

Ročník 2014

Sbírka instrukcí a sdělení

MINISTERSTVA SPRÁVEDLNOSTI ČESKÉ REPUBLIKY

Částka 5

Rozeslána dne 26. července 2014

Cena 224,- Kč

OBSAH:

14. I n s t r u k c e Ministerstva spravedlnosti ze dne 9. dubna 2014, č. j. 37/2013-MOT-J/65, o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních
15. I n s t r u k c e Ministerstva spravedlnosti ze dne 28. dubna 2014 č. j. 18/2013-OKE-OFK/55, kterou se vydává Resortní interní protikorupční program Ministerstva spravedlnosti a stanoví postup justičních složek, Vězeňské služby České republiky a organizačních složek a příspěvkových organizací při vypracování interního protikorupčního programu

14

Instrukce

Ministerstva spravedlnosti

ze dne 9. dubna 2014, č. j. 37/2013-MOT-J/65,
**O POSTUPU SOUDŮ VE STYKU S CIZINOU
VE VĚCECH TRESTNÍCH**

Ministerstvo spravedlnosti stanoví:

ČÁST PRVNÍ**OBECNÁ ČÁST****§ 1****Účel instrukce**

(1) Tato instrukce je metodickou pomůckou upřesňující podrobnosti postupu soudů při úkonech souvisejících s aplikací zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „ZMJS“), souvisejících ustanovení trestního řádu a ustanovení příslušných vyhlášených mezinárodních smluv, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána (dále jen „mezinárodní smlouvy“) v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních (dále jen „mezinárodní spolupráce“), ve vztahu k cizím státům a jejich zámořským a závislým územím, mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území. Pokud tato instrukce nestanoví jinak, v oblasti mezinárodní spolupráce se přiměřeně použije i instrukce Ministerstva spravedlnosti, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy.

(2) Ustanovení této instrukce se přiměřeně použijí i pro styk s mezinárodními trestními soudy a tribunály podle části čtvrté ZMJS (Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii, Mezinárodní trestní tribunál pro Rwandu, Mezinárodní zbytkový mechanismus pro trestní tribunály a Mezinárodní trestní soud). V případě pochybností se doporučuje postup konzultovat s mezinárodním odborem trestním Ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“).

§ 2

Písemnosti, které je v souladu s příslušnými ustanoveními ZMJS a této instrukce potřeba zaslat ministerstvu, se zasílají na adresu: Ministerstvo spravedlnosti, mezinárodní odbor trestní, Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2; tel.: 221997981 (kancelář mezinárodního odboru trestního), 221997435 (sekretariát ředitele mezinárodního odboru trestního), fax.: 221997986 nebo 560, adresa elektronické pošty: mot@msp.justice.cz.

§ 3**Informace o mezinárodních smlouvách**

(1) Informace o dvoustranných a mnohostranných mezinárodních smlouvách a informace o výhradách a prohlá-

šeních k mnohostranným mezinárodním smlouvám sděluje soudům na jejich žádost mezinárodněprávní odbor Ministerstva zahraničních věcí (adresa Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1, tel.: 224182409, fax: 224182038). Konzultační dotaz lze učinit též u ministerstva.

(2) Mnohostranné mezinárodní smlouvy je nezbytné aplikovat vždy ve smyslu výhrad a prohlášení smluvních stran.

(3) Seznamy konzulárních úmluv, mnohostranných a dvoustranných mezinárodních smluv použitelných v oblasti mezinárodní spolupráce ve vztahu ke státům, které nejsou členskými státy Evropské unie, a výhrady a prohlášení k nejdůležitějším mnohostranným smlouvám tvoří přílohy č. 1 až 3. V přílohách č. 2 a 3 jsou rovněž uvedeny adresy internetových stránek, na kterých lze zjistit orientační údaje o smluvních stranách a případných výhradách a prohlášeních.

§ 4**Ujištění o vzájemnosti**

(1) Poskytl-li dožadující stát v žádosti o mezinárodní justiční spolupráci nebo následně ujištění o vzájemnosti (§ 4 odst. 1 ZMJS) a nebylo-li v minulosti v obdobné věci ujištění o vzájemnosti již přijato (§ 4 odst. 5, § 340 odst. 1 ZMJS), požádá soud ministerstvo o zajištění přijetí tohoto ujištění ministrem spravedlnosti. V žádosti uvede

- a) název dotčeného státu a spisovou značku, pod níž je žádost o mezinárodní spolupráci soudem vyřizována,
- b) základní údaje o předmětu trestního řízení, tj. kvalifikaci skutku, pro který se trestní řízení vede, a zjednodušený popis skutku (není zapotřebí uvádět datum a místo spáchání, identifikovat pachatele, případné spolupachatele ani poškozené, postačí v obecné rovině uvést základní znaky způsobu spáchání činu, tj. např. v případě trestného činu podvodu uvést, kterým z alternativních znaků objektivní stránky jeho skutkové podstaty (uvezení v omyl, využití něčího omylu, zamlčení podstatných skutečností) měl být spáchán a zda se jednalo např. o podvod spáchaný prostřednictvím internetu atp.),
- c) základní údaje o typu a předmětu mezinárodní spolupráce (např. že je žádáno o provedení domovní prohlídky; není však zapotřebí uvádět, kde by domovní prohlídka měla být provedena), včetně označení dožadujícího orgánu a data a spisové značky žádosti o mezinárodní spolupráci,
- d) lhůtu, ve které je ujištění o vzájemnosti zapotřebí jdeli o naléhavý případ,

¹⁾ Zákon č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

²⁾ Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

³⁾ Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 30. dubna 2014, č. j. 42/2013/MOT-J/60, o postupu soudů ve styku se členskými státy Evropské unie ve věcech trestních.

⁴⁾ Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 3. prosince 2001, č. j. 505/2001-Org, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy, uveřejněná pod č. 1/2002 Sbírky instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti, ve znění pozdějších předpisů.

e) kontaktní údaj na zpracovatele (přímé telefonní spojení, adresa elektronické pošty).

(2) V případě styku prostřednictvím ministerstva (§ 5) se odstavec 1 neužije. Přijetí ujištění o vzájemnosti zajistí ministerstvo před postoupením žádosti cizího státu o mezinárodní justiční spolupráci justičnímu orgánu, anebo bez zbytečného odkladu poté.

(3) Je-li nezbytné dožádanému státu poskytnout ujištění o vzájemnosti (§ 4 odst. 2 ZMJS), požádá soud ministra spravedlnosti prostřednictvím ministerstva o jeho vystavení. V žádosti uvede náležitosti uvedené v odst. 1.

(4) V případě styku prostřednictvím ministerstva (§ 5) se odstavec 3 neužije, neboť soud zašle ministerstvu všechny nezbytné písemnosti v rámci daného typu mezinárodní justiční spolupráce. Vystavení ujištění o vzájemnosti zajistí ministerstvo před postoupením žádosti o mezinárodní justiční spolupráci cizímu státu.

(5) O nemožnosti zajistit přijetí nebo vystavení ujištění o vzájemnosti ve lhůtě podle odstavce 1 ministerstvo soud vyrozumí před jejím uplynutím.

(6) O ujištěních o vzájemnosti cizích států přijatých Českou republikou a ujištěních o vzájemnosti České republiky přijatých cizími státy podle ZMJS ministerstvo informuje na extranetu.

(7) V případě, kdy je třeba poskytnout či přijmout ujištění o vzájemnosti, soud si může od ministerstva vyžádat informaci o tom, zda již v minulosti bylo vůči danému státu přijato či poskytnuto ujištění o vzájemnosti. Pro tento účel mu poskytne údaje uvedené v odst. 1.

Způsob styku s cizinou

§ 5

Styk prostřednictvím ministerstva

(1) Nestanoví-li mezinárodní smlouva nebo ZMJS jinak, uskutečňuje se styk soudů s justičními a jinými orgány cizích států i fyzickými a právnickými osobami v cizině prostřednictvím ministerstva (§ 8 odst. 1 ZMJS).

(2) Podání adresované příslušnému orgánu cizího státu či osobě v cizině spolu se všemi přílohami, vše ve dvojím vyhotovení, zašle soud ministerstvu s předkládací zprávou na zvláštním listu. Ministerstvo zajistí odeslání tohoto podání orgánu cizího státu či osobě a samo sleduje a v přiměřených lhůtách urguje jeho vyřízení, je-li toho zapotřebí; odpověď dožádaného orgánu poté zašle soudu.

§ 6

Přímý styk s justičními orgány cizích států

(1) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, mohou soudy s justičními orgány cizích států spolupracovat v přímém styku (§ 8 odst. 1 ZMJS). Písemnosti se adresují a zasílají poštou přímo příslušným justičním orgánům v cizině a stejným způsobem je doručována odpověď. Ustanovení mezinárodních smluv o přímém styku justičních orgánů lze aplikovat pouze na ty druhy mezinárodní spolupráce, jichž se týkají. Při přímém styku s justičními orgány cizích států soud zvláště dbá na dodržování předepsaného jazykového režimu (§ 16 odst. 4, příloha č. 15).

(2) Přímý styk justičních orgánů je ve vztahu ke státům, které nejsou členskými státy Evropské unie, možný podle čl. 15 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve vě-

cech trestních z 20. dubna 1959 ve znění čl. 4 Druhého dodatkového protokolu (Štrasburk, 8. listopadu 2001; č. 48/2006 Sb. m. s.; příloha č. 10), a to pouze ve vztahu ke smluvním stranám Druhého dodatkového protokolu, které neučinily prohlášení podle čl. 15 odst. 8 písm. b) Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních ve znění čl. 4 Druhého dodatkového protokolu, že žádosti musí být zasílány ústřednímu orgánu určenému v prohlášení. Seznam států, ve vztahu k nimž je možný přímý styk justičních orgánů, tvoří přílohu č. 16.

(3) Přímý styk justičních orgánů nelze zaměňovat s možností přímého doručování písemností poštou adresátům na území cizího státu (§ 13).

§ 7

Pokud je soudu doručeno podání justičního orgánu cizího státu, k jehož vyřízení je příslušný, přímo, ačkoli přímý styk mezi justičními orgány s daným cizím státem ve smyslu § 6 přípustný není, informuje o tom soud bezodkladně ministerstvo, a pokud je to možné, učiní předběžné kroky k vyřízení podání. Konečné vyřízení však může být provedeno a předepsaným způsobem oznámeno dožadující straně až po obdržení podání předepsaným způsobem.

§ 8

Styk se zastupitelskými úřady cizích států, akreditovanými pro Českou republiku, se sídlem v České republice

(1) Písemnosti se adresují a zasílají poštou přímo konzulárnímu úřadu či konzulárnímu oddělení zastupitelského úřadu cizího státu v České republice a stejným způsobem je doručována odpověď. V písemnosti je vždy nutno uvést důvod, pro který se písemnost zastupitelskému úřadu cizího státu zasílá (včetně odkazu na příslušné ustanovení mezinárodní smlouvy). Stávající postupy při styku s konzulárními úřady a s konzulárními odděleními zastupitelských úřadů cizích států sídlícími v České republice v oblasti výkonu konzulárních funkcí používané na základě souhlasu uděleného Ministerstvem zahraničních věcí k tomu, aby se justiční orgány s konzulárními úřady a s konzulárními odděleními diplomatických zastupitelských úřadů cizích států sídlícími v České republice v oblasti výkonu konzulárních funkcí stýkaly přímo, jsou i nadále platné.

(2) Písemnosti určené zastupitelskému úřadu cizího státu se zasílají postupem podle § 9 vždy tomuto úřadu, a to i v případě, že nemá sídlo na území České republiky, a bez ohledu na to, zda na území České republiky působí honorární konzul daného státu či nikoliv.

§ 9

Styk se zastupitelskými úřady cizích států, akreditovanými pro Českou republiku, se sídlem v cizině

Styk se zastupitelskými úřady cizích států, které mají sídlo mimo území České republiky, se realizuje prostřednictvím podatelny Ministerstva zahraničních věcí (§ 10 odst. 1) tak, že je zastupitelskému úřadu České republiky ve státu, v němž sídlí zastupitelský úřad cizího státu, akreditovaný pro Českou republiku, na zvláštním listu adresována žádost o předání zásilky cizímu zastupitelskému úřadu. Uvedená žádost musí být výslovně adresována předmětnému zastupitelskému úřadu České republiky (velvyslanectví, generální konzuláty a konzuláty), a nikoli

odboru konzulárních činností Ministerstva zahraničních věcí či Ministerstvu zahraničních věcí bez určení útvaru. V žádném případě nelze Ministerstvu zahraničních věcí zasílat písemnosti určené pro zastupitelské úřady cizích států, aniž by k nim byl přiložen průvodní dopis pro podatelnu Ministerstva zahraničních věcí, resp. pro příslušný zastupitelský úřad České republiky vysvětlující, jak má být s písemností určenou pro zastupitelský úřad cizího státu naloženo.

§ 10

Styk se zastupitelskými úřady České republiky v cizině

(1) Zastupitelským úřadům České republiky v cizině soudy zasílají písemnosti prostřednictvím podatelny Ministerstva zahraničních věcí na adresu: „Ministerstvo zahraničních věcí, podatelna - pro ZÚ (uveďte se město, v němž zastupitelský úřad sídlí), Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1“. Ve výjimečných případech, zejména nesnese-li věc odkladu, lze zastupitelskému úřadu České republiky v cizině zaslat písemnost přímo poštou podle předpisů platných pro poštovní styk, faxem, anebo elektronickou poštou.

(2) Na honorární konzuly České republiky v cizině se soudy neobrací přímo, ale případně pouze prostřednictvím zastupitelských úřadů České republiky, v jejichž obvodu působnosti honorární konzulové vykonávají svou činnost.

(3) Při některých zastupitelských úřadech České republiky⁵⁾ v cizině působí styční důstojníci Policie České republiky, jejichž prostřednictvím lze v odůvodněných případech žádat o operativní informace.

§ 11

Adresy zastupitelských úřadů cizích států, akreditovaných pro Českou republiku, a zastupitelských úřadů České republiky v cizině a obvody jejich působnosti lze nalézt na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz).

§ 12

Doručování osobám požívajícím výsad a imunit

(1) Je-li třeba doručit písemnost osobě požívající v České republice výsad a imunit podle mezinárodního práva nebo je-li třeba písemnost doručit v místě, které je podle mezinárodního práva nedotknutelné (zejména budovy a místnosti diplomatických a konzulárních misí a obydlí osob požívající v České republice výsad a imunit podle mezinárodního práva), zašle soud písemnost ministerstvu s žádostí o doručení na zvláštním listu (§ 62 odst. 1 věta pátá, § 63 odst. 1 trestního řádu, § 48 odst. 2 písm. f) občanského soudního řádu).

(2) Má-li soud pochybnosti, zda je postup podle odstavce 1 nezbytný, vyžádá si stanovisko Diplomatického protokolu Ministerstva zahraničních věcí.

§ 13

Přímé doručování do ciziny

(1) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva nebo nebrání-li tomu právní řád cizího státu, na jehož území má být doručeno (§ 43 odst. 4 ZMJS), nebo zaručil-li cizí stát vzájemnost, pokud jde o doručování na jeho území, a ministr spravedlnosti na tomto základě vydal prohlášení o vzájemnosti (§ 4 odst. 4 ZMJS), může soud písemnosti adresátům na území cizího státu doručovat přímo poštou podle předpisů platných pro poštovní styk.⁶⁾ Při doručování písemnosti adresátovi přímo poštou na území cizího státu soud zvláště dbá na dodržování předepsaného jazykového režimu (§ 16 odst. 4, příloha č. 15).

(2) Přímé doručování adresátům na území cizího státu umožňuje ve vztahu ke státům, které nejsou členskými státy Evropské unie, čl. 16 Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (Štrasburk, 8. listopadu 2001; č. 48/2006 Sb. m. s.; příloha č. 10), a to pouze ve vztahu k jeho smluvním stranám, které k čl. 16 neučinily podle čl. 33 odst. 2 výhradu.

(3) O prohlášeních o vzájemnosti při přímém doručování písemností (§ 4 odst. 4 věta druhá ZMJS) ve vztahu ke státům, které nejsou členskými státy Evropské unie, informuje ministerstvo formou sdělení publikovaných ve Sbírce instrukcí a sdělení⁷⁾.

(4) Seznam států, které nejsou členskými státy Evropské unie a o nichž je známo, že na jejich území je možné přímé doručování adresátům (na základě mezinárodní smlouvy, vzájemnosti anebo protože tomu jejich právní řády nebrání), tvoří přílohu č. 17.

(5) Není-li přímé doručování do ciziny mezinárodní smlouvou nebo prohlášením o vzájemnosti výslovně umožněno a není-li umožněno ani vnitrostátními předpisy cizího státu, na jehož území má být doručeno, lze se s jinými než justičními orgány cizích států či s osobami v cizině stýkat pouze prostřednictvím cizozemských justičních orgánů či prostřednictvím ministerstva (§ 5, § 6, § 25, § 26, § 29).

(6) Pokud doručovaná písemnost neobsahuje informaci o tom, že její adresát může od soudu obdržet informace ohledně jeho práv a povinností týkajících se písemnosti (např. možnost podat opravný prostředek), soud k doručované písemnosti přiloží přípis uvedený informace obsahující (s uvedením plné adresy soudu).

(7) Pokud soud vyzývá osobu k úhradě peněžní částky (např. nákladů řízení), nezasílá poštovní poukázku (slo-

⁵⁾ Styční důstojníci Policie České republiky působí k 21. 2. 2014 při zastupitelských úřadech v Moskvě, Bukurešti, Bělehradě a Hanoi.

⁶⁾ Srov. usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze 4. září 1999, sp. zn. 4 To 696/97, R 4/1999 Sb. NS, a rozsudek Nejvyššího soudu z 26. dubna 2005, sp. zn. 4 Tz 18/2005, z nichž vyplývá, že v případech, že jde o svědka, jehož výpověď soud považuje za zvláště důležitou, nemůže se soud ani v případech, kdy je možné přímé doručování písemností poštou, spokojit s jeho předvoláním k hlavnímu líčení jen na tzv. mezinárodní doručenkou, ale musí formou dožádání (§ 25, § 26, § 29, příloha č. 21) požádat dožádanou stranu o doručení předvolání s upozorněním, že jeho osobní účast považuje za zvlášť důležitou.

⁷⁾ § 2 odst. 4 písm. d) instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 12. října 1999, č. j. 789/99-L, o postupu při vypracování vnitřních předpisů a o Sbírce instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti (publikační instrukce), která byla uveřejněna pod č. 27/1999 SIS, ve znění pozdějších předpisů.

ženku), neboť české poštovní poukázky nejsou použitelné na zahraničních poštách. Ve výzvě soud uvede číslo účtu, na který má být platba provedena, ve formátu mezinárodního bankovního spojení IBAN, případně toto spojení uvede spolu se zasláním mezinárodní poštovní poukázky, pokud ji ve vztahu k cizímu státu lze využít. Informaci o možnosti využití mezinárodní poštovní poukázky v daném státě poskytne Česká pošta.

(8) Předpokládá-li soud, že adresát neovládá český jazyk, je třeba přeložit zaslánou písemnost, nebo alespoň její důležitou část do jazyka, o kterém má soud důvody se domnívat, že mu adresát rozumí.

(9) Pověřuje-li soud doručením písemnosti zastupitelský úřad České republiky v cizině (§ 76 ZMJS), postupuje přiměřeně podle § 29. Ustanovení § 29 odst. 1, odst. 2 věty první, druhé, šesté a sedmé, odst. 3 se neužije. Pověření zastupitelského úřadu České republiky v cizině provádí tím, že jej o provedení doručení písemnosti požádá.

§ 14

Používání datových schránek při zaslání písemností určených pro cizinu

Písemnosti určené pro cizozemské orgány nelze zasílat prostřednictvím datové schránky, a to ani ministerstvu nebo jinému státnímu orgánu České republiky (např. Ministerstvu zahraničních věcí či zastupitelskému úřadu České republiky v cizině), neboť jejich povaha to neumožňuje⁴⁾. To platí i o zaslání písemností zastupitelským úřadům cizích států se sídlem v České republice.

§ 15

Zasílání písemností obsahujících utajované informace do ciziny

Je-li třeba do ciziny zaslat písemnosti obsahující utajované informace (jakéhokoli stupně utajení), je třeba dodržovat zvláštní postup doručování těchto písemností do ciziny stanovený v § 73 a násl. zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, a mezinárodními smlouvami, které předávání utajovaných informací upravují (příloha č. 18).

§ 16

Úprava písemností určených pro cizinu a jejich překlady

(1) Písemnosti určené pro cizinu je nutno psát na počítači, psacím stroji či obdobnou technikou a na kvalitním papíru (nikoli průklepovém).

(2) V textu nelze používat zkratky, i když jsou v České republice běžné, ledaže jsou v textu vysvětleny, a je třeba dbát, aby písemnost neobsahovala překlepy, nerovné řádky, nečitelná místa nebo gramatické chyby. Vzhledem k různým zvyklostem při psaní dat v cizích státech je vhodné nevyjadřovat v datech měsíc číslicí, nýbrž slovně; stejně tak není vhodné v číslicích (zejména v číselných vyjádřeních peněžních částek) oddělovat řády (tisíce, miliony atd.) tečkou, čárkou či apostrofem a u celých částek na konci uvádět desetinnou čárku a pomlčku.

(3) Písemnosti musí být opatřeny čitelným otiskem kulatého úředního razítka soudu, datem a vlastnoručním podpisem soudce, jehož jméno, příjmení a funkce budou pod podpisem vypsány strojopisem.

(4) Je-li třeba úředně přeložit písemnost do cizího jazyka (§ 12 odst. 1 ZMJS), musí být překlad vyhotoven tlumočnickem na počítači, psacím stroji či obdobnou technikou a na kvalitním papíru (nikoli průklepovém), s patřičnou vnější úpravou a pevně spojen (svázání či spojení musí být přetištěno otiskem kulatého razítka tlumočnicka) s českým textem tak, aby po českém textu následoval jeho překlad a svazek byl uzavřen tlumočnickou doložkou s otiskem kulatého razítka tlumočnicka a jeho vlastnoručním podpisem. Překlad se podpisem soudce ani otiskem kulatého úředního razítka soudu neopatřuje, ledaže jde o výslovný požadavek cizího státu (např. Spojené arabské emiráty). Překlad podpisu a otisku kulatého úředního razítka soudu, kterým je opatřen český text, tlumočnick uvede v překladu. Soud dbá na dodržení i ostatních náležitostí úředního překladu v souladu s § 14 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Je-li písemností určenou pro cizinu daktyloskopická karta, je nutno přeložit nejen všechny údaje v ní vyplněné, ale rovněž názvy všech rubrik, včetně alfanumerických kódů označujících otisky jednotlivých prstů (P1 až P5 a L1 až L5), pokud daný formulář daktyloskopické karty takové kódy obsahuje, neboť bez překladu by nebyly cizozemským orgánům srozumitelné. Neumožňuje-li mezinárodní smlouva výslovně zaslání písemností s překladem do jiného než úředního jazyka dožádaného státu, anebo bez překladu (příloha č. 15/A), je vždy nutno písemnost přeložit do úředního jazyka dožádaného státu (příloha č. 15/B).

(5) Ve styku s cizinou je třeba zvažovat vhodnost používání tiskopisů určených pro vnitrostátní styk. Do ciziny nelze zasílat tiskopisy obsahující upozornění na možnost předvedení, uložení povinnosti předložit občanský průkaz, pohružku pokutou apod.

(6) Je-li mezinárodní smlouvou stanoveno užívání vícejazyčných tiskopisů, jsou soudy povinny tyto tiskopisy užívat. Tiskopisy určené pro styk na základě určité mezinárodní smlouvy však nelze používat k jiným účelům (tj. ke styku na základě jiné mezinárodní smlouvy či na bezsmluvním základě). Při použití vícejazyčného formuláře soud údaje vyplní kromě českého jazyka také v jazyce určeném pro styk s dožádaným státem (příloha č. 15).

(7) Mají-li být písemnosti soudu, včetně jejich příloh, zaslány do cizího státu, soud dbá na to, aby neobsahovaly informace, u nichž lze důvodně předpokládat, že jejich sdělení cizímu státu by mohlo vést k poškození základních lidských práv a svobod osob, jichž se týkají, zejména informace, že osoba v České republice žádala o mezinárodní ochranu ve vztahu k tomuto cizímu státu, i kdyby jí tato nebyla udělena⁹⁾, a popřípadě učiní nezbytná opatření k znečitelnění takových informací. Nelze proto například uvést nejen že osoba je či byla žadatelem o azyl či mezinárodní ochranu, ale ani že osoba pobývá v pobytovém středisku, integračním azylovém středisku, že jeho cestovní

⁸⁾ § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů

⁹⁾ § 19 odst. 1 věta třetí zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

doklad má v držení odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra a podobně.

(8) Má-li být z podnětu státu uvedeného v odst. 7 vyslýchána osoba, která v České republice žádala o mezinárodní ochranu, případně osoba se srovnatelným postavením, skutečnosti týkající se této ochrany či postavení i adresa této osoby v České republice se vedou zvlášť tak, aby byly k dispozici pouze orgánům činným v trestním řízení v České republice

§ 17

Ověřené kopie určené pro cizinu

(1) Ověřená kopie se pořídí tak, že fotokopie písemnosti se sváže s ověřovací doložkou na zvláštním listu v jeden pevně spojený celek tak, aby svázání bylo opatřeno přelapky a ty následně částečně překryty otisky kulatého úředního razítka soudu.

(2) Ověřovací doložka zní: „Tato fotokopie doslovně souhlasí s originálem založeným ve spise soudu v, sp. zn. .../..., na čísle listu“ Dále se uvede místo a datum vystavení a doložka se opatří čitelným otiskem kulatého úředního razítka soudu a vlastnoručním podpisem soudce, vedoucího kanceláře nebo jím pověřeného pracovníka, jejichž jméno, příjmení a funkce budou pod podpisem vypsány strojopisem. Ověřovací doložku soud vyhotoví ve formátu A4. Vzor ověřovací doložky je obsažen v příloze č. 19.

(3) Je-li pořizován úřední překlad (§ 16 odst. 4) ověřené kopie písemnosti, přeloží překladatel i ověřovací doložku.

§ 18

Vyšší nebo jiné ověření

(1) Písemnost, kterou je zapotřebí opatřit potřebným vyšším (superlegalizace nebo apostila) nebo jiným ověřením (§ 13 odst. 1 ZMJS) a nejde-li o písemnost zasílanou do ciziny prostřednictvím ministerstva (§ 5), zašle soud ministerstvu s předkládací zprávou, v níž uvede spisovou značku trestní věci a stát, kterému je písemnost určena. Po opatření vyšším nebo jiným ověřením ministerstvo písemnost vrátí soudu k dalšímu postupu (§ 6).

(2) Informace o tom, ve vztahu ke kterým státům je zapotřebí opatřovat písemnosti superlegalizací, resp. apostilou a vůči kterým státům jsou písemnosti od vyššího ověření osvobozeny, lze nalézt na internetových stránkách ministerstva (www.justice.cz) a Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz)

§ 19

Informování zastupitelského úřadu

cizího státu o vzetí cizince do vazby

(1) Je-li do vazby podle trestního řádu nebo podle ZMJS brán cizinec, musí být poučen o právu na spojení se zastupitelským úřadem státu, jehož je občanem (čl. 36 odst. 1 písm. b) Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích (Vídeň, 24. dubna 1963; č. 32/1969 Sb.)).

(2) Pokud tak stanoví příslušná dvoustranná konzulární úmluva, je soud povinen o vzetí cizince do vazby informo-

vat zastupitelský úřad (diplomatickou misi či konzulární úřad) státu, jehož je občanem. Soud v takovém případě pouze oznámí příslušnému zastupitelskému úřadu informaci o vzetí cizince do vazby s uvedením věznice, ve které bude vazba vykonávána, a jména a adresy obhájce, stejnopis či kopii rozhodnutí ani protokolu však nezasílá. Seznam konzulárních úmluv s uvedením lhůt pro informování zastupitelského úřadu obsahuje příloha č. 1. Pokud hrozí zmeškání lhůty pro informování zastupitelského úřadu, oznámí soud vzetí cizince do vazby zastupitelskému úřadu rovněž faxem. Se zastupitelskými úřady se soud stýká způsobem upraveným v § 8 až 11. Pokud je dvoustrannou konzulární úmluvou stanovena povinnost přijímajícího státu informovat zastupitelský úřad vysílajícího státu o vzetí jeho občana v přijímajícím státu do vazby, jde o právo státu vysílajícího, a proto na povinnost soudu informovat zastupitelský úřad nemá vliv vyjádření cizince, zda si přeje či nepřeje, aby byl zastupitelský úřad informován. Ministerstvu soud informaci o vzetí cizince do vazby nezasílá, pokud pro to není zvláštní důvod (např. se jedná o vzetí do předběžné vazby podle § 94 ZMJS).

(3) Není-li povinnost přijímajícího státu informovat zastupitelský úřad vysílajícího státu o vzetí jeho občana v přijímajícím státu do vazby stanovena dvoustrannou konzulární úmluvou, postupuje se podle čl. 36 odst. 1 písm. b) Vídeňské úmluvy o konzulárních stycích, podle něž musí být zastupitelský úřad státu, jehož je cizinec státním občanem, informován o jeho vzetí do vazby pouze tehdy, pokud o to cizinec výslovně požádá (srov. rovněž § 70 větu třetí trestního řádu).

§ 20

Informace o omezení nebo odnětí osobní svobody občana České republiky v cizině a pátrání po pobytu

(1) Potřebuje-li soud zjistit, zda občan České republiky vykonává trest odnětí svobody nebo vazbu v cizině, může se s takovým dotazem obrátit na odbor konzulárních činností Ministerstva zahraničních věcí. Soud se s takovým dotazem může obrátit rovněž na Policejní prezidium České republiky, odbor mezinárodní policejní spolupráce, 1. oddělení, Strojnická 27, 170 89 Praha 7, fax: 974834716, e-mail: sirene@pcr.cz (dále jen „národní ústředna Interpolu“), a to ve formě písemné žádosti s uvedením spisové značky, pod níž je trestní věc soudem vedena, jména a příjmení zpracovatele žádosti, faxového a telefonního čísla, odůvodnění dotazu, včetně uvedení právní kvalifikace trestného činu a místa předpokládaného pobytu obviněného, pokud je soudu známo, a údaje o tom, kdy a jakým způsobem soud tuto informaci získal. Ministerstvo těmito informacemi nedisponuje.

(2) Pokud je pro účely trestního stíhání či výkonu pravomocného rozsudku zapotřebí zjistit místo pobytu osoby v cizím státu, který není členským státem Evropské unie, může soud učinit písemný dotaz s uvedením spisové značky, pod níž je trestní věc soudem vedena, jména a příjmení zpracovatele žádosti, faxového a telefonního čísla, s odůvodněním dotazu, včetně uvedení právní kvalifikace trestného činu a s uvedením místa předpokládaného pobytu osoby, pokud je soudu známo, a údaje o tom, kdy a jakým způsobem soud tuto informaci získal, adresovaný národní ústředně Interpolu.

¹⁰⁾ § Úmluva o zrušení požadavku ověřování cizích veřejných listin z 5. října 1961 (č. 45/1999 Sb.).

§ 21

Vyhoštění obviněného nebo odsouzeného z ciziny do České republiky

S odkazem na ustanovení § 10 odst. 4 ZMJS může soud požádat národní ústřednu Interpolu o prověření možnosti vyhoštění obviněného či odsouzeného občana České republiky z ciziny do České republiky, a to zejména v případě, že jeho vyžádání z ciziny postupem podle § 78 a násl. ZMJS by bylo vyloučeno (např. nejedná-li se o tzv. extradiční trestný čin), anebo pokud by bylo spojeno s nepřiměřenými náklady (§ 79 odst. 2 písm. c) ZMJS), a to formou písemné žádosti s uvedením spisové značky, pod níž je trestní věc soudem vedena, jména a příjmení zpracovatele žádosti, faxového a telefonního čísla, s odůvodněním žádosti, včetně uvedení právní kvalifikace trestného činu, informace o příkazu k zadržení, příkazu k zatčení, příkazu k dodání do výkonu trestu nebo evropském zatýkáacím rozkazu a s uvedením místa předpokládaného pobytu obviněného nebo odsouzeného, pokud je soudu známo, a údaje o tom, kdy a jakým způsobem soud tuto informaci získal. Pokud je to soudu známo, uvede také, zda lze předpokládat, že obviněný či odsouzený o svém trestním stíhání či odsouzení věděl ještě před opuštěním České republiky, a jak lze tento předpoklad doložit. Pokud o to cizí stát požádá, lze jeho orgánům pro účely imigračního či deportačního řízení poskytnout rovněž ověřené kopie relevantních písemností s překlady (§ 17, § 16 odst. 4); to platí i o poskytnutí ověřených kopií relevantních písemností pro účely průvozu (§ 141 odst. 1 písm. b), odst. 3 ZMJS).

§ 22

Zásada speciality ohledně informací a důkazů

(1) Pokud je nutno dožádaný stát požádat o souhlas s použitím informací nebo důkazů, které poskytl v rámci mezinárodní spolupráce, pro jiný účel, než pro které byly poskytnuty (§ 7 odst. 1 ZMJS), soud v žádosti uvede informace o:

- mezinárodní spolupráci, v jejímž rámci byly informace nebo důkaz získány (datum a spisová značka žádosti o mezinárodní spolupráci, její předmět, datum a spisová značka, pod níž byla žádost dožádaným státem vyřízena), a
- účelu, pro který mají být informace nebo důkaz použity (datum a spisová značka trestní věci, popis skutku, právní kvalifikace včetně znění příslušných ustanovení trestního zákoníku, stádium trestního řízení).

Žádost ve formě podle § 16, případně s překladem (§ 16 odst. 4) do jazyka stanoveného pro daný typ mezinárodní spolupráce (příloha č. 15) zašle soud příslušnému orgánu dožádaného státu způsobem předepsaným pro daný typ mezinárodní spolupráce (§ 5, § 6).

(2) V souhlasu s použitím informace nebo důkazu podle § 7 odst. 2 ZMJS soud uvede informaci nebo označí důkaz, s jejichž použitím vyslovuje souhlas, popis skutku, který je předmětem trestního řízení v cizím státu, v němž má být důkaz nebo informace použita, a právní kvalifikaci tohoto skutku podle práva dožadujícího státu. Souhlas vyhotovený podle § 16 soud zašle dožadujícímu orgánu v souladu s § 5 a 6.

§ 23

Náklady mezinárodní spolupráce

(1) Pokud má být uplatněna u dožadujícího státu úhrada nákladů mezinárodní spolupráce na bezsmluvním zá-

kladě, ověří soud před předložením vyčíslení a odůvodnění nákladů ministerstvu podle § 11 odst. 2 ZMJS u ministerstva, zda je to ve vzájemném styku s dožadujícím státem obvyklé.

(2) Vyčíslení nákladů, jejich odůvodnění a údaje o mezinárodním bankovním spojení (IBAN) soud předloží ministerstvu formou předkládací zprávy, která bude obsahovat také údaje o dožadujícím orgánu cizího státu a o jeho žádosti (předmět žádosti a způsob jejího vyřízení). Na žádost ministerstva soud vypracuje vyčíslení nákladů a jejich odůvodnění ve formě podle § 16 a opatří je úředním překladem (§ 16 odst. 4) do jazyka, který ministerstvo v žádosti určí.

§ 24

Zvláštní informační povinnost podle některých mezinárodních smluv

(1) Povinnost informovat cizí státy či příslušné mezinárodní organizace (okruh subjektů, které mají být informovány, je vždy uveden v příslušné mezinárodní smlouvě) o vzetí do vazby, jiných provedených opatřeních či o výsledcích trestního či vydávacího řízení, která vyplývá z některých mnohostranných mezinárodních smluv, jde-li o trestné činy, k jejichž stíhání a trestání tyto mezinárodní smlouvy zavazují, plní soudy, které takové opatření či rozhodnutí ve věci učinily, a to prostřednictvím ministerstva tak, že ministerstvu zašlou stejnopis či kopii příslušného rozhodnutí spolu se sdělením podstatných skutečností, zejména pak popisu skutku a identifikačních údajů obviněného a oběti, nejsou-li obsaženy v textu rozhodnutí.

(2) Povinnost informovat cizí státy či příslušné mezinárodní organizace o vzetí do vazby podle trestního řádu nebo podle ZMJS, o propuštění z takové vazby nebo o nahrazení vazby zárukou, dohledem nebo slibem vyplývá zejména ze smluv uvedených v příloze č. 28/A.

(3) Povinnost informovat cizí státy či příslušné mezinárodní organizace o výsledku trestního řízení vyplývá zejména ze smluv uvedených v příloze č. 28/B.

(4) Povinnost informovat cizí státy či příslušné mezinárodní organizace o výsledku vydávacího řízení či o výsledku řízení o právní pomoci v užším smyslu vyplývá zejména ze smluv uvedených v příloze č. 28/C.

ČÁST DRUHÁ**ZVLÁŠTNÍ ČÁST****HLAVA I****PRÁVNÍ POMOC**

§ 25

Základní normativní úprava

(1) Právní pomocí se v zásadě rozumí dožádání o provedení procesního úkonu na území cizího státu. Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii, je obsažena v § 1 až 13 a § 39 až 77 ZMJS.

(2) Nejvýznamnějšími mezinárodními smlouvami v oblasti právní pomoci jsou ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii zejména:

- a) Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních (Štrasburk, 20. dubna 1959; č. 550/1992 Sb.; příloha č. 8) - vztah k jiným mezinárodním smlouvám je upraven v čl. 26;
- b) Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (Štrasburk, 17. března 1978; č. 31/1997 Sb.; příloha č. 9);
- c) Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (Štrasburk, 8. listopadu 2001; č. 48/2006 Sb. m. s.; příloha č. 10);
- d) Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu (Štrasburk, 8. listopadu 1990; č. 33/1997 Sb.);
- e) Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních (Moskva, 12. srpna 1982; č. 95/1983 Sb.) - platná ve vztahu k Bělorusku, Gruzii, Kyrgyzstánu, Moldavsku a Rusku; ve vztahu ke smluvním stranám Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (Gruzie, Moldavsko a Rusko) však zůstává v platnosti, pokud jde o vzájemnou právní pomoc, pouze jazykové ustanovení (čl. 16 Smlouvy) - srov. čl. 26 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních;
- f) Smlouva mezi Českou republikou a Kanadou o vzájemné pomoci ve věcech trestních (Ottawa, 3. listopadu 1997; č. 129/2000 Sb. m. s., č. 76/2003 Sb. m. s.);
- g) Smlouva mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými o vzájemné právní pomoci v trestních věcech (Washington, 4. února 1998; č. 40/2000 Sb. m. s.) ve znění Dodatkové úmluvy o vzájemné právní pomoci v trestních věcech mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými (Praha, 16. května 2006; č. 7/2010 Sb. m. s., č. 26/2010 Sb. m. s.; konsolidované znění je obsaženo v příloze č. 27/A).

Mezinárodní smlouvy v oblasti právní pomoci ve věcech trestních jsou uvedeny v přílohách č. 2 a 3.

(3) Právní pomoc lze poskytovat a vyžadovat i na bezesmluvním základě, tj. na základě vzájemnosti (§ 4 ZMJS), a při zachování ochrany zájmů státu (§ 5 ZMJS), nestanoví-li ZMJS výslovně, že provedení určitého úkonu právní pomoci je možné pouze, stanoví-li tak mezinárodní smlouva (přeshraniční sledování (§ 62 a 63 ZMJS) a přeshraniční odposlech (§ 64 ZMJS)).

(4) Vzhledem k sepětí úkonů v trestním řízení se státní suverenitou není v oblasti právní pomoci v trestních věcech vhodné ani účelné využívat ustanovení některých dvoustranných úmluv, která umožňují provedení některých úkonů (zejm. výslech občana České republiky v zahraničí) diplomatickými misemi či konzulárními úřady.

§ 26

Dožádání do ciziny

(1) Dožádáním do ciziny se rozumí žádost o právní pomoc dle § 41 ZMJS. Náležitosti dožádání do ciziny upravuje § 41 ZMJS; další náležitosti žádosti o výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu upravuje § 57 odst. 3 ZMJS a žádosti o dočasné předání osoby z dožádaného státu do České republiky § 69 odst. 1

ZMJS. Pokud mezinárodní smlouva upravuje náležitosti dožádání jinak, použije se ustanovení mezinárodní smlouvy (§ 3 odst. 2 ZMJS). Dožádání soud vypracuje v souladu s § 16 a zašle je dožádanému orgánu předepsaným způsobem (§ 5, § 6). Vzory dožádání jsou obsaženy v přílohách č. 20 až 23.

(2) Dožádání soud adresuje dožádanému justičnímu orgánu cizího státu (nikoli ministerstvu). Není-li soudy justiční orgán, který je v cizím státu příslušný k vyřízení dožádání, znám, adresuje dožádání „Justičnímu orgánu (uveďte se název cizího státu) příslušnému pro (uveďte se místo, v němž má být dožádání vyřízeno)“.

(3) Je-li předmětem dožádání provedení úkonu, při kterém je zapotřebí umožnit přítomnost obhájce, obžalovaného, státního zástupce, a případně soudce či senátu, je v dožádání nutné rovněž požádat dožádaný stát o poskytnutí informace o místu a času provedení výslechu (a to s dostatečným předstihem) a o případné umožnění přítomnosti obhájce, obžalovaného, státního zástupce, a případně soudce či senátu při provedení úkonu, včetně možnosti pokládat prostřednictvím orgánu dožádaného státu, který bude úkon provádět, doplňující otázky či návrhy, pokud to bude možné podle práva dožádaného státu¹¹⁾. Soud však nežádá, aby orgán dožádaného státu přímo vyrozuměl obhájce, obžalovaného a státního zástupce o místu a času provedení úkonu, ale vyrozumí je sám na základě informací, které od orgánu dožádaného státu obdrží.

(4) Namísto umožnění osobní přítomnosti podle odstavce 3 lze požádat o umožnění přítomnosti prostřednictvím videokonferenčního zařízení. Při navazování spojení prostřednictvím videokonferenčního zařízení se postupuje přiměřeně podle § 30 odst. 3. Při umožnění přítomnosti prostřednictvím videokonferenčního zařízení soud, státní zástupce ani obhájce nemohou sami zasahovat do provádění úkonu na dožádané straně, např. klást otázky atp. Zpravidla však lze požádat orgán dožádaného státu, který úkon provádí, aby na závěr provádění úkonu umožnil cestou soudu položení doplňujících otázek či sdělení návrhů na dílčí doplnění úkonu.

§ 27

Dožádání z ciziny

(1) Obdržel-li soud od dožadujícího orgánu dožádání v přímém styku (§ 6) bez překladu, vyžádá si překlad od dožadujícího orgánu rovněž v přímém styku (§ 12 odst. 3 věta první ZMJS). V případě styku prostřednictvím ministerstva (§ 5) postupuje soud ministerstvo dožádání až poté, co si od dožadujícího státu vyžádalo překlad. Překlad do češtiny nelze požadovat (§ 12 odst. 3 věta druhá ZMJS), pokud mezinárodní smlouva (§ 3 odst. 2 ZMJS) stanoví, že dožádání není zapotřebí zasílat s překladem, anebo pokud stanoví pro zasílání dožádání jiný jazykový režim než češtinu, anebo pokud je ve vztahu k dožadujícímu státu, pokud jde o zasílání dožádání bez překladu, zaručena vzájemnost (§ 4 ZMJS).

(2) Pokud soud odložil (§ 53 ZMJS) nebo odmítl (§ 54 ZMJS) provedení dožádání z ciziny, informuje o tom dožadující orgán a ministerstvo, přičemž uvede důvody odložení nebo odmítnutí a v případě odložení uvede také předpokládanou dobu, kdy bude dožádání provedeno. O tom soud informuje dožadující orgán v souladu s § 5, § 6 a 16.

¹¹⁾ Srov. R 4/1999 Sb. NS, R 20/1999 Sb. NS a usnesení Nejvyššího soudu z 29. března 2006, sp. zn. 6 Tdo 346/2006.

(3) Vyřízení dožádání cizího státu provádí soud zásadně podle právních předpisů České republiky, nestanoví-li mezinárodní smlouva (např. čl. 8 Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních) nebo ZMJS (zejména § 49 ZMJS) výslovně jinak. Vyřízení dožádání soud zašle dožadujícímu orgánu v souladu s § 4 a 5; nestanoví-li mezinárodní smlouva výslovně jinak, vyřízení dožádání soud nepřekládá. Je-li výsledkem vyřízení dožádání listina (protokol z výslechu, potvrzení o doručení atp.), opatří ji soud otiskem kulatého úředního razítka soudu a vlastnoručním podpisem (§ 16 odst. 3).

(4) Pokud soud na žádost dožadujícího orgánu vyslechl svědka nebo znalce pod přísahou (§ 50 odst. 1 ZMJS), uvede plné znění přísahy v protokolu o výslechu.

(5) Žádá-li dožadující orgán o opatření výpovědi svědka nebo znalce ve formě místopřísežného prohlášení (§ 50 odst. 2 ZMJS), je nutno souhlas svědka nebo znalce zaznamenat do protokolu, který se však dožadujícímu orgánu nezasílá. Neuvedl-li dožadující orgán zvláštní požadavky na formu místopřísežného prohlášení (§ 49 ZMJS), píše místopřísežné prohlášení svědek nebo znalec sám formou volného vyjádření adresovaného dožadujícímu orgánu; v takovém případě je zapotřebí jej při předvolání k úkonům podle § 50 odst. 2 věty druhé a třetí ZMJS poučit, že písemné místopřísežné prohlášení má přinést s sebou, a dožádání cizozemského orgánu, popřípadě ty části dožádání, ze kterých lze dovozovat požadavky na znění místopřísežného prohlášení, mu pro účely zpracování místopřísežného prohlášení zaslat (případně s překladem do češtiny). Současně soud zašle svědkovi nebo znalci poučení o možnosti výpověď odmítnout ve smyslu § 50 odst. 2 ZMJS a případně poučení svědka a znalce podle trestního řádu.

(6) Zjistí-li soud, že vyřízení dožádání bude spojeno s náklady zjevně nepřiměřenými provedení požadovaného úkonu (§ 55 ZMJS), zašle ministerstvu jejich vyčíslení a odůvodnění. V případě, že dožádání bylo soudu zasláno v přímém styku (§ 5), zašle ministerstvu rovněž kopii dožádání.

§ 28

Přebírání a předávání věcí

Soud může požádat Policii České republiky o předání nebo převzetí věci (např. podle § 10 odst. 3 ZMJS) pouze v případě, že její zaslání poštou vylučuje její povaha (např. se jedná o omamné a psychotropní látky, biologický materiál, střelné zbraně, střelivo, výbušniny atp.), anebo pokud by její zaslání poštou bylo spojeno s významně vyššími náklady, než její předání prostřednictvím Policie České republiky. Důvod, pro který není zaslání věci poštou možné nebo vhodné, soud Policii České republiky v žádosti o zajištění předání nebo převzetí věci vždy sdělí.

Zvláštní ustanovení o některých druzích právní pomoci o dožádáních do některých států

§ 29

Dožádání o doručení písemnosti adresátovi v cizině

(1) Dožádání o doručení písemnosti adresátovi v cizině je upraveno mezinárodními smlouvami o vzájemné právní pomoci, zejména Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních (čl. 7 a následující). O doručení písemnosti adresátovi v cizině lze požádat i na bezesmluvním základě při zaručení vzájemnosti (§ 4 odst. 3, 4).

(2) Je-li přímé doručení písemnosti adresátovi na území cizího státu (§ 13) vyloučeno (§ 43 odst. 4 ZMJS) nebo nebylo-li úspěšné, vypracuje soud dožádání o doručení písemnosti adresované příslušnému justičnímu orgánu (případně podle § 26 odst. 2) státu, na jehož území se adresát zdržuje. Vzor dožádání o doručení písemnosti je obsažen v příloze č. 21. V dožádání vždy uvede také identifikační údaje o adresátovi, adresu, na níž se zdržuje, a způsob, jakým má být písemnost doručena. K dožádání soud přiloží doručný list pro doručení v cizině (příloha č. 21/C) a písemnost, která má být doručena. Jde-li o doručení písemnosti obviněnému, je nezbytné zvláště dbát na to, aby dožádání a doručované písemnosti byly v souladu s § 16 odst. 5 větou druhou (§ 44 odst. 1 věta druhá ZMJS). Není-li mezinárodní smlouvou stanoveno, že dožádání a jeho přílohy není zapotřebí překládat, opatří je soud úředním překladem (§ 16 odst. 4). Dožádání zašle soud dožadujícímu orgánu v souladu s § 5 a 6.

(3) Jde-li o doručení předvolání, je nutno dožádání zaslat s dostatečným předstihem, aby mohly být dodrženy minimální lhůty podle mezinárodních smluv pro zaslání dožádání určitou dobu před datem, kdy se má předvolávaná osoba (obviněný, svědek, znalec) dostavit do dožadujícího státu (zprav. 30 až 50 dnů). Přehled těchto lhůt platných podle jednotlivých mezinárodních smluv, jejichž smluvní stranou je Česká republika, pro zaslání dožádání o doručení předvolání obviněného je uveden v příloze č. 21/D. Vzhledem k tomu, že v řadě cizích států není stanovena minimální lhůta pro doručení dostatečná, doporučuje se, aby soud dobu potřebnou k doručení předvolání konzultoval s ministerstvem před vypracováním dožádání.

(4) Pokud soud žádá o doručení výzvy k úhradě peněžní částky (např. nákladů řízení), nezasílá s dožádáním běžnou poštovní poukázku (složenku), neboť české poštovní poukázky nejsou použitelné na zahraničních poštách. Ve výzvě soud uvede číslo účtu, na který má být platba provedena, ve formátu mezinárodního bankovního spojení IBAN, případně toto spojení uvede spolu se zasláním mezinárodní poštovní poukázky, pokud ji ve vztahu k cizímu státu lze využít. Informaci o možnosti využití mezinárodní poštovní poukázky v daném státě poskytne Česká pošta.

(5) Pokud soud žádá o doručení rozhodnutí, proti kterému je přípustný opravný prostředek, a toto rozhodnutí neobsahuje plnou adresu orgánu, u kterého lze tento opravný prostředek podat, přiloží soud k rozhodnutí na zvláštním listu poučení pro adresáta s uvedením takové plné adresy a požádá v dožádání o doručení rovněž tohoto poučení.

§ 30

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu

(1) Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu je ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii upraven zejména v následujících mezinárodních smlouvách:

- a) Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních - čl. 9 a čl. 10;
- b) Smlouva mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými o vzájemné právní pomoci v trestních věcech ve znění Dodatkové úmluvy o vzájemné právní pomoci v trestních věcech mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými - čl. 20c.

(2) Pokud soud nemá k dispozici videokonferenční zařízení typu, který je kompatibilní s videokonferenčním zařízením cizího státu, může se obrátit na nadřízený soud nebo na mezinárodní odbor Nejvyššího státního zastupitelství nebo na ministerstvo se žádostí o technickou pomoc.

(3) V žádosti o zajištění výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu (§ 57 ZMJS) soud uvede také způsob, jakým má být vyslychaná osoba poučena podle práva České republiky, zejména kdy má právo odepřít výpověď. Vzor dožádání o provedení výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení je obsažen v příloze č. 23. Žádost vyhotovenou v souladu s § 16 soud zašle příslušnému orgánu cizího státu (případně podle § 26 odst. 2) v souladu s § 5 a 6. Pokud soud žádost zaslal prostřednictvím ministerstva (§ 5), vyrozumí následně ministerstvo o tom, zda výslech proběhl. V žádosti o umožnění výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení je vhodné rovněž uvést navrhovaný den a hodinu jednání s uvedením časového pásma, a případně rovněž alternativní termín, dále zkušební termín (testovací spojení) před provedením výsledku (nejlépe s týdenním předstihem a ve stejnou hodinu, na kterou je navrhováno uskutečnění videokonference), typ videokonferenčního zařízení, který má soud k dispozici (např. ISDN nebo IP), a další technické specifikace (telefonní číslo videokonferenčního zařízení) a uvést, zda spojení bude iniciováno českou stranou a do jakých jazyků bude na české straně zajištěno tlumočení.

(4) O průběhu výsledku prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu podle § 58 ZMJS pořídí soud protokol, jehož vyhotovení vypracované v souladu s § 16 zašle dožadujícímu orgánu podle § 5 a 6. Pokud o to dožadující orgán požádá a technické zařízení to umožňuje, soud současně pořídí z výsledku pomocí videokonferenčního zařízení videozáznam a z výsledku pomocí telefonu audiozáznam, který přiloží k protokolu zasílanému dožadujícímu orgánu. Po započítání videozáznamu či audiozáznamu a zahájení protokolace soud označí žádost, na jejímž základě bude výslech prováděn, uvede popis skutku, pro který se trestní řízení v dožadujícím státu vede, ověří totožnost vyslychané osoby a provede její poučení podle trestního řádu; poté umožní provedení výsledku příslušnému orgánu dožadujícího státu (§ 58 odst. 5 ZMJS). Pokud soud výslech přeruší (§ 58 odst. 6 ZMJS), uvede důvod přerušení do protokolu. Případné použití opatření ve smyslu § 58 odst. 7 věty druhé ZMJS nebo poskytnutí ochrany vyslychané osobě ve smyslu § 58 odst. 8 ZMJS uvede soud do protokolu.

§ 31

Dočasné převzetí z ciziny za účelem provedení procesních úkonů

(1) Dočasné převzetí osoby ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody z ciziny za účelem provedení procesních úkonů je ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii upraveno zejména v následujících mezinárodních smlouvách:

- a) Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních - čl. 11, čl. 12;
- b) Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních - čl. 3, čl. 13;
- c) Smlouva mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými o vzájemné právní pomoci v trestních věcech ve znění Dodatkové úmluvy o vzájemné právní pomoci v trestních věcech mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými - čl. 12.

Dočasné převzetí je možné i na bezesmluvním základě při zaručení vzájemnosti (§ 4 ZMJS).

(2) Provedení dočasného převzetí osoby od orgánů cizího státu a její dodání do vazby soud následně oznámí ministerstvu.

(3) Není-li mezinárodní smlouvou stanoven i pro účely dočasného předávání osob přímý styk justičních orgánů (§ 6), žádost dočasně převzaté osoby o propuštění z vazby (§ 69 odst. 4 ZMJS) soud předává příslušnému orgánu cizího státu prostřednictvím ministerstva (§ 5). Stejným způsobem soud informuje příslušný orgán cizího státu o propuštění osoby z vazby podle § 69 odst. 5 ZMJS.

(4) Provedení navrácení osoby cizímu státu soud následně oznámí ministerstvu.

§ 32

Dočasné předání do ciziny za účelem provedení procesních úkonů

(1) Dočasné předání osoby ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody do ciziny za účelem provedení procesních úkonů je ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii upraveno zejména v následujících mezinárodních smlouvách:

- a) Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních - čl. 11, čl. 12;
- b) Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních - čl. 3, čl. 13;
- c) Smlouva mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými o vzájemné právní pomoci v trestních věcech ve znění Dodatkové úmluvy o vzájemné právní pomoci v trestních věcech mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými - čl. 12.

Dočasné předání je možné i na bezesmluvním základě při zaručení vzájemnosti (§ 4 ZMJS).

(2) Není-li pro vzájemnou právní pomoc s cizím státem umožněn přímý styk justičních orgánů (§ 6), informuje soud o povolení dočasného předání podle § 70 odst. 2 ZMJS ministerstvo.

(3) O provedení dočasného předání osoby orgánům cizího státu, jakož i o navrácení této osoby zpět do České republiky, informuje soud ministerstvo.

§ 33

Vyžádání bankovních informací

V dožádání do ciziny, které se týká bankovních informací, je vhodné v případě, že by vyžádání skutečnosti, že je o bankovní informace žádáno, mohlo ohrozit průběh či výsledek trestního řízení, uvést rovněž požadavek, aby majitel bankovního účtu nebo jiné osoby, kterých se bankovní informace týkají, nebyli informováni o dožádání ani o výsledku jeho vyřízení.

§ 34

Informace o právním řádu cizích států

Informace o právním řádu cizího státu, které mají být použity jako důkaz v trestním řízení, lze opatřit od cizího státu prostřednictvím ministerstva v souladu např. s Evropskou úmluvou o poskytování informací o cizím právu (Londýn, 7. června 1968; č. 221/1998 Sb.) s Dodatkovým protokolem (Štrasburk, 15. března 1978; č. 221/1998 Sb.),

podle jiné mezinárodní smlouvy o právní pomoci, anebo na bezesmluvním základě. Texty právních předpisů cizích států na ministerstvu jinak shromažďovány nejsou.

§ 35

Dožádání do Spojených států amerických

(1) V dožádáních do Spojených států amerických je vhodné výslovně uvést, že se žádá rovněž o nezveřejnění informací o dožádání a jeho vyřízení, neboť americké soudy jinak dožádání a písemnosti související s jeho vyřízením zařadí do veřejně přístupných sbírek dokumentů. V dožádání by tento požadavek měl být vyjádřen větou „Žádáme, aby toto dožádání a listiny s ním související nebyly zveřejněny.“ - v anglickém překladu pak „We request that this letter rogatory and documents pertaining to it are not made public.“.

(2) V souladu s nótou Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických z 22. března 2010 je doporučeno zasílání písemností adresátům na území Spojených států amerických přímo z důvodu rychlosti vyřízení. Teprve v případě, že se písemnost nepodaří adresátovi opakovaně doručit, zašle soud žádost o právní pomoc ministerstvu (§ 29, příloha č. 21).

HLAVA II

EXTRADICE

Oddíl první

Vyžádání z ciziny

§ 36

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 14 a § 78 až 86 ZMJS.

(2) Nejvýznamnějšími mezinárodními smlouvami upravujícími vyžádání z ciziny ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii jsou:

- a) Evropská úmluva o vydávání (Paříž, 13. prosince 1957; č. 549/1992 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 32/2004 Sb. m. s.; příloha č. 4);
- b) Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (Štrasburk, 15. října 1975; č. 29/1997 Sb.; příloha č. 5);
- c) Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (Štrasburk, 17. března 1978; č. 30/1997 Sb.; příloha č. 6);
- d) Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (Štrasburk, 10. listopadu 2010; č. 34/2013 Sb. m. s.; příloha č. 7);
- e) Smlouva mezi republikou Československou a Spojenými Státy Severoamerickými o vzájemném vydávání zločinců (Praha, 2. července 1925; č. 48/1926 Sb. z. a n.) ve znění Dodatkové úmluvy mezi republikou Československou a Spojenými Státy Americkými o vzájemném vydávání zločinců (Washington, 29. dubna 1935; č. 185/1935 Sb. z. a n.) a Druhý dodatko-

vé úmluvy o vydávání mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými (Praha, 16. května 2006; č. 8/2010 Sb. m. s., č. 27/2010 Sb. m. s.; konsolidované znění je obsaženo v příloze č. 27/B).

Mezinárodní smlouvy v oblasti vydávání jsou uvedeny v přílohách č. 2 a 3.

(3) Vyžádání z ciziny je možné i na bezesmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 4 odst. 2, 3, 5 ZMJS (§ 4 odst. 4), případně ve vztahu k některým státům na základě obecných principů mezinárodního práva (např. Venezuela).

§ 37

Žádost o provedení nezbytných

opatření pro vyžádání osoby z cizího státu

(1) Žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS může soud ministerstvu zaslat nejdříve současně s vydáním příkazu k zadržení, příkazu k zatčení, příkazu k dohadování do výkonu trestu, nebo s učiněním úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS lze ministerstvu zaslat i v případě, že dosud neuplynula lhůta jednoho roku, jsou-li důvody se domnívat, že osoba, o jejíž vyžádání z ciziny jde, opustila území České republiky. Podání žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS není podmíněno předchozím zjištěním, na území kterého konkrétního cizího státu se osoba, o jejíž vyžádání z ciziny jde, nachází.

(2) Vzor žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS tvoří přílohu č. 24/A.

(3) Žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS není zapotřebí opatřovat otiskem kulatého úředního razítka soudu ani překladem. Žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS soud ministerstvu zasílá pouze v jednom vyhotovení. Protože přílohy žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS (§ 38) jsou určeny pro cizinu, nelze žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS ministerstvu zaslat prostřednictvím datové schránky.

(4) Při podání žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS soud zváží vydání rovněž evropského zatýkacího rozkazu podle § 193 ZMJS, neboť účinné mezinárodní pátrání na území členských států Evropské unie je možné pouze na základě evropského zatýkacího rozkazu a bez jeho vydání proto po osobě na území členských států Evropské unie pátráno nebude. Administrativní postup při vydávání evropského zatýkacího rozkazu upravuje zvláštní předpis¹²⁾.

§ 38

Přílohy k žádosti o provedení nezbytných opatření pro vyžádání osoby z cizího státu

(1) Vzory příloh k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS uvedených v § 79 odst. 5 písm. b) až e), odst. 6 větě druhé ZMJS tvoří přílohy č. 24/B až 24/I.

(2) V příloze podle § 79 odst. 5 písm. d) ZMJS (příloha č. 24/F) uvede soud v případě, že je znakem skutkové podstaty trestného činu výše škody, také znění § 138 odst. 1 trestního zákoníku nebo obdobného ustanovení platného v době spáchání trestného činu¹³⁾.

¹²⁾ § 48 a následující instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 30. dubna 2014, č. j. 42/2013/MOT-J/60, o postupu soudů ve styku se členskými státy Evropské unie ve věcech trestních.

¹³⁾ § 89 odst. 11 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2001 a § 1 nařízení vlády ČSFR č. 464/1991 Sb., nebo § 89 odst. 11 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009.

(3) V příloze podle § 79 odst. 5 písm. e) ZMJS (příloha č. 24/F) uvede soud znění § 35 a § 95 trestního zákoníku pouze v případě, že jejich aplikace připadá vzhledem k právní kvalifikaci skutku v úvahu.

(4) Pokud jde o vyžádání odsouzeného z ciziny k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření, přiloží soud k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku s doložkou právní moci (§ 79 odst. 6 věta první ZMJS), a konalo-li se odvolací řízení, přiloží rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně.

(5) Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, uvede soud v přílohách podle § 79 odst. 5 písm. c) až e), odst. 6 věty druhé ZMJS (přílohy č. 24/D, 24/F a 24/H) rovněž údaje z rozsudku, jehož výrok o trestu byl zrušen, a k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS přiloží stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci (§ 79 odst. 7 ZMJS), a konalo-li se odvolací řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně.

(6) Přílohy k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS uvedené v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 6 ZMJS soud opatří úředním překladem (§ 16 odst. 4) do jazyka stanoveného příslušnou mezinárodní smlouvou (s přihlédnutím k jazykovým ustanovením dvoustranných mezinárodních smluv a k prohlášením k mnohostranným mezinárodním smlouvám - příloha č. 15/A, tabulka č. 1) nebo do úředního jazyka státu (příloha č. 15/B), na jehož území hledaná osoba pobývá. Pokud není v době podání žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS místo pobytu hledané osoby známo, opatří soud přílohy uvedené v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 6 ZMJS překladem do angličtiny. Před překladem příloh k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS uvedených v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 6 ZMJS soud zašle žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS a její přílohy uvedené v § 79 odst. 5 písm. b) až e), odst. 6 věty druhé ZMJS ministerstvu k předběžné kontrole elektronickou poštou (§ 2) na adresu mot@msp.justice.cz.

(7) Přílohy k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS uvedené v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 6 ZMJS s úředními překlady zašle soud ministerstvu ve třech vyhotoveních (včetně překladů) v souladu s § 16 či § 17. Je-li třeba vyžádat z ciziny několik osob (spoluobviněných, případně spoluodsouzených), zašle soud ministerstvu přílohy k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS (která může být společná) uvedené v § 79 odst. 5 písm. c) až e), odst. 6 ZMJS v dostatečném počtu vyhotovení (trojnásobek počtu osob). Přílohy k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS uvedené v § 79 odst. 5 písm. f) ZMJS zašle soud ministerstvu v jednom vyhotovení a bez překladu, ledaže je k jejich zaslání s překladem ministerstvem výslovně vyzván (§ 79 odst. 8, 9 ZMJS).

(8) Podává-li soud v souladu s § 79 odst. 10 ZMJS novou žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS a nemá-li změna procesní situace vliv na obsah některé z příloh uvedených v § 79 odst. 5 písm. b) až e) ZMJS, nemusí soud ministerstvu tyto přílohy s novou žádostí znovu zasílat, ledaže je k tomu ministerstvem výslovně vyzván (§ 79 odst. 8 ZMJS).

§ 39

Pokud žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS podal v přípravném řízení okresní soud a obžaloba byla následně podána ke krajskému soudu, informuje o tom takový kraj-

ský soud ministerstvo s uvedením spisové značky, pod kterou je trestní věc krajským soudem vyřizována.

§ 40

Odvolání žádosti o provedení nezbytných opatření pro vyžádání osoby z cizího státu

(1) Žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS soud odvolává dopisem, který lze ministerstvu zaslat prostřednictvím datové schránky a který soud neopatřuje překladem. Je-li soudu známo, že hledaná osoba je pro účely svého vydání do České republiky v cizím státu ve vazbě, zašle dopis odvolávající žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS ministerstvu faxem (§ 2).

(2) Dopis odvolávající žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS zašle soud na vědomí rovněž státnímu zástupci, ledaže žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS podal pouze pro účely vyžádání dodatečného souhlasu s dalším trestním stíháním nebo výkonem trestu, než které byly předmětem původní žádosti o vydání, podle § 85 odst. 4 ZMJS.

(3) Podává-li soud v souladu s § 79 odst. 10 ZMJS novou žádost, uvádí v ní rovněž informaci o nahrazení původní žádosti vydané podle § 79 odst. 1 ZMJS. Samostatný dopis odvolávající původní žádost soud ministerstvu nezasílá.

§ 41

Žádost o předběžnou vazbu

(1) Před zasláním žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS spojené s návrhem na podání žádosti o uvalení předběžné vazby podle § 81 odst. 1 věty první ZMJS soudvezme v úvahu, zda lze reálně očekávat, že přílohy k žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS bude možné vyhotovit, opatřit překladem a doručit dožadované straně v příslušné lhůtě (příloha č. 25).

(2) K žádosti podle § 79 odst. 1 ZMJS spojené s návrhem na podání žádosti o uvalení předběžné vazby podle § 81 odst. 1 věty první ZMJS soud vždy přiloží fotokopii či stejnopis příkazu k zadržení, fotokopii či stejnopis příkazu k zatčení, nebo fotokopii či stejnopis příkazu k dodání do výkonu trestu a odsuzujícího rozsudku alespoň v češtině.

§ 42

Dodatkové informace

Pokud dožádaný stát v průběhu vydávacího řízení požaduje dodatkové informace, poskytne je soud ministerstvu na jeho výzvu ve formě a lhůtě ministerstvem stanovené (§ 79 odst. 8, 9 ZMJS).

§ 43

Postup po rozhodnutí dožádaného státu

(1) Ministerstvo informuje soud příslušný podle § 78 ZMJS o výsledku vydávacího řízení v cizím státu.

(2) Pokud bylo vydání povoleno, sjedná ministerstvo například prostřednictvím Policejního prezidia České republiky termín a další podrobnosti převzetí vydávané osoby policejními orgány České republiky. Pokud je toho zapotřebí, poskytne soud potřebnou součinnost ministerstvu při přípravě a dalším řízení o žádosti o povolení průvozu územím cizího státu (§ 141 odst. 3 ZMJS).

(3) Pokud bylo v době před vydáním obviněného přerušeno trestní stíhání, je nezbytné, aby ještě před jeho dodáním soudu bylo rozhodnuto o jeho pokračování.

V přípravném řízení za tím účelem soud informuje o plánovaném datu převzetí vydávané osoby státního zástupce.

(4) O dodání obviněného soudu nebo odsouzeného do výkonu trestu odnětí svobody informuje soud ministerstvo do 14 dnů od realizace vydání. Současně soud požádá Nejvyšší státní zastupitelství o vložení údaje o vydání osoby do centrální evidence stíhaných osob.

(5) Pokud vydání do České republiky nebylo povoleno, může další postup podle situace spočívat buď v provedení kroků k předání trestního řízení do státu, který vydání nepovolil (§ 63 až 67), v provedení kroků k předání výkonu trestu odnětí svobody (§ 76 až 80), anebo ve vyhlášení či pokračování mezinárodního pátrání mimo území státu, který vydání osoby nepovolil, pro případ, že by jej osoba opustila.

§ 44

Dočasné převzetí vydávané osoby

Pokud bylo vydání dožádaným státem povoleno, avšak jeho realizace byla odložena, lze požádat o dočasné předání osoby, jejíž vydání bylo povoleno, do České republiky (§ 86 ZMJS). Na postup při dočasném převzetí se přiměřeně použije § 31 odst. 2 až 4.

§ 45

Zásada speciality a vyžádání dodatečného souhlasu s dalším trestním stíháním nebo výkonem trestu

(1) Pokud se vydaná osoba vzdala při výslechu podle § 85 odst. 2 ZMJS práva na uplatnění zásady speciality, zašle soud kopii protokolu na vědomí ministerstvu.

(2) Pokud je nutno stát, který osobu vydal, požádat o dodatečný souhlas s trestním stíháním nebo s výkonem trestu, pro které vydání povoleno dosud nebylo, a pokud se vydaná osoba práva na uplatnění zásady speciality nevzdala, anebo pokud mezinárodní smlouva ani právo státu, který osobu vydal, vzdání se práva na uplatnění zásady speciality výslovně nepřipouští, soud požádá ministerstvo o zajištění dodatečného souhlasu, přičemž ke své žádosti přiloží písemnosti uvedené v § 79 odst. 5 až 9 ZMJS (§ 38) a protokol s vyjádřením vydané osoby k případnému rozšíření vydání. Přílohy uvedené v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 2 ZMJS a protokol s vyjádřením vydané osoby zašle soud ministerstvu ve třech vyhotoveních (včetně případných překladů - příloha č. 15) v souladu s § 16 či § 17.

(3) O provedení úkonů podle § 85 odst. 6 ZMJS vyrozumí soud následně ministerstvo.

(4) V případě pochybností o uplatnění zásady speciality lze předložit věc Nejvyššímu soudu podle § 10 odst. 2 trestního řádu per analogiam¹⁴⁾.

Zvláštní ustanovení o vyžádání z některých států

§ 46

Extradiční materiály pro účely vyžádání ze států, které požadují kopie důkazů

(1) Některé státy požadují, aby k žádosti o vydání pro účely trestního stíhání, anebo pro účely vydání k výkonu trestu uloženého v řízení proti uprchlému či trestním příkazem byly kromě příloh uvedených v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 6 ZMJS přiloženy rovněž ověřené kopie (§ 17) všech důkazů, na jejichž základě je dostatečně odůvodněno

podezření, že obviněný spáchal trestné činy, pro které je žádáno o jeho vydání, přičemž kopie důkazů by měly být jasné a srozumitelně označené a uspořádané. Podle dosavadních zkušeností jsou takovými státy např. Brazílie, Bahamy, Dominikánská republika, Ekvádor (pouze doporučeno), Jihoafrická republika, Kostarika, Venezuela či Mexiko. Žadoucí je přiložit rovněž shrnutí podstatných důkazů dostupných ke každému bodu obvinění (tj. ke každému jednotlivému skutku, případně útoku), pro který se žádá o vydání, s uvedením vztahu těchto důkazů k (údajnému) jednání pachatele; tomuto požadavku je možné dostát tak, že soudce nebo státní zástupce vypracuje prohlášení (zprávu), ve kterém shrne fakta případu a detailně uvede obsah jednotlivých podstatných důkazů ve věci a jejich vztah k osobě, o jejíž vydání se žádá. Pro účely zjištění, zda konkrétní stát bude kopie důkazů a jejich překlady vyžadovat, se může soud obrátit s dotazem na ministerstvo.

(2) Na výzvu ministerstva (§ 79 odst. 8, 9 ZMJS) soud ověřené kopie důkazů, a případně i jejich shrnutí či zprávu podle odstavce 1 vypracuje tak, aby vyhovovaly nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16, § 17), opatří je úředním překladem do úředního jazyka dožádaného státu (§ 16 odst. 4) a zašle je ministerstvu ve třech vyhotoveních. Před podáním obžaloby může soud o vypracování ověřených kopií důkazů a jejich shrnutí či zprávy podle odstavce 1 požádat státního zástupce. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, vyžádá si soud příslušný podle § 78 ZMJS od soudu, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, ověřené kopie důkazů, a případně i jejich shrnutí či zprávy podle odstavce 1 rovněž ohledně skutku, pro který byl odsouzený odsouzen soudem, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen. V zájmu jednotnosti terminologie opatří ověřené kopie důkazů a jejich shrnutí či zprávu vyžádané podle věty třetí úředním překladem soud příslušný podle § 78 ZMJS.

§ 47

Extradiční materiály pro účely vyžádání ze Spojených států amerických

(1) Základní normativní úprava je obsažena ve Smlouvě mezi republikou Československou a Spojenými Státy Severoamerickými o vzájemném vydávání zločinců (Praha, 2. července 1925; č. 48/1926 Sb. z. a n.) ve znění Dodatkové úmluvy mezi republikou Československou a Spojenými Státy Americkými o vzájemném vydávání zločinců (Washington, 29. dubna 1935; č. 185/1935 Sb. z. a n.) a Druhé dodatkové úmluvy o vydávání mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými (Praha, 16. května 2006; č. 8/2010 Sb. m. s., č. 27/2010 Sb. m. s.); dále v tomto ustanovení jen „Smlouva“; konsolidované znění Smlouvy je obsaženo v příloze č. 27/B).

(2) Podle sdělení Ministerstva spravedlnosti Spojených států amerických je k žádostem o vydání k trestnímu stíhání kromě písemností uvedených v § 79 odst. 5 písm. a) až e) ZMJS nezbytné přikládat jako důkazy podle čl. XI odst. 5 Smlouvy rovněž:

- a) buď ověřené kopie (§ 17) všech důkazů, na jejichž základě je dostatečně odůvodněno podezření, že obviněný spáchal trestné činy, pro které je žádáno o jeho vydání, přičemž kopie důkazů by měly být jasné

¹⁴⁾Srov. R 24/2007 Sb. NS.

a srozumitelně označené a uspořádané, anebo

- b) zprávu (Case Summary) vypracovanou soudcem nebo státním zástupcem, která shrnuje obsah nejdůležitějších důkazů shromážděných v dané věci a v jejímž závěru soudce nebo státní zástupce potvrdí, že na základě těchto důkazů je dostatečně odůvodněno podezření, že obviněný spáchal trestné činy, pro které je žádáno o jeho vydání; tato zpráva by měla obsahovat:
1. jméno a funkci/pracovní zařazení autora,
 2. identifikaci obviněného, včetně státního občanství a fyzického popisu, s odkazy na fotografie a další identifikační materiály (odstavec 6),
 3. informaci o místě současného pobytu obviněného,
 4. skutkové okolnosti případu a prameny důkazů tyto okolnosti prokazující, s odkazy na svědecké výpovědi a další relevantní dokumenty, které mohou být připojeny jako důkazy,
 5. procesní historii případu, s odkazy na relevantní procesní rozhodnutí, která mohou být připojena jako důkazy,
 6. seznam trestných činů, pro které je o vydání žádáno, u každého z nich s uvedením maximální délky trestu, který může být uložen, a s odkazy na příslušná ustanovení trestního zákoníku, a to jak zvláštní části, tak obecné části o ukládání trestů, jejichž znění musí být připojeno jako důkaz,
 7. prohlášení, že trestní stíhání nebylo promlčeno, s odkazy na § 34 trestního zákoníku a případně § 35 trestního zákoníku, pokud jeho aplikace vzhledem k právní kvalifikaci skutku přichází v úvahu; znění ustanovení, na něž soud odkazuje, musí být připojeno jako důkaz,
 8. seznam příložených důkazů, na něž je odkazováno podle předchozích bodů; důkazy musí být jasně a srozumitelně označeny a uspořádány.

(3) Všechny písemnosti tvořící extradiční materiály musí být vyhotoveny v souladu s § 16 (případně § 17) a svázány v jeden pevně spojený celek tak, aby svázání bylo opatřeno přelepky a ty následně překryty otisky kulatého razítka soudu, a opatřeny úředním překladem (§ 16 odst. 4) do angličtiny. Při pořizování překladů je v zájmu zachování specifické terminologie vhodné poskytnout překladateli kopii informace Ministerstva spravedlnosti Spojených států amerických o požadavcích na extradiční materiály, kterou soudu zašle ministerstvo, pokud o to soud požádá.

(4) Jde-li o vyžádání osoby, která byla odsouzena v řízení proti uprchlému, je nutno extradiční materiály připravit, jako by šlo o vyžádání k trestnímu stíhání. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl v řízení proti uprchlému uložen souhrnný trest, je nutno extradiční materiály připravit tak, aby zahrnovaly i skutek, pro který byl odsouzený odsouzen soudem, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen.

(5) Jde-li o vyžádání osoby, která byla pravomocně odsouzena, avšak nikoli v řízení proti uprchlému, slouží jako extradiční materiály ve smyslu čl. XI odst. 5 Smlouvy:

- a) stejnopis nebo ověřená kopie rozsudku s doložkou právní moci,
- b) rozhodnutí soudu druhého stupně, konalo-li se odvolací řízení,
- c) usnesení o zápočtu vazby s doložkou právní moci,

pokud k zápočtu vazby došlo, a

- d) potvrzení o tom, jaká část trestu dosud nebyla vykonána,

vyhotovené v souladu s § 16 (případně § 17) a opatřené úředními překlady (§ 16 odst. 4) do angličtiny. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, připojí soud rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci, a konalo-li se odvolací řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně.

(6) Protože americká strana klade mimořádný důraz na identifikaci osoby, o jejíž vydání je žádáno, jako pachatele skutku, pro který je o její vydání žádáno, soud jako součást extradičních materiálů vždy ministerstvu zašle i popis, fotografii a otisky prstů obviněného či odsouzeného, jsou-li k dispozici (prohlášení o potvrzení totožnosti podle § 79 odst. 5 písm. b) ZMJS, jehož vzor v českém a anglickém jazyce je obsažen v přílohách č. 24/B a 24/C). Pokud k dispozici nejsou, musí být tato skutečnost v extradičních materiálech výslovně uvedena.

(7) Extradiční materiály podle odstavců 2 až 6 zašle soud ministerstvu ve třech vyhotoveních.

§ 48

Extradiční materiály pro účely vyžádání z Kanady

(1) Základní normativní úprava je obsažena ve Smlouvě mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců (Londýn, 11. listopadu 1924; č. 211/1926 Sb. z. a n.) s Protokolem (Londýn, 4. června 1926; č. 56/1929 Sb. z. a n.); dále v tomto ustanovení jen „Smlouva“).

(2) Podle sdělení Ministerstva spravedlnosti Kanady z 21. června 1999 je podle kanadského extradičního zákona k žádostem o vydání k trestnímu stíhání kromě písemností uvedených v § 79 odst. 5 písm. a) až e) ZMJS nezbytné jako důkazy podle čl. 8 odst. 2 Smlouvy přikládat tzv. extradiční balík (*Extradition Packet*). Extradiční balík musí být tvořen dvěma oddělenými částmi, a to tzv. záznamem případu (*Record of the Case*) a tzv. obecným prohlášením (*General Legal Statement*).

(3) Pokud jde o vyžádání obviněného k trestnímu stíhání, musí záznam případu obsahovat:

- a) detailní shrnutí důkazů dostupných ke každému bodu obvinění (tj. ke každému jednotlivému skutku, případně útoku), pro který se žádá o vydání; tomto požadavku je možné dostát tak, že státní zástupce nebo soudce vypracuje prohlášení (zprávu), ve kterém shrne fakta případu a detailně uvede obsah jednotlivých důkazů ve věci, nebo ve shrnutí případu odkáže na jednotlivé podstatné důkazy ve věci (např. svědecké výpovědi a jiné listinné důkazy), jejichž kopie budou tvořit přílohu tohoto prohlášení; kanadská strana bezvýhradně trvá na tom, aby tato část extradičních materiálů neobsahovala žádný odkaz na právní kvalifikaci skutku podle českého práva ani na žádná jiná ustanovení českého práva a aby v této části extradičních materiálů nebyla obsažena ani hodnocení či závěry soudu - materiály by měly obsahovat pouze shrnutí důkazního materiálu ve věci;
- b) identifikační materiály osoby, o jejíž vydání jde, na kterých kanadská strana trvá, tj. zejména fotografie

a otisky prstů, ze kterých vyplývá, že osoba před soudem je osobou, o jejíž vydání je žádáno (přílohy č. 24/B a 24/C), a protokol o rekognici svědkem, nebo jiný dokument, z něhož vyplývá, že osoba, o jejíž vydání je žádáno, je osobou, která spáchala danou trestnou činnost (takovým svědkem může být rovněž policista); a

- c) ověřovací doložku v tom smyslu, že shromážděné důkazy, které jsou zahrnuty v záznamu případu, mohou být použity v trestním řízení a byly opatřeny v souladu s českým právem, vypracovanou orgánem příslušným pro danou fázi trestního řízení. Ověřovací doložka musí být vlastnoručně podepsána a opatřena otiskem kulatého úředního razítka; kanadská strana trvá na tom, aby anglický překlad ověřovací doložky doslovně odpovídal znění, které je obsaženo v příloze č. 24/J.

(4) Jde-li o vyžádání osoby, která byla pravomocně odsouzena k výkonu trestu (nikoli v řízení proti uprchlému), musí záznam případu obsahovat:

- a) stejnopis nebo ověřenou kopii rozsudku s doložkou právní moci,
- b) rozhodnutí soudu druhého stupně, konalo-li se odvolací řízení,
- c) usnesení o zápočtu vazby s doložkou právní moci, pokud k zápočtu vazby došlo,
- d) potvrzení o tom, jaká část trestu dosud nebyla vykonána,
- e) identifikační materiály osoby, o jejíž vydání jde, tj. fotografie, otisky prstů a prohlášení o potvrzení totožnosti (přílohy č. 24/B a 24/C) vypracované předsedou senátu, státním zástupcem či vyšetřovatelem, a
- f) ověřovací doložku v tom smyslu, že písemnosti zahrnuté v záznamu případu jsou přesné; ověřovací doložka musí být vlastnoručně podepsána soudcem a opatřena otiskem kulatého úředního razítka soudu; kanadská strana trvá na tom, aby anglický překlad ověřovací doložky doslovně odpovídal znění, které je obsaženo v příloze č. 24/K.

Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, připojí soud rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci, a konalo-li se odvolací řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně.

(5) Jde-li o vyžádání osoby, která byla odsouzena v nepřítomnosti (nejen v řízení proti uprchlému), je nutno záznam případu připravit, jako by šlo o vyžádání k trestnímu stíhání, avšak s ověřovací doložkou v tom smyslu, že důkazy shrnuté nebo obsažené v připojeném záznamu případu jsou k dispozici pro účely řízení před soudem a byly shromážděny v souladu s právem České republiky a že dokumenty v záznamu případu jsou přesné; ověřovací doložka musí být vlastnoručně podepsána soudcem a opatřena otiskem kulatého úředního razítka soudu; kanadská strana trvá na tom, aby anglický překlad ověřovací doložky doslovně odpovídal znění, které je obsaženo v příloze č. 24/L. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému

byl v řízení proti uprchlému uložen souhrnný trest, je nutno extradiční materiály připravit tak, aby zahrnovaly i skutek, pro který byl odsouzený odsouzen rozsudkem soudu, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen.

(6) Obecné prohlášení musí obsahovat:

- a) identifikaci osoby činící prohlášení, a to jménem a postavením a krátkým popisem odbornosti této osoby ve vztahu k českému právu,
- b) popis vztahu této osoby k trestnímu stíhání (např. že je odpovědná za případ, vyřizuje případ, je seznámena s případem apod.),
- c) prohlášení, že o vydání osoby je žádáno k trestnímu stíhání či k výkonu trestu odnětí svobody, s uvedením právní kvalifikace, s odkazem na vyhotovení příkazu k zadržení, příkazu k zatčení nebo příkazu k dovedení do výkonu trestu, které bude připojeno k této části extradičního balíku,
- d) doslovné znění zákonných ustanovení, podle nichž je trestný čin posuzován, s uvedením zákonné sazby, jež je na něj v zákoně stanovena, a z nichž by podle výslovného požadavku kanadské strany mělo být též patrné, že nejde o přestupek, nýbrž o trestný čin, pro který lze podat obžalobu u soudu (např. citací znění § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích),
- e) je-li znakem skutkové podstaty výše škody, uvede se i znění § 138 odst. 1 trestního zákoníku nebo obdobného ustanovení platného v době spáchání trestného činu¹³⁾,
- f) doslovné znění zákonných ustanovení o promlčení trestního stíhání pro předmětné trestné činy (§ 34 trestního zákoníku, a případně § 35 trestního zákoníku, pokud jeho aplikace vzhledem k právní kvalifikaci skutku přichází v úvahu) nebo o promlčení výkonu trestu (§ 94 a případně § 95 trestního zákoníku, pokud jeho aplikace vzhledem k právní kvalifikaci skutku přichází v úvahu) a výslovné prohlášení, že trestnímu stíhání nebo výkonu trestu promlčení nebrání,
- g) prohlášení týkající se časové působnosti trestního zákoníku - tj. prohlášení o tom, že předmětná ustanovení trestního zákoníku byla účinná v době spáchání trestného činu a jsou účinná i v době, kdy je o vydání žádáno; pokud tomu tak není, připojí soud ověřenou kopii předpisů uvedených v písmenech d) až f) ve znění účinném jak v době spáchání trestného činu, tak v době, kdy je o vydání žádáno.

Obecné prohlášení však není třeba vyhotovovat, pokud znění zákonných ustanovení uvedených v písmenech d) až f) obsahují písemnosti uvedené v § 79 odst. 5 písm. d), e) ZMJS, které v takovém případě obecné prohlášení nahrazují. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, je nutno obecné prohlášení (tj. znění zákonných ustanovení a prohlášení podle písmen d) až g)) připravit tak, aby se týkalo i trestného činu, pro který byl odsouzený odsouzen soudem, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen.

(7) Všechny písemnosti v každé části extradičního balíku musí být vyhotoveny v souladu s § 16 (případně § 17) a svázaný v jeden pevně spojený celek tak, aby svázání bylo opatřeno přelepky a ty překryty otisky

¹³⁾ § 89 odst. 11 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2001 a § 1 nařízení vlády ČSFR č. 464/1991 Sb., nebo § 89 odst. 11 trestního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2009.

kulatého razítka soudu, a opatřeny úředním překladem (§ 16 odst. 4) do angličtiny. Při pořizování překladů je v zájmu zachování specifické terminologie vhodné poskytnout překladateli kopii dopisu Ministerstva spravedlnosti Kanady z 21. června 1999, kterou soudu zašle ministerstvo, pokud o to soud požádá.

(8) Extradiciční materiály podle odstavců 2 až 7 zašle soud ministerstvu ve třech vyhotoveních.

§ 49

Extradiciční materiály pro účely vyžádání z Nového Zélandu

(1) Základní normativní úprava je obsažena ve Smlouvě mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců (Londýn, 11. listopadu 1924; č. 211/1926 Sb. z. a n.) s Protokolem (Londýn, 4. června 1926; č. 56/1929 Sb. z. a n.); dále v tomto ustanovení jen „Smlouva“. Podle nóty Vysoké komise Nového Zélandu v Canbeře byla Česká republika s účinností od 16. října 2003 zařazena mezi tzv. „vyňaté“ (*exempted*) státy, což umožňuje k žádostem o vydání k trestnímu stíhání kromě písemností uvedených v § 79 odst. 5 písm. a) až e) ZMJS přikládat jako důkazy podle čl. 8 odst. 2 Smlouvy pouze tzv. záznam případu (*Record of the Case*).

(2) Záznam případu vyhotovuje státní zástupce, který v daném případě zastupuje veřejnou žalobu. Záznam případu obsahuje souhrn důkazů opatřených na podporu žádosti o vydání (nepřímé důkazy, tzv. „důkazy z doslechu“, jsou podle novozélandského práva nepřipustné a extradiciční materiály se o nich proto nesmí vůbec zmiňovat) a jiné relevantní dokumenty (fotografie, kopie dokladů apod.).

(3) Záznam případu musí být ověřen vlastnoručním podpisem soudce a otiskem kulatého úředního razítka soudu.

(4) K záznamu případu musí být přiloženy:

- a) prohlášení státního zástupce uvádějící, že záznam případu byl vyhotoven jím nebo pod jeho vedením a že důkazy byly získány za účelem použití v hlavním líčení (*trial*) s osobou, jejíž vydání se žádá; novozélandská strana vyžaduje, aby prohlášení státního zástupce (*Affidavit*) bylo učiněno takovou formou, aby případné uvedení nepravdy mělo pro státního zástupce vážné důsledky; s ohledem na skutečnost, že institut přísedního prohlášení orgánů činných v trestním řízení české právo nezná, se doporučuje vypořádat se s požadavkem novozélandských orgánů uvedením znění § 329 trestního zákoníku a vysvětlením, že případné vědomé uvedení nepravdy pro účely vyžádání obviněného z ciziny by mohlo být považováno za trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby; a
- b) prohlášení nejvyššího státního zástupce (osobně), že podle jeho názoru záznam případu dokládá existenci důkazů dostatečných k tomu, aby bylo v České republice vedeno trestní stíhání.

(5) Všechny písemnosti tvořící záznam případu musí být svázaný v jeden pevně spojený celek tak, aby svázání bylo opatřeno přelepky a ty následně překryty otisky kulatého razítka soudu, a opatřeny úředním překladem (§ 16 odst. 4) do angličtiny. Při pořizování překladu je v zájmu zachování specifické terminologie vhodné poskytnout překladateli kopii informace o extradicičním řízení na

Novém Zélandu a výňatek z novozélandského extradicičního zákona, které soudu zašle ministerstvo, pokud o to soud požádá.

(6) Má-li být z Nového Zélandu vyžádána osoba, která byla odsouzena v řízení proti uprchlému, je nutno extradiciční materiály připravit, jako by šlo o vyžádání k trestnímu stíhání. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl v řízení proti uprchlému uložen souhrnný trest, je nutno extradiciční materiály připravit tak, aby zahrnovaly i skutek, pro který byl odsouzený odsouzen soudem, jehož výrok o trestu při ukládání souhrnného trestu zrušil.

(7) Jde-li o vyžádání osoby, která byla pravomocně odsouzena (nikoli v řízení proti uprchlému), považují se za extradiciční materiály ve smyslu čl. 8 odst. 3 Smlouvy:

- a) stejnopis nebo ověřená kopie rozsudku s doložkou právní moci,
- b) rozhodnutí soudu druhého stupně, konalo-li se odvolací řízení,
- c) usnesení o zápočtu vazby s doložkou právní moci, pokud k zápočtu vazby došlo, a
- d) potvrzení o tom, jaká část trestu dosud nebyla vykonána,

vyhotovené v souladu s § 16 (případně § 17) a opatřené úředními překlady (§ 16 odst. 4) do angličtiny. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, připojí soud rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci, a konalo-li se odvolací řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně.

(8) Extradiciční materiály podle odstavců 2 až 7 zašle soud ministerstvu ve třech vyhotoveních.

(9) Ve velmi naléhavých případech lze požádat o uvalení předběžné vazby, a to ještě před tím, než novozélandské orgány obdrží formální extradiciční žádost (ta pak musí být předložena do 40 dnů). Osoba vzatá do předběžné vazby však může být propuštěna na kauci. Žádost o předběžnou vazbu proto musí novozélandským (exekutivním) orgánům též naznačit, zda mají případnému propuštění na kauci oponovat, a pokud ano, na jakém základě (zejména předchozí odsouzení, současná obvinění, věcné důvody pro domněnku, že osoba se bude vyhýbat extradicičnímu řízení, a to včetně závažnosti trestného činu, pro který by měl být vydán, závažnost důkazů proti němu, pravděpodobnost uložení trestu odnětí svobody, spojení či jeho nedostatek s Novým Zélandem atp.). Soud proto v takových případech zašle ministerstvu spolu se žádostí podle § 79 odst. 1 ZMJS spojenou s návrhem na podání žádosti o uvalení předběžné vazby podle § 81 odst. 1 věty první ZMJS (§ 41) rovněž výše uvedené argumenty pro odporování propuštění na kauci a ujištění, že extradiciční materiály podle předchozích odstavců budou dodány do 30 dnů.

§ 50

Extradiciční materiály pro účely vyžádání z Izraele

(1) Základní normativní úprava je obsažena v Evropské úmluvě o vydávání, k jejímuž čl. 2 však Izrael učinil výhradu, v jejímž důsledku jsou součástí extradicičních materiálů k vyžádání pro účely trestního stíhání kromě dokumentů uvedených v čl. 12 odst. 2 Evropské úmluvy o vydávání rovněž ověřené kopie (§ 17) všech důkazů, na jejichž základě je dostatečně odůvodněno podezření, že obviněný spáchal trestné činy, pro které se žádá o vydání, přičemž

kopie důkazů by měly být jasně a srozumitelně označené a uspořádané. Žádoucí je přiložit rovněž shrnutí podstatných důkazů dostupných ke každému bodu obvinění (tj. ke každému jednotlivému skutku, případně útoku), pro který se žádá o vydání, s uvedením vztahu těchto důkazů k (údajnému) jednání pachatele; tomuto požadavku je možné dostát tak, že státní zástupce nebo soudce vypracuje prohlášení (zprávu), ve kterém shrne fakta případu a detailně uvede obsah jednotlivých podstatných důkazů ve věci a jejich vztah k obvinění. Extradiciční materiály musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16, § 17) a být opatřeny úředním překladem do angličtiny (§ 16 odst. 4) a zaslány ministerstvu ve třech vyhotoveních. Jde-li o vyžádání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, vyžádá si soud příslušný podle § 78 ZMJS od soudu, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, ověřené kopie důkazů, a případně i jejich shrnutí, či zprávy rovněž ohledně skutku, pro který byl odsouzený odsouzen soudem, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen. V zájmu jednotnosti terminologie opatří ověřené kopie důkazů a jejich shrnutí či zprávu vyžádané podle věty čtvrté úředním překladem soud příslušný podle § 78 ZMJS.

(2) Na žádost soudu ministerstvo zašle soudu popis požadavků na extradiciční materiály poskytnutý Ministerstvem spravedlnosti Státu Izrael.

§ 51

Extradiciční materiály pro účely vyžádání z Austrálie

(1) Vyžádání obviněného nebo odsouzeného z Austrálie je možné na bezesmluvním základě nebo na základě mnohostranných smluv, jejichž smluvními stranami jsou Česká republika i Austrálie a které obsahují ustanovení o vydávání. Podle sdělení Generální prokuratury Austrálie z 14. května 2008 jsou jako extradiciční materiály dostatečně písemnosti uvedené v § 79 odst. 5 písm. a) až e), odst. 2 ZMJS (§ 38). Extradiciční materiály musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16, § 17) a být opatřeny úředním překladem do angličtiny (§ 16 odst. 4) a zaslány ministerstvu ve třech vyhotoveních.

(2) Na žádost soudu zašle ministerstvo soudu popis požadavků na extradiciční materiály, poskytnutý Generální prokuraturou Austrálie.

Oddíl druhý

Vydání do ciziny

§ 52

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 14 a § 87 až 104 ZMJS.

(2) Nejvýznamnějšími mezinárodními smlouvami upravujícími vydání do ciziny ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii jsou:

- a) Evropská úmluva o vydávání (Paříž, 13. prosince 1957; č. 549/1992 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 32/2004 Sb. m. s.; příloha č. 4);
- b) Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (Štrasburk, 15. října 1975; č. 29/1997 Sb.; příloha č. 5);

- c) Druhý dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (Štrasburk, 17. března 1978; č. 30/1997 Sb.; příloha č. 6);
- d) Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (Štrasburk, 10. listopadu 2010; č. 34/2013 Sb. m. s.; příloha č. 7);
- e) Smlouva mezi republikou Československou a Spojenými Státy Severoamerickými o vzájemném vydávání zločinců (Praha, 2. července 1925; č. 48/1926 Sb. z. a n.) ve znění Dodatkové úmluvy mezi republikou Československou a Spojenými Státy Americkými o vzájemném vydávání zločinců (Washington, 29. dubna 1935; č. 185/1935 Sb. z. a n.) a Druhé dodatkové úmluvy o vydávání mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými (Praha, 16. května 2006; č. 8/2010 Sb. m. s., č. 27/2010 Sb. m. s.; konsolidované znění je obsaženo v příloze č. 27/B).

Mezinárodní smlouvy v oblasti vydávání jsou uvedeny v přílohách č. 2 a 3.

(3) Vydání do ciziny je možné i na bezesmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 4 odst. 1, 3, 5 ZMJS (§ 4). Nebylo-li přijetí ujištění o vzájemnosti ministrem spravedlnosti opatřeno již v rámci předběžného šetření, požádá o zajištění jeho přijetí ministrem spravedlnosti soud ministerstvo ještě před rozhodnutím, zda vydání je přípustné; pokud ministr spravedlnosti ujištění cizího státu o vzájemnosti nepřijal, vydání nebude přípustné podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 4 odst. 1 ZMJS.

§ 53

Předběžná vazba

(1) Pokud soud vezme osobu do předběžné vazby, neprodleně tuto skutečnost oznámí faxem ministerstvu, národní ústředně Interpolu a státnímu zástupci, který podal návrh na vzetí do předběžné vazby, pokud se státní zástupce neúčastnil výsledku osoby, o jejíž vydání jde, před soudem, a to bez ohledu na právní moc usnesení o vzetí do předběžné vazby; státnímu zástupci zašle rovněž kopii protokolu z výsledku osoby, o jejíž vydání jde. V usnesení o vzetí do předběžné vazby soud vždy uvede datum počátku omezení osobní svobody, neboť od tohoto okamžiku počíná plynout lhůta pro doručení extradiciční žádosti a její zmeškání má za následek povinnost osobu z předběžné vazby propustit (§ 94 odst. 3 ZMJS). Pokud tak stanoví mezinárodní smlouva nebo pokud o to osoba, o jejíž vydání jde, žádá, oznámí soud vzetí do předběžné vazby v příslušné lhůtě také konzulárnímu oddělení zastupitelského úřadu státu, jehož je osoba, o jejíž vydání jde, občanem (§ 19, příloha č. 1).

(2) Pokud soud propustil osobu, o jejíž vydání jde, ze zadržení nebo z předběžné vazby, oznámí to soud, který rozhodl o propuštění této osoby z vazby, neprodleně ministerstvu faxem. Zároveň soud informuje národní ústřednu Interpolu a požádá ji buď o omezení pátrání za účelem zadržení pouze na případy, kdy se osoba, o jejíž vydání jde, bude pokoušet opustit území České republiky, anebo o zastavení pátrání za účelem zadržení na území České republiky, neboť jinak by mohlo dojít k opětovnému zadržení osoby policejními orgány České republiky. Pokud by došlo ke změně okolností a bylo by nutno osobu opětovně zadržet, bude vydání pokynu národní ústředně Interpolu k obnovení pátrání v působnosti státního zástupce, který provádí předběžné šetření, případně soudu, který rozhoduje nebo rozhodl o přípustnosti vydání.

(3) Pokud je osoba, o jejíž vydání jde, převedena z předběžné vazby do jiné než předběžné nebo vydávací vazby nebo do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, oznámí soud tuto skutečnost ministerstvu a státnímu zástupci, který provádí nebo prováděl předběžné šetření, a národní ústředně Interpolu. Zároveň učiní opatření, aby po odpadnutí důvodu jiné než předběžné nebo vydávací vazby nebo po ukončení výkonu trestu odnětí svobody bylo možné osobu opětovně vzít do předběžné vazby, která by na výkon jiné než předběžné nebo vydávací vazby nebo trestu odnětí svobody pokud možno bezprostředně navazovala. Zejména požádá Generální ředitelství Vězeňské služby a věznici, v níž tato osoba vazbu nebo trest vykonává, o zaznamenání informace o řízení o vydání a požadavku, aby propuštění této osoby z vazby nebo trestu bylo se soudem koordinováno do Vězeňského informačního systému, aby mohlo být rozhodnuto o předběžné či vydávací vazbě. Současně soud požádá Generální ředitelství Vězeňské služby, aby tato osoba byla v průběhu řízení o vydání přemísťována do jiné věznice pouze ve výjimečných případech a aby o případném přemístění byli ihned informováni soud, státní zástupce a ministerstvo. Odpadnutí důvodu jiné než předběžné nebo vydávací vazby nebo ukončení výkonu trestu odnětí svobody a převedení osoby, o jejíž vydání jde, do předběžné vazby oznámí soud neprodleně faxem ministerstvu a národní ústředně Interpolu.

§ 54

Řízení o vydání osoby omezené na osobní svobodě z jiného důvodu

Vykonává-li osoba, o jejíž vydání jde, v průběhu řízení o vydání jinou než předběžnou nebo vydávací vazbu nebo vykonává-li nepodmíněný trest odnětí svobody, soud o zahájení řízení o návrhu státního zástupce na vyslovení přípustnosti či nepřípustnosti vydání informuje věznici, v níž tato osoba vazbu nebo trest vykonává, a požádá ji o zaznamenání

- a) informace o řízení o vydání a
- b) požadavku, aby propuštění této osoby z vazby nebo trestu bylo se soudem koordinováno, aby mohlo být rozhodnuto o předběžné či vydávací vazbě, která by na výkon vazby nebo trestu odnětí svobody pokud možno bezprostředně navazovala,

do Vězeňského informačního systému.

§ 55

Rozhodnutí o přípustnosti vydání

(1) Ve výroku usnesení podle § 95 odst. 1 ZMJS soud uvede stát, který o vydání žádá (srov. usnesení Nejvyššího soudu z 16. srpna 2005, sp. zn. 11 Tcu 52/2005), a popíše skutek, pro který je o vydání žádáno, tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem; uvedení pouze zákonného pojmenování trestného činu a příslušných právních ustanovení nebo uvedení pouze odkazu na zatýkací rozkaz nebo jiné obdobné rozhodnutí dožadujícího státu není postačující¹⁵⁾.

(2) Při rozhodování o přípustnosti vydání podle § 95 odst. 1 ZMJS soud vždy rozhoduje o celém skutku nebo všech skutečích tak, jak jsou popsány v návrhu státního zástupce na rozhodnutí o přípustnosti vydání¹⁶⁾. Pokud soud vysloví, že vydání je přípustné jen pro určité části skutku (např. jen pro některé dílčí útoky v případě pokračujícího trestného činu) nebo pro některé ze skutků popsaných v žádosti cizího státu o vydání, rozhodne zároveň, že pro zbývající část skutku či pro zbývající skutky vydání není přípustné. Ve výroku usnesení o přípustnosti vydání pak popíše, pro kterou část vydání přípustné je a pro kterou část vydání přípustné není¹⁷⁾.

(3) Pro účely posouzení přípustnosti vydání zejména podle § 91 odst. 1 písm. o) ZMJS si soud může vyžádat obecné informace o situaci v oblasti dodržování základních lidských práv a svobod v odsuzujícím státu především od ústředního pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v Praze, a případně také od odboru lidských práv a transformační politiky Ministerstva zahraničních věcí. Soulad vydání s mezinárodněprávními závazky České republiky vyplývajícími z ratifikovaných a vyhlášených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána, soud sám posoudí i v případě, že osoba, o jejíž vydání jde, je v době rozhodování soudu o přípustnosti vydání v postavení účastníka řízení o mezinárodní ochraně podle zákona o azylu¹⁸⁾. Pro účely zjištění, zda je osoba účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany a stadia takového řízení, může soud využít vzdáleného přístupu do elektronické evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.

(4) Pokud jsou pro rozhodnutí soudu zapotřebí další informace, které mohou být poskytnuty dožadujícím státem, požádá soud ministerstvo o zajištění dodatkové informace (§ 98 ZMJS) v rozsahu a formě, které ve své žádosti určí. Dodatkovými informacemi mohou být informace skutkové i informace o právu dožadujícího státu. Pro dodání dodatkové informace může soud stanovit přiměřenou lhůtu.

(5) Po právní moci usnesení podle § 95 odst. 1 ZMJS o přípustnosti či nepřípustnosti vydání předloží soud spis bez zbytečných odkladů ministerstvu podle § 95 odst. 5 věty první ZMJS.

§ 56

Zjednodušené vydání

(1) Doslovný text poučení osoby, o jejíž vydání jde, podle § 96 odst. 1 věty druhé ZMJS uvede soud do protokolu. Při tomto poučení lze využít text obsažený v příloze č. 26.

(2) Při zjednodušeném vydání vyrozumí soud o rozhodnutí o odložení vydání podle § 99 odst. 1 ZMJS nebo o vydávací vazbě podle § 101 odst. 1 ZMJS ministerstvo s výslovným uvedením, že bylo rozhodováno v rámci zjednodušeného vydání. Pokud soud rozhodl o odložení vydání podle § 99 odst. 1 ZMJS, zašle ministerstvu neprodleně

¹⁵⁾ Srov. R 54/1995 Sb. NS a usnesení Nejvyššího soudu z 25. srpna 2004, sp. zn. 11 Tcu 109/2004.

¹⁶⁾ Viz usnesení Nejvyššího soudu z 21. května 2004 sp. zn. 11 Tcu 71/2004. Státní zástupce je vázán žádostí cizího státu o vydání a musí svůj návrh podat ohledně všech skutků popsaných v žádosti o vydání. Neučiní-li tak, soud nemůže o skutečích neuvedených v návrhu státního zástupce rozhodovat z vlastního podnětu, ale musí státního zástupce vyzvat k doplnění návrhu.

¹⁷⁾ Srov. R 49/1996 Sb. NS.

¹⁸⁾ Viz stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS-st. 37/13 ze dne 13. srpna 2013.

stejnopis rozhodnutí, aby o odložení vydání a jeho důvodech mohl být vyrozuměn dožadující stát.

§ 57

Souběh žádostí o vydání

(1) Pokud o vydání osoby žádá současně více cizích států, musí být posouzena přípustnost vydání na základě každé z žádostí samostatně. Soud může rozhodnout, že vydání je přípustné do více než jednoho státu. Rozhodnutí o tom, do kterého státu bude vydání povoleno, přísluší ministru spravedlnosti (§ 102 odst. 1 věta třetí ZMJS).

(2) Pokud soud rozhoduje o přípustnosti vydání na základě více žádostí o vydání, může rozhodnout jedním usnesením o všech žádostech; není-li to možné nebo vhodné, může rozhodnout o přípustnosti vydání na základě každé z žádostí samostatným usnesením.

§ 58

Odložení vydání

(1) Před rozhodnutím o návrhu na odložení vydání podle § 99 odst. 1 ZMJS si soud vždy vyžádá rovněž stanovisko státního zástupce, který prováděl předběžné šetření (§ 99 odst. 2 písm. b) ZMJS), ledaže návrh na odložení vydání podal tento státní zástupce.

(2) Před rozhodnutím o odložení vydání podle § 99 odst. 1 ZMJS soud učiní vše potřebné, aby osoba, o jejíž vydání jde, mohla po propuštění z předběžné nebo vydávací vazby podle § 99 odst. 4 ZMJS být ihned vzata do vazby podle trestního řádu nebo nastoupit výkon trestu odnětí svobody; zejména za tím účelem svůj postup koordinuje s Policií České republiky a se soudem nebo státním zástupcem uvedenými v § 99 odst. 2 písm. c) ZMJS, nebo s věznicí, jde-li o odložení vydání pro účely výkonu trestu odnětí svobody v České republice.

(3) Rozhodnutí o návrhu na odložení vydání podle § 99 odst. 1 ZMJS soud doručí kromě navrhovatele vždy též osobě, o jejíž vydání jde a jejímu obhájci, státnímu zástupci, který vedl předběžné šetření, a ministerstvu a na vědomí je zašle rovněž národní ústředně Interpolu a soudu nebo státnímu zástupci uvedeným v § 99 odst. 2 písm. c), nebo d) ZMJS. Pokud rozhodl o odložení vydání, zašle soud rozhodnutí i věznicí, v níž osoba, o jejíž vydání jde, vykonává vazbu nebo trest, k zaznamenání informace o odložení vydání do Vězeňského informačního systému. Zároveň soud učiní opatření, aby byl soudem nebo státním zástupcem uvedenými v § 99 odst. 2 písm. c) a d) ZMJS po pomnutí důvodu odložení vydání neprodleně informován a mohl postupovat podle § 99 odst. 7 ZMJS.

(4) O propuštění osoby, o jejíž vydání jde, z předběžné nebo vydávací vazby podle § 99 odst. 4 ZMJS, jakož i o jejím vzetí do vydávací vazby podle § 99 odst. 7, § 101 odst. 1 ZMJS soud vyrozumí vždy rovněž ministerstvo, státního zástupce, který vedl předběžné šetření, a národní ústřednu Interpolu, a to s uvedením přesného data, do nebo od kterého předběžná nebo vydávací vazba plyne. O propuštění osoby, o jejíž vydání jde, z předběžné nebo vydávací vazby podle § 99 odst. 4 ZMJS soud informuje rovněž soud nebo státního zástupce uvedené v § 99 odst. 2 písm. c), nebo d) ZMJS.

§ 59

Dočasné předání

Pokud byla podle § 99 ZMJS odložena realizace vydání, může být na žádost dožadujícího státu povoleno dočasné předání osoby, o jejíž vydání jde, do dožadujícího státu

(§ 100 ZMJS). Na postup při dočasném předání se použije § 32 odst. 3 obdobně.

§ 60

Postup po povolení vydání a vydávací vazba

(1) O rozhodnutí o vydávací vazbě podle § 101 odst. 1 věty první ZMJS vyrozumí soud neprodleně faxem ministerstvo, aby mohl být sjednán termín vydání osoby (§ 101 odst. 4 ZMJS), a na vědomí zašle toto vyrozumění rovněž státnímu zástupci, který vedl předběžné šetření, a národní ústředně Interpolu. Uvede při tom den, od kterého vydávací vazba plyne (§ 101 odst. 5 ZMJS). Stejně tak soud vyrozumí ministerstvo a státního zástupce, který vedl předběžné šetření, a národní ústřednu Interpolu o příkazu k zatčení vydaném podle § 69 trestního řádu pro účely postupu podle § 101 odst. 1 věty třetí ZMJS. Pokud tak stanoví mezinárodní smlouva, oznámí vzetí osoby do vydávací vazby v příslušné lhůtě také konzulárnímu oddělení zastupitelského úřadu státu, jehož je osoba, o jejíž vydání jde, občanem (§ 19, příloha č. 1).

(2) Po vyrozumění ministerstvem nebo národní ústřednou Interpolu o stanoveném místě, datu a hodině k provedení vydání osoby orgánům dožadujícího státu (§ 101 odst. 4 ZMJS) zařídí vydání předseda senátu krajského soudu, který rozhodl o vydávací vazbě, který za tím účelem zašle příslušný pokyn vazební věznicí. V místě odevzdání osoby příslušnému orgánu dožadujícího státu není účast zástupce soudu nezbytná. Soud od Policie České republiky vyžádá předávací protokol, jehož kopii zašle ministerstvu. V návaznosti na obdržení předávacího protokolu soud zašle ministerstvu také údaj o době, po kterou byla osoba v České republice v souvislosti s vydáním omezena na osobní svobodě.

(3) Nebyla-li osoba, o jejíž vydání jde, vzata v souvislosti se svým vydáním do vydávací vazby (např. pokud provedení vydání bezprostředně navazuje na konec výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody), zajistí postup podle odstavce 2 per analogiam předseda senátu krajského soudu uvedeného v § 87 odst. 1 ZMJS.

(4) O rozhodnutí o návrhu ministerstva na prodloužení lhůty vydávací vazby podle § 101 odst. 5 věty třetí ZMJS soud neprodleně faxem vyrozumí ministerstvo a na vědomí zašle toto vyrozumění rovněž státnímu zástupci, který vedl předběžné šetření, a národní ústředně Interpolu.

(5) O propuštění osoby, o jejíž vydání jde, z vydávací vazby soud vyrozumí ministerstvo, státního zástupce, který vedl předběžné šetření, a národní ústřednu Interpolu.

§ 61

Ukončení řízení o vydání

O ukončení řízení o vydání podle § 99 odst. 8 nebo § 101 odst. 7 ZMJS soud informuje ministerstvo, státního zástupce, který vedl předběžné šetření, a jde-li o vydání osoby, která v České republice vykonává jinou než předběžnou nebo vydávací vazbu nebo trest odnětí svobody, rovněž věznicí, v níž tato osoba vazbu nebo trest vykonává, a soud nebo státního zástupce, které trestní řízení v České republice vede, anebo soud, který rozhodl v prvním stupni ve věci, v níž byl osobě trest uložen.

§ 62

Rozšíření vydání na jiný trestný čin

(1) V řízení o přípustnosti udělení souhlasu s rozšířením vydání se § 55 užíje obdobně.

(2) Je-li v rámci řízení o přípustnosti udělení souhlasu s rozšířením vydání na jiný trestný čin zapotřebí doručit písemnost (§ 103 odst. 3 věta druhá ZMJS) vydané osobě na území dožadujícího státu, požádá soud o zajištění takového doručení ministerstvo, kterému zašle písemnost, která má být doručena, ve dvojím vyhotovení.

HLAVA III

PŘEDÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ DO CIZINY

§ 63

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 13 a § 105 až 111 ZMJS.

(2) Nejvýznamnějšími mezinárodními smlouvami upravujícími předávání trestního řízení ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii jsou:

- a) Evropská úmluva o předávání trestního řízení (Štrasburk, 15. května 1972; č. 551/1992 Sb., č. 147/1993 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 20/2004 Sb. m. s.; příloha č. 11) - ustanovení stávajících mezinárodních smluv o předávání trestního řízení nederoguje;
- b) Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních (Moskva, 12. srpna 1982; č. 95/1983 Sb.) - čl. 83 až 86;
- c) Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslavií o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních (Bělehrad, 20. ledna 1964; č. 207/1964 Sb.) - použitelná vůči nástupnickým státům bývalé Socialistické federativní republiky Jugoslávie (srov. příloha č. 3) - čl. 81.

(3) V případě, že předávání trestního řízení ve vztazích mezi Českou republikou a státem, kam má být trestní řízení předáno, není upraveno žádnou mezinárodní smlouvou, lze v souladu s čl. 21 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních (Štrasburk, 20. dubna 1959; č. 550/1992 Sb.; příloha č. 8) podat tomuto státu trestní oznámení, pokud je tento stát smluvní stranou Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních. Trestní oznámení se podává prostřednictvím ministerstva (§ 5).

(4) Předání trestního řízení do cizího státu je možné i na bezesmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 4 odst. 2, 3, 5 ZMJS (§ 4 odst. 4).

§ 64

(1) Institut předání trestního řízení do ciziny lze využít zejména v případech, kdy se obžalovaný či odsouzený zdržuje na území státu, jehož je státním občanem, a nelze dosáhnout jeho vydání do České republiky. Dále je nutno zvážit důvody uvedené v § 105 ZMJS. Některé státy nepřebírají trestní řízení pro trestné činy daňové. Má-li dojít k předání trestní věci do cizího státu uplatňujícího anglosaský způsob řízení, soud před podáním žádosti možnost předání trestního řízení konzultuje s ministerstvem.

(2) Institut předání trestního řízení do ciziny (s výjimkou některých bývalých států Svazu sovětských socialistických republik, např. Ruské federace, Ukrajiny či Běloruska) lze využít i v případě, že soud již vynesl pravomocný odsuzující rozsudek (čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o předávání trestního řízení). V dožádaném státu pak proběhne

trestní řízení nové, a to v rozsahu, který stanoví orgány dožadujícího státu (zpravidla dojde k opakování hlavního líčení).

(3) Soud o předání trestního řízení do ciziny nevydává formální rozhodnutí. Před podáním žádosti o převzetí trestního řízení podle § 106 odst. 1, § 107 ZMJS však musí být splněny procesní podmínky (dočasné upuštění od některých úkonů trestního řízení podle § 108 ZMJS).

§ 65

Žádost o převzetí trestního řízení

Žádost o převzetí trestního řízení podle § 106 odst. 1, § 107 ZMJS soud adresuje „Příslušným orgánům (uveďte se název cizího státu)“ a zašle ji, vyhotovenou v souladu s § 16, ministerstvu ve dvou vyhotoveních. K žádosti přikládá zásadně ověřenou kopii trestního spisu (§ 17). Nestanoví-li mezinárodní smlouva povinnost opatřit žádost a ověřenou kopii trestního spisu překladem, posoudí soud vhodnost pořízení takového překladu s přihlédnutím k podmínkám dožádaného státu, zejména s ohledem na rozsah spisu a praktické zkušenosti s touto formou spolupráce ve vztahu k danému státu. Tuto otázku může konzultovat s ministerstvem (§ 16 odst. 4, příloha č. 15/A, tabulka č. 3).

§ 66

(1) Pokud byla před podáním žádosti o převzetí trestního řízení podána žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS, která nebyla v souvislosti s podáním žádosti o převzetí trestního řízení odvolána, a dojde-li v době mezi podáním žádosti i o převzetí trestního řízení a rozhodnutím příslušného orgánu cizího státu o převzetí trestního řízení k zatčení obžalovaného v některém třetím státu, je nutno prostřednictvím ministerstva (§ 5) vzít zpět žádost o převzetí trestního řízení (§ 109 věta první ZMJS) a rozhodnout o ukončení dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení (§ 108 odst. 4 písm. a) ZMJS).

(2) Při ukončení dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení podle § 108 odst. 4 písm. e) ZMJS soud současně prostřednictvím ministerstva (§ 5) vezme zpět žádost o převzetí trestního řízení (§ 109 věta první ZMJS).

§ 67

(1) Ministerstvo zašle soudu rozhodnutí příslušného cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení nebo informaci o takovém rozhodnutí. Následně ministerstvo zašle soudu rozhodnutí příslušného cizozemského orgánu přijaté jako výsledek převzatého trestního řízení, pokud dožadovaný stát trestní řízení převzal.

(2) Pokud byla před podáním žádosti o převzetí trestního řízení podána žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS, která nebyla v souvislosti s podáním žádosti o převzetí trestního řízení odvolána, soud po obdržení rozhodnutí nebo informace podle odstavce 1 věty první žádost podle § 79 odst. 1 ZMJS odvolá podle § 84 odst. 1 písm. f) ZMJS (§ 40).

HLAVA IV

VÝKON ROZHODNUTÍ VE VZTAHU K CIZINĚ

Oddíl první

Předání odsouzeného do ciziny

§ 68

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 13, § 136, 137 a 139 ZMJS.

- a) podmíněně odloží výkon trestu odnětí svobody osobě, která má být nebo byla vyhoštěna, nebo která se z jiného důvodu nachází území cizího státu, nebo
 - b) podmíněně propustí odsouzeného, který má být nebo byl vyhoštěn, nebo který se z jiného důvodu nachází na území cizího státu, nebo
 - c) podmíněně upustí od potrestání s dohledem osoby, která má být nebo byla vyhoštěna, nebo která se z jiného důvodu nachází na území cizího státu,
- zašle po právní moci rozhodnutí ministerstvu návrh na předání dohledu a kontroly do cizího státu.

(2) V návrhu je třeba uvést:

- a) označení soudu a spisovou značku, pod níž je trestní věc vedena,
- b) jméno, příjmení a další osobní data odsouzeného, včetně údaje o jeho státním občanství a o jeho pobytu ve státě, do něhož se předání výkonu dohledu a kontroly navrhuje,
- c) odkaz na přiložené písemnosti (odstavec 3),
- d) informaci o délce vykonaného trestu odnětí svobody (včetně informace o zápočtu předchozí vazby),
- e) informaci o charakteru jmenovaného a jeho chování v České republice před a po rozhodnutí o podmíněném propuštění (např. ve formě přiloženého hodnocení odsouzeného z věznice, v níž vykonával trest),
- f) den, kdy došlo, nebo kdy nejpozději má nebo mělo dojít k vyhoštění odsouzeného,
- g) omezení a povinnosti uložené odsouzenému,
- h) úkony, které jsou v rámci dohledu a kontroly vyžadovány,
- i) zda a v jakých lhůtách mají být požadovaným státem zasílány pravidelné zprávy o chování odsouzeného,
- j) zda má být cizí stát požádán o převzetí výkonu pouze dohledu a kontroly (§ 138 odst. 1 písm. a) ZMJS), anebo rovněž následného výkonu trestu odnětí svobody v případě, že se odsouzený neosvědčí (§ 138 odst. 1 písm. b) ZMJS).

(3) K návrhu je třeba přiložit originály, stejnopisy nebo ověřené kopie (§ 17):

- a) odsuzujícího rozsudku s doložkou právní moci,
- b) rozhodnutí soudu druhého stupně, pokud se konalo odvolací řízení,
- c) text právního předpisu, na jehož základě byl vydán rozsudek (na zvláštním listě číselné označení, zákonné pojmenování a doslovné znění zákonných ustanovení, podle nichž je trestný čin posuzován, s uvedením zákonné sazby, jež je na něj v zákoně stanovena, přičemž je-li znakem skutkové podstaty výše škody, uvede se i znění § 138 odst. 1 trestního zákoníku nebo obdobného ustanovení platného v době spáchání trestného činu¹³),
- d) rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného s doložkou právní moci, pokud jde o případ podle odstavce 1 písm. b), a případně též rozhodnutí soudu druhého stupně, pokud se konalo stížnostní řízení.

(4) Jde-li o předání dohledu a kontroly nad odsouzeným, kterému byl uložen souhrnný trest, přiloží soud k návrhu jako podklady podle odstavce 3 písm. a) až c) rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci, a konalo-li se odvolací

řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně a ověřenou kopii (§ 17) textu právního předpisu, na jehož základě byl rozsudek, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, vydán.

(5) Soud zašle ministerstvu návrh podle odstavce 2 i dokumenty podle odstavců 3 a 4 ve dvou vyhotoveních. Pokud mezinárodní smlouva (srov. příloha č. 15/A, tabulka č. 5) stanoví dožadujícímu státu povinnost žádost o převzetí dohledu a kontroly a přiložené dokumenty opatřit překladem, zašle soud ministerstvu návrh podle odstavce 2 i dokumenty podle odstavců 3 a 4 s úředním překladem (§ 16 odst. 4). Obdobně bude soud postupovat i v případě předání dohledu a kontroly na bezesmluvním základě.

(6) Před zasláním návrhu na předání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzeným nebo podmíněně propuštěným pachatelem do cizího státu ministerstvu může soud ministerstvo požádat o prověření, zda je ve vztahu k danému cizímu státu předávání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli možné; pro tyto účely ministerstvu zašle informace uvedené v odst. 2 písm. a), b), d), f) až j), odst. 3 písm. a), c) a d), a odst. 4 bez překladů.

§ 86

(1) Ministerstvo zašle soudu rozhodnutí příslušného cizozemského orgánu o převzetí dohledu a kontroly a případně soudu zasílá zprávy příslušného cizozemského orgánu o chování odsouzeného, pokud o jejich zasílání bylo žádáno a pokud je cizí stát zašle.

(2) Soud rozhodne, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil nebo zda se trest odnětí svobody či jeho zbytek vykoná, anebo uloží trest (§ 138 odst. 2 ZMJS). Pokud soud rozhodne, že se odsouzený ve zkušební době neosvědčil, může zaslat ministerstvu žádost o ověření podmínek, za nichž může cizí stát převzít výkon rozsudku (§ 79), nebo žádost o předání trestního řízení do ciziny (hlava III).

Převzetí dohledu a kontroly z ciziny

§ 87

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 13, § 118 až 130, § 133 a 134 ZMJS.

(2) Přebírání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli upravuje Evropská úmluva o dohledu nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli (Štrasburk, 30. listopadu 1964; č. 75/2002 Sb. m. s.; příloha č. 14).

(3) Přebírání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli do ciziny je možné i na bezesmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 4 odst. 1, 3, 5 ZMJS (§ 4 odst. 2).

§ 88

(1) Na postup při uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, kterým byl uložen dohled a kontrola nad podmíněně odsouzeným nebo podmíněně propuštěným pachatelem, se přiměřeně použije § 82.

(2) Pokud o to cizí stát, který dohled a kontrolu uložil, požádal, zasílá příslušný okresní soud (§ 134 věta první ZMJS) zprávy o chování odsouzeného ministerstvu, které

(2) Nejvýznamnějšími mezinárodními smlouvami upravujícími předávání odsouzených ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii jsou:

- a) Úmluva o předávání odsouzených osob (Štrasburk, 21. března 1983; č. 553/1992 Sb.; příloha č. 12) - ustanovení stávajících mezinárodních smluv o předávání odsouzených nederoguje, v praxi je však její používání upřednostňováno;
- b) Dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob (Štrasburk, 18. prosince 1997; č. 26/2003 Sb. m. s., sdělení o opravě chyb překladu v části č. 49/2003 Sb. m. s.; příloha č. 13) - čl. 3;
- c) Úmluva o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany (Berlín, 19. května 1978; č. 123/1980 Sb.) - použitelná i vůči státům bývalého Svazu sovětských socialistických republik, které v rámci sukcesních jednání výslovně neprohlásily, že se necítí být vázány závazky bývalého Sovětského svazu (učinily tak např. pobaltské státy, Moldavsko, Uzbekistán a Kazachstán) a které nejsou současně smluvními stranami Úmluvy o předávání odsouzených osob; podle čl. 46 Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Korejskou lidově demokratickou republikou o vzájemné právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních (Pchjongjang, 11. září 1988; č. 93/1989 Sb.) je tato Úmluva použitelná i vůči Korejské lidově demokratické republice;
- d) Meziamerická úmluva o výkonu trestních rozsudků v cizině (Managua, 9. června 1993; č. 106/2011 Sb. m. s.) - ustanovení stávajících mezinárodních smluv o předávání odsouzených nederoguje.

(3) Předání odsouzeného do ciziny je možné i na bezesmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 4 odst. 2, 3, 5 ZMJS (§ 4 odst. 4).

§ 69

Předání odsouzeného podle Úmluvy o předávání odsouzených osob a podle Meziamerické úmluvy o výkonu trestních rozsudků v cizině

(1) Na žádost ministerstva nebo i bez žádosti, pokud takový postup považuje z hlediska dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody za vhodný, zašle soud ministerstvu:

- a) stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku s doložkou právní moci a, konalo-li se odvolací řízení, též rozhodnutí soudu druhého stupně,
- b) stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) usnesení o zápočtu vazby s doložkou právní moci, pokud k zápočtu vazby došlo,
- c) text právního předpisu, na jehož základě byl vydán rozsudek (na zvláštním listě číselně označení, zákonné pojmenování a doslovné znění zákonných ustanovení, podle nichž je trestný čin posuzován, s uvedením zákonné sazby, jež je na něj v zákoně stanovena, přičemž je-li znakem skutkové podstaty výše škody, uvede se i znění § 138 odst. 1 trestního zákoníku nebo obdobného ustanovení platného v době spáchání trestného činu¹³; přiměřeně lze využít přílohu č. 24/F),
- d) doklad o tom, jakou část trestu odsouzený vykonal, s uvedením předpokládaného konce trestu, včetně informace o vazbě, o prominutí části trestu a o ostatních skutečnostech důležitých pro výkon trestu (např. informace o okolnostech významných pro případné

promlčení výkonu trestu),

- e) doklad o státním občanství odsouzeného, je-li k dispozici, jinak soud uvede všechny zjištěné údaje o jeho státním občanství,
- f) stanovisko soudu k vhodnosti a účelnosti předání odsouzeného (§ 137 odst. 1 písm. a) ZMJS),
- g) informaci, zda je proti odsouzenému vedeno v České republice jiné trestní řízení s uvedením příslušného orgánu činného v trestním řízení a jeho spisové značky.

(2) Jde-li o předání odsouzeného, kterému byl uložen souhrnný trest, zašle soud ministerstvu jako podklady podle odstavce 1 písm. a) a c) rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, s doložkou právní moci, a konalo-li se odvolací řízení, připojí rovněž stejnopis nebo ověřenou kopii (§ 17) rozhodnutí soudu druhého stupně a text právního předpisu, na jehož základě byl rozsudek, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen, vydán.

(3) Souhlas odsouzeného, který je podmínkou předání, zjišťuje ministerstvo, které může požádat příslušný soud (§ 137 odst. 4 ZMJS) o provedení pohovoru s odsouzeným a o provedení poučení odsouzeného o zásadách předávání odsouzených osob a o právních důsledcích předání. O pohovoru a provedeném poučení soud sepíše záznam, v němž uvede stanovisko odsouzeného k předání a obsah provedeného poučení, a zašle jej ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16). Záznam musí být vlastnoručně podepsán také odsouzeným. Pokud odsouzený záznam odmítne podepsat, soud tuto skutečnost v záznamu výslovně uvede.

(4) V případě, že soud ve stanovisku podle odstavce 1 písm. f) vyslovil souhlas s předáním odsouzeného a i odsouzený s předáním souhlasí a stanoví-li tak příslušná úmluva, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené v odst. 1 písm. a) až d), odstavcích 2 a 3 s úředními překlady (§ 16 odst. 4) do příslušného jazyka (příloha č. 15/A, tabulka č. 4). Tyto písemnosti zasílá soud ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16).

§ 70

Předání odsouzeného podle Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob

(1) Podle čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob je možné předat k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny odsouzeného i bez jeho souhlasu, pokud má být po vykonání trestu odnětí svobody vyhoštěn (výkon trestu vyhoštění nebo tzv. správní vyhoštění) nebo nebude moci dále setrvávat na území České republiky z jiného rozhodnutí.

(2) Na žádost ministerstva nebo i bez žádosti, pokud takový postup považuje z hlediska dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody za vhodný, zašle soud ministerstvu:

- a) písemnosti uvedené v § 69 odst. 1, 2,
- b) rozhodnutí, z něž pro odsouzeného vyplývá povinnost opustit území České republiky nebo zákaz pobytu na území České republiky, pokud nevyplývá z odsuzujícího rozsudku, který soud zasílá ministerstvu podle § 69 odst. 1 písm. a), odst. 2.

(3) Stanovisko odsouzeného zjišťuje ministerstvo, které může požádat příslušný soud (§ 137 odst. 4 ZMJS per analogiam) o provedení pohovoru s odsouzeným a o provedení poučení odsouzeného o zásadách Úmluvy o předávání odsouzených osob a Dodatkového protokolu a o právních důsledcích předání. O pohovoru a provedeném poučení soud sepíše záznam, v němž uvede stanovisko odsouzeného k předání a obsah provedeného poučení, a zašle jej ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16). Záznam musí být vlastnoručně podepsán také odsouzeným. Pokud odsouzený záznam odmítne podepsat, soud tuto skutečnost v záznamu výslovně uvede.

(4) V případě, že soud ve stanovisku podle § 69 odst. 1 písm. f) vyslovil souhlas s předáním odsouzeného a stanoví-li tak Úmluva o předávání odsouzených osob, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené v odst. 2 písm. b), odst. 3 a v § 69 odst. 1 písm. a) až d), odst. 2 s úředními překlady (§ 16 odst. 4) do příslušného jazyka (příloha č. 15/A, tabulka č. 4). Tyto písemnosti zasílá soud ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16).

§ 71

Předání odsouzeného podle Úmluvy o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou občany

(1) Na žádost ministerstva nebo i bez žádosti, pokud takový postup považuje z hlediska dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody za vhodný, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené v § 69 odst. 1, 2.

(2) Souhlas odsouzeného s předáním není podle Úmluvy o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany, právní podmínkou předání. V případech, kdy odsouzený s předáním nesouhlasí, Ministerstvo spravedlnosti České republiky ani Ministerstvo spravedlnosti Ruské federace nicméně s předáním či převzetím odsouzeného zpravidla nevysloví souhlas. Pokud však má být odsouzený po vykonání trestu odnětí svobody vydán nebo vyhoštěn, může být předání odsouzeného považováno za vhodné i bez jeho souhlasu. Ustanovení § 70 odst. 3 platí i pro zjišťování stanoviska odsouzených k předání podle Úmluvy o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany.

(3) V případě, že soud ve stanovisku podle § 69 odst. 1 písm. f) vyslovil souhlas s předáním odsouzeného, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené v § 69 odst. 1 písm. a) až d), odst. 2 a v § 70 odst. 3 s úředními překlady (§ 16 odst. 4) do úředního jazyka cizího státu (příloha č. 15/B). Tyto písemnosti zasílá soud ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16).

§ 72

Postup po předání odsouzeného

Po předání odsouzeného zašle ministerstvo soudu transformační rozsudek (rozsudek, kterým cizozemský soud rozhodl o způsobu výkonu rozsudku českého soudu) vykonávajícího státu, nebo vyjádření příslušného cizozemského orgánu, z něž bude zřejmé, kdy vykonávající stát považuje výkon trestu za ukončený.

Oddíl druhý

Převzetí odsouzeného z ciziny

§ 73

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 14 a § 118 až 133 ZMJS.

(2) Nejvýznamnějšími mezinárodními smlouvami upravujícími přebírání odsouzených ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii jsou:

- Úmluva o předávání odsouzených osob (Štrasburk, 21. března 1983 č. 553/1992 Sb.; příloha č. 12) - ustanovení stávajících mezinárodních smluv o předávání odsouzených nederoguje, v praxi je však její používání upřednostňováno;
- Dodatkový protokol k Úmluvě o předávání odsouzených osob (Štrasburk, 18. prosince 1997; č. 26/2003 Sb. m. s., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 49/2003 Sb. m. s.; příloha č. 13) - čl. 3;
- Úmluva o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany (Berlín, 19. května 1978; č. 123/1980 Sb.) - použitelná i vůči státům bývalého Svazu sovětských socialistických republik, které v rámci sukcesních jednání výslovně neprohlásily, že se necítí být vázány závazky bývalého Sovětského svazu (učinily tak např. pobaltské státy, Moldavsko, Uzbekistán a Kazachstán) a které nejsou současně smluvními stranami Úmluvy o předávání odsouzených osob; podle čl. 46 Smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a Korejskou lidově demokratickou republikou o vzájemné právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních (Pchjongjang, 11. září 1988; č. 93/1989 Sb.) je tato Úmluva použitelná i vůči Korejské lidově demokratické republice;
- Meziamerická úmluva o výkonu trestních rozsudků v cizině (Managua, 9. června 1993; č. 106/2011 Sb. m. s.) - ustanovení stávajících mezinárodních smluv o předávání odsouzených nederoguje.

(3) Převzetí odsouzeného z ciziny je možné i na bezesmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 120 odst. 1 písm. a), § 4 odst. 2, 3, 5 ZMJS (§ 4 odst. 4).

(4) Převzetí odsouzeného občana České republiky z ciziny je možné i na bezesmluvním základě bez zaručení vzájemnosti, pokud s převzetím tato osoba souhlasí (§ 120 odst. 3 ZMJS). Z humanitárních důvodů je výše uvedené převzetí možné i bez splnění podmínek § 120 odst. 1 písm. b) až h) ZMJS (§ 120 odst. 4 ZMJS).

§ 74

Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí

(1) Písemnosti doručované podle § 119 odst. 2 ZMJS není zapotřebí opatřovat překladem do jazyka státu, na jehož území je odsouzený omezen na osobní svobodě. Ministerstvu takové písemnosti soud zasílá ve dvojím vyhotovení.

(2) Při ověřování podmínek uznání cizozemského rozhodnutí si soud pro účely posouzení splnění podmínky uvedené v § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS může vyžádat obecné informace o situaci v oblasti dodržování základních lidských práv a svobod v odsuzujícím státě od odboru lidských práv a transformační politiky Ministerstva zahraničních věcí, a případně také od odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra.

(3) Ve výroku rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí (§ 124 ZMJS) soud mimo jiné uvede:

- a) všechna rozhodnutí, z jejichž spojení odsouzení cizozemským soudem sestává, včetně rozhodnutí o opravných prostředcích, jakož i rozhodnutí, jejichž výroky o trestu byly zrušeny při ukládání souhrnného trestu¹⁹⁾,
- b) na základě které mezinárodní smlouvy, včetně uvedení jejího konkrétního článku, se cizozemské rozhodnutí uznává, anebo zda se cizozemské rozhodnutí uznává na základě vzájemnosti,
- c) v jakém rozsahu se cizozemské rozhodnutí uznává a v jakém nikoli, pokud soud rozhodl, že cizozemské rozhodnutí se uznává jen zčásti (např. jen ohledně některého ze sbíhajících se skutků, anebo ohledně jen některého ze současně uložených trestů²⁰⁾).

(4) Popis skutku a právní kvalifikaci podle práva odsuzujícího státu i podle českého práva soud uvede v odůvodnění rozhodnutí o uznání, ledaže se na odsouzeného po jeho převzetí v souladu s příslušnou mezinárodní smlouvou (např. čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob) bude vztahovat zásada speciality - v takovém případě soud uvede popis skutku ve výroku rozhodnutí o uznání²¹⁾. Výrok o pokračování ve výkonu trestu soud v případě, že nerozhodl o přizpůsobení trestu podle § 124 odst. 2 písm. a) nebo b) ZMJS, v rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí neuvádí (nerozhodl-li soud o přizpůsobení trestu, vždy se ve výkonu trestu pokračuje).

(5) Rozhodnutí podle § 124 až 127 ZMJS soud doručí mimo jiné ministerstvu, a to ještě před jeho právní mocí, neboť ministerstvo je v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí navrhovatelem a je oprávněno podat odvolání (§ 127 odst. 1 písm. a) ZMJS) či stížnost (§ 125 odst. 2, § 126 věta čtvrtá ZMJS).

(6) Po nabytí právní moci rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí zašle soud rozsudek s doložkou právní moci ministerstvu k dalšímu postupu podle § 129 ZMJS a vyhotoví trestní list, který v elektronické podobě zašle Rejstříku trestů (§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o Rejstříku trestů).

§ 75

Vykonávací řízení

(1) Pokud byl odsouzený převzat podle čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob, nesmí být v České republice trestně stíhán, odsouzen, zadržen ani nesmí vykonávat trest pro jiný trestný čin spáchaný před předáním než je ten, za nějž byl trest odnětí svobody, k jehož výkonu byl do České republiky z ciziny předán, uložen, leda by byla splněna některá z podmínek čl. 3 odst. 4 Dodatkového protokolu nebo by šlo o úkon ve smyslu čl. 3 odst. 5 Dodatkového protokolu. Soud proto při zaslání nařízení výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí příslušné věznici Vězeňskou službu požádá o vložení údaje o převzetí osoby podle čl. 3 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob do evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě

a justiční stráží České republiky (§ 23a odst. 1 písm. a) zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky).

(2) Po právní moci rozhodnutí o zápočtu vazby a trestu podle § 130 odst. 2 ZMJS sdělí soud ministerstvu datum předpokládaného konce výkonu trestu.

(3) Po právní moci rozhodnutí podle § 130 odst. 3, 4 ZMJS, kterým soud upustil od výkonu trestu z uznaného cizozemského rozhodnutí nebo jeho části, soud zašle jeho kopii ministerstvu; v případě, že upustil od výkonu pouze části trestu, sdělí ministerstvu rovněž nové datum předpokládaného konce výkonu trestu.

§ 77

Předání výkonu trestu odnětí svobody podle Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob

(1) Podle čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob je možné do ciziny předat výkon trestu odnětí svobody, pokud se odsouzený snaží vyhnout výkonu trestu tím, že do cizího státu uprchne před nástupem či skončením výkonu trestu. Předání výkonu trestu uloženého v nepřítomnosti obžalovaného je vyloučeno. Souhlas odsouzeného se nevyžaduje.

(2) Na žádost ministerstva nebo i bez žádosti, pokud takový postup považuje z hlediska dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody za vhodný, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené v § 69 odst. 1 písm. a) až f), odst. 2.

(3) V případě, že soud ve stanovisku podle § 69 odst. 1 písm. f) vyslovil souhlas s předáním výkonu trestu odnětí svobody, a stanoví-li tak Úmluva o předávání odsouzených osob, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené v § 69 odst. 1 písm. a) až d), odst. 2 s úředními překlady (§ 16 odst. 4) do příslušného jazyka (příloha č. 15/A, tabulka č. 4). Tyto písemnosti zasílá soud ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16).

§ 78

Žádost o převzetí výkonu trestu odnětí svobody na bezesmluvním základě

(1) Na žádost ministerstva nebo i bez žádosti, pokud takový postup považuje z hlediska dosažení účelu výkonu trestu odnětí svobody za vhodný, zašle soud ministerstvu

- a) písemnosti uvedené v § 69 odst. 1 písm. a) až f), odst. 2,
- b) další doklady, které je nutné podle právního řádu státu, na jehož území se odsouzený nachází, k žádosti přiložit (§ 79).

(2) Pokud je podle právního řádu státu, na jehož území se odsouzený nachází, souhlas odsouzeného podmínkou převzetí výkonu trestu odnětí svobody, zjistí stanovisko odsouzeného soud tak, že příslušnému justičnímu orgánu státu, na jehož území se odsouzený nachází, zašle dožádání (§ 25, § 26, § 5, § 6) o provedení výslechu odsouzeného.

(3) V případě, že soud ve stanovisku podle § 69 odst. 1 písm. f) vyslovil souhlas s předáním výkonu trestu odnětí svobody, zašle soud ministerstvu písemnosti uvedené

¹⁹⁾ Srov. rozsudek Nejvyššího soudu z 11. prosince 2003, sp. zn. 11 Tcu 272/2003.

²⁰⁾ Srov. č. 54/1999 Sb. NS.

²¹⁾ Srov. č. 39/2009 Sb. NS.

v odst. 1 písm. b) a v § 69 odst. 1 písm. a) až d), odst. 2 s úředními překlady (§ 16 odst. 4) do úředního jazyka cizího státu (příloha č. 15/B). Tyto písemnosti zasílá soud ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16).

§ 79

Ověření podmínek, za nichž může cizí stát převzít výkon trestu odnětí svobody

(1) Před postupem podle § 78 bez žádosti ministerstva může soud ministerstvo požádat o ověření podmínek, za nichž může cizí stát převzít výkon trestu odnětí svobody. V žádosti soud uvede:

- a) označení soudu a spisovou značku, pod níž je trestní věc vedena,
- b) jméno, příjmení a další osobní data odsouzeného, včetně údaje o jeho státním občanství,
- c) vyličení skutkového děje s přesným vyznačením doby, místa a způsobu spáchání a jeho následků,
- d) text právního předpisu, na jehož základě byl vydán rozsudek (na zvláštním listě číselné označení, zákonné pojmenování a doslovné znění zákonných ustanovení, podle nichž je trestný čin posuzován, s uvedením zákonné sazby, jež je na něj v zákoně stanovena, přičemž je-li znakem skutkové podstaty výše škody, uvede se i znění § 138 odst. 1 trestního zákoníku nebo obdobného ustanovení platného v době spáchání trestného činu¹³; přiměřeně lze využít přílohu č. 24/F),
- e) informaci o tom, zda odsouzený byl odsouzen v řízení proti uprchlému, a případně o tom, jakým způsobem byla v řízení proti uprchlému zajištěna práva obhájce,
- f) údaje o odsuzujícím rozsudku (soud, datum, spisová značka, datum nabytí právní moci, uložený trest včetně případného výroku o náhradě škody nebo o ochranném opatření) a o rozhodnutí soudu druhého stupně, pokud se konalo odvolací řízení,
- g) údaje o zápočtu vazby.

(2) Jde-li o předání výkonu trestu odnětí svobody, který byl uložen jako souhrnný trest, zašle soud ministerstvu podklady podle odstavce 1 písm. c) až f) rovněž ohledně rozsudku, jehož výrok o trestu byl při ukládání souhrnného trestu zrušen.

(3) Žádost soud zašle ministerstvu. Pokud o to ministerstvo požádá, zašle soud ministerstvu žádost ve dvojím vyhotovení, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16), s úředním překladem (§ 16 odst. 4) do jazyka, který ministerstvo určí.

§ 80

Postup po předání výkonu trestu odnětí svobody

Postup po předání výkonu trestu odnětí svobody je shodný s postupem po předání odsouzeného (§ 72).

Oddíl čtvrtý

Převzetí výkonu trestu odnětí svobody, pokud se Odsouzený nachází na území České republiky

§ 81

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 14, § 118 až 130 a 133 ZMJS.

(2) Převzetí výkonu trestu odnětí svobody, pokud se odsouzený nachází na území cizího státu, upravuje čl. 2 Dodatkového protokolu k Úmluvě o předávání odsouzených osob (Štrasburk, 18. prosince 1997; č. 26/2003 Sb. m. s., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 49/2003 Sb. m. s.; příloha č. 13).

§ 82

Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí

Ustanovení § 74 odst. 2 až 5, § 75 odst. 2, 3 se vztahují i na postup soudu při řízení o uznání a výkonu cizozemského rozsudku, pokud se odsouzený nachází na území České republiky.

§ 83

Uznávací vazba

Pokud soud vezme osobu do uznávací vazby (§ 122 ZMJS), neprodleně tuto skutečnost oznámí faxem rovněž ministerstvu. Stejně soud postupuje v případě propuštění osoby z uznávací vazby.

Oddíl pátý

Předávání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli

Předání dohledu a kontroly do ciziny

§ 84

Základní normativní úprava

(1) Základní vnitrostátní normativní úprava ve vztahu ke státům mimo Evropskou unii je obsažena v § 1 až 13, § 136, § 138 a 139 ZMJS.

(2) Předávání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli do ciziny upravuje Evropská úmluva o dohledu nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli (Štrasburk, 30. listopadu 1964; č. 75/2002 Sb. m. s.; příloha č. 14).

(3) Předávání dohledu a kontroly nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli do ciziny je možné i na bezsmluvním základě, a to při zaručení vzájemnosti podle § 4 odst. 2, 3, 5 ZMJS (§ 4 odst. 4).

(4) Pokud jde o předávání dohledu a kontroly nad podmíněně propuštěnými pachateli na Ukrajinu, informovalo Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny, že podle judikatury Nejvyššího soudu Ukrajiny se o předání dohledu a kontroly jedná jen v těch případech, kdy soud dožadujícího státu přímo v rozhodnutí o podmíněném propuštění stanovil přiměřená omezení a přiměřené povinnosti. Ukrajinské orgány pak skutečně vykonávají dohled a kontrolu, avšak nejdéle do předpokládaného data skončení výkonu původně uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pokud soud dožadujícího státu pouze rozhodl o podmíněném propuštění, aniž by současně stanovil přiměřená omezení a přiměřené povinnosti, mohou ukrajinské orgány nejvýše zjistit a podat zprávu, zda v době od podmíněného propuštění do předpokládaného data skončení výkonu původně uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody odsouzený nespáchal trestný čin.

§ 85

Návrh na předání dohledu a kontroly do cizího státu

(1) Pokud soud

zajistí jejich postoupení příslušnému cizozemskému orgánu. Zprávy soud zasílá ministerstvu ve dvou vyhotoveních, z nichž alespoň jedno musí vyhovovat nárokům na písemnosti určené pro cizinu (§ 16).

(3) O tom, zda se podmíněně odsouzený nebo podmíněně propuštěný pachatel ve zkušební době osvědčil, rozhoduje i po předání výkonu dohledu a kontroly do České republiky příslušný cizozemský orgán.

Oddíl šestý

Výkon jiných druhů rozhodnutí

§ 89

(1) Na postup při předání výkonu jiných druhů rozhodnutí českých soudů v cizině se přiměřeně použijí ustanovení § 78 odst. 1, 3, § 79.

(2) Na postup při řízení o výkonu jiných druhů cizozemských rozhodnutí v České republice se přiměřeně použijí ustanovení § 74 odst. 2 až 5, § 75 odst. 3.

§ 90

Sdílení propadlého nebo zabraného majetku

(1) Při rozhodování o návrhu na uzavření dohody o sdílení majetku propadlého nebo zabraného v České republice na žádost cizího státu soud ve všech případech vezme v úvahu podmínky uvedené v § 290 odst. 1 a 2 ZMJS, pokud z mezinárodní smlouvy nebo z ujištění o vzájemnosti ve vztahu ke konkrétnímu státu nevyplyvají jiné podmínky.

(2) V návrhu na uzavření dohody o sdílení majetku propadlého nebo zabraného v České republice na žádost cizího státu (§ 135 ZMJS) soud uvede:

- informace o žádosti cizího státu (včetně označení dožadujícího orgánu, data a spisové značky), na jejímž základě bylo v České republice uznáno cizozemské rozhodnutí,
- informace o uznaném cizozemském rozhodnutí (označení cizozemského orgánu, data, spisové značky a právní moc), na jehož základě v České republice propadl nebo byl zabrán majetek,
- informace o rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí (označení soudu, data, spisové značky a právní moc),
- identifikaci majetku, který v důsledku výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí v České republice propadl nebo byl zabrán, včetně označení orgánu, v jehož dispozici tento majetek v době podání návrhu je,
- poměr, ve kterém by měl být propadlý nebo zabraný majetek rozdělen mezi Českou republiku a cizí stát (obvykle se částka 10 000 EUR a nižší nesdílí, částka vyšší se celá dělí na polovinu mezi Českou republiku a žádající stát, nedohodne-li se Česká republika s cizím státem jinak ohledně sdílení majetku nebo úhrady nákladů řízení, včetně nákladů na správu zajištěného majetku, resp. majetku který byl předmětem rozhodnutí o propadnutí nebo zabránění),
- technické podrobnosti (např. bankovní spojení na účet cizího státu, na který mají být převedeny peněžní prostředky), pokud byly cizím státem sděleny.

(3) V návrhu na uzavření dohody o sdílení majetku propadlého nebo zabraného na žádost České republiky v cizím státu (§ 140 ZMJS) soud uvede:

- informace o žádosti České republiky (včetně označení dožadujícího orgánu, data a spisové značky), na jejímž základě bylo v cizím státu uznáno rozhodnutí soudu České republiky,
- informace o rozhodnutí soudu České republiky (označení soudu, data, spisové značky a právní moc), na jehož základě v cizím státu propadl nebo byl zabrán majetek,
- identifikaci majetku, který v důsledku výkonu rozhodnutí soudu České republiky v cizím státu propadl nebo byl zabrán,
- poměr, ve kterém by měl být propadlý nebo zabraný majetek rozdělen mezi Českou republiku a cizí stát.

(4) Návrh na uzavření dohody o sdílení majetku podle odstavce 1 nebo 2 soud zasílá Finančnímu a analytickému útvaru Ministerstva financí (adresa: poštovní přihrádka 675, Jindřišská 14, 111 21 Praha 1; ID datové schránky: meiq7wd; telefon: 257044 501; fax: 257044502; adresa elektronické pošty: fau@mfc.cz) a na vědomí rovněž ministerstvu. V případě, že sdílení majetku není upraveno mezinárodní smlouvou a nebyla-li vzájemnost, pokud jde o sdílení majetku, ve vztahu k cizímu státu, s nímž má být dohoda o sdílení propadlého nebo zabraného majetku uzavřena, již zaručena, požádá soud ministerstvo současně o zajištění poskytnutí či přijetí ujištění o vzájemnosti (§ 4 ZMJS, § 4 odst. 2, 4). Kopii ujištění o vzájemnosti k návrhu podle odstavce 1 nebo 2 pak rovněž přiloží.

ČÁST TŘETÍ

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 91

Změny a doplnění příloh

Ministerstvo průběžně informuje o změnách, které provede v obsahu příloh, a to s ohledem na aktuální poznatky z praxe.

§ 92

Zrušovací ustanovení

Zrušuje se instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 31. prosince 2010, č. j. 57/2008-MOT-J/60, o postupu soudů ve styku s cizinou ve věcech trestních, uveřejněná pod č. 8/2011 Sbírky instrukcí a sdělení.

§ 93

„Přechodné ustanovení

V řízeních, která se v souladu s § 340 odst. 5 a 8 až 11 ZMJS dokončí podle trestního řádu ve znění do 31. prosince 2013, se postupuje podle instrukce uvedené v odst. 1.

§ 94

Účinnost

Tato instrukce nabývá účinnosti dnem 15. května 2014.

ministryně spravedlnosti v.r.
prof. JUDr. Helena Váľková, CSc. v.r.

Přílohy

Příloha č. 1

KONZULÁRNÍ ÚMLUVY, JIMIŽ JE ČESKÁ REPUBLIKA VÁZÁNA**Základní úprava**

Vídeňská úmluva o konzulárních stycích z 24. dubna 1963 (č. 32/1969 Sb.) - čl. 36 odst. 1 písm. b)

Stát²²⁾	konzulární úmluva	vyrozumění konzulárního úřadu o omezení osobní svobody cizince
Afghánistán	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Afghánskou demokratickou republikou z 22. dubna 1981 (č. 33/1983 Sb.)	čl. 36 odst. 1 - neprodleně
Albánie	Konzulární úmluva mezi Československou republikou a Albánskou lidovou republikou z 16. ledna 1959 (č. 96/1960 Sb.)	-
Alžírsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Alžírskou demokratickou a lidovou republikou z 3. července 1985 (č. 48/1987 Sb.)	čl. 48 odst. 1 písm. b) - bez prodlení
Bělorusko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik z 27. dubna 1972 s Protokolem (č. 79/2009 Sb.)	čl. 36 odst. 2, bod 1 Protokolu - do 3 dnů
Bosna a Hercegovina	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugo-slávií z 10. prosince 1981 (č. 42/1983 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů
Černá Hora	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugo-slávií z 10. prosince 1981 (č. 42/1983 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů
Čína	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Čínskou lidovou republikou z 5. září 1988 (č. 97/1989 Sb.)	čl. 15 odst. 2 - do 7 dnů
Etiopie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou Etiopií z 13. září 1981 (č. 119/1982 Sb.)	čl. 38 odst. 1 - neprodleně
Indie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Indickou republikou ze 4. prosince 1974 (č. 8/1980 Sb.)	čl. 35 odst. 1 - neprodleně
Irák	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Iráckou republikou z 16. srpna 1985 (č. 81/1987 Sb.)	čl. 31 odst. 1 písm. b) - bezodkladně, pokud o to osoba požádá
Jemen	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Jemenskou lidovou demokratickou republikou z 23. března 1984 (č. 43/1986 Sb.)	čl. 36 odst. 1 písm. b) - do 3 dnů
KLDR	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Korejskou lidově demokratickou republikou z 11. září 1988 (č. 96/1989 Sb.)	čl. 37 odst. 1 písm. b) - do 3 dnů
Kosovo	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugo-slávií z 10. prosince 1981 (č. 2/2011 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů

²²⁾ Mimo členské státy Evropské unie.

Kuba	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Kubánskou republikou ze 7. dubna 1973 (č. 14/1975 Sb.)	čl. 22 odst. 2 - neprodleně
Kyrgyzská republika	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik z 27. dubna 1972 s Protokolem (č. 80/2009 Sb.)	čl. 36 odst. 2, bod 1 Protokolu - do 3 dnů
Laos	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Laoskou lidově demokratickou republikou z 15. března 1985 (č. 46/1987 Sb.)	čl. 45 odst. 1 písm. b) - bez prodlení
Bývalá jugoslávská republika Makedonie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugo-slávií z 10. prosince 1981 (č. 42/1983 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů
Moldavská republika	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik z 27. dubna 1972 s Protokolem (č. 81/2009 Sb.)	čl. 36 odst. 2, bod 1 Protokolu - do 3 dnů
Mongolsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Mongolskou lidovou republikou z 3. června 1976 s Protokolem (č. 47/1977 Sb.)	čl. 39 odst. 2 Úmluvy, bod 1 Protokolu - do 3 dnů
Rusko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik z 27. dubna 1972 s Protokolem (č. 143/1973 Sb.)	čl. 36 odst. 2, bod 1 Protokolu - do 3 dnů
Srbsko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugo-slávií z 10. prosince 1981 (č. 42/1983 Sb.)	čl. 48 odst. 1 - do 5 dnů
Sýrie	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Syrskou arabskou republikou z 23. května 1979 (č. 101/1983 Sb.)	čl. 39 odst. 1 - do 10 dnů
Tunisko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Tuniskou republikou z 12. dubna 1979 (č. 44/1981 Sb.)	čl. 48 odst. 2 - do 10 dnů
Turecko	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Tureckou republikou z 15. listopadu 1977 (č. 33/1980 Sb.)	čl. 38 odst. 1 - bezodkladně
Ukrajina	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik z 27. dubna 1972 s Protokolem (č. 143/1973 Sb.)	čl. 36 odst. 2, bod 1 Protokolu - do 3 dnů
USA	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Spojenými státy americkými z 9. července 1973 (č. 28/1988 Sb.)	čl. 36 odst. 1 - do 3 dnů
Vietnam	Konzulární úmluva mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou z 14. února 1980 (č. 15/1981 Sb.)	čl. 46 odst. 1 písm. b) - do 3 dnů

Aktuální přehled konzulárních úmluv je dostupný na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz).

Příloha č. 2

**MNOHOSTRANNÉ MEZINÁRODNÍ SMLOUVY V OBLASTI MEZINÁRODNÍ
JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE V TRESTNÍCH VĚCECH²³⁾**

Mezinárodní úmluva o potlačení obchodu s děvčaty z 4. května 1910 (č. 26/1913 ř. z., č. 160/1922 Sb. z. a n.).

Úmluva o potírání rozšiřování necudných publikací z 4. května 1910 (č. 116/1912 ř. z., č. 184/1922 Sb. z. a n.)

Mezinárodní úmluva o potírání obchodu s ženami a dětmi z 30. září 1921 (č. 123/1924 Sb. z. a n.)

Mezinárodní úmluva o potlačování obchodu s necudnými publikacemi a jejich rozšiřování z 12. září 1923 (č. 96/1927 Sb. z. a n.)

Úmluva o otroctví z 25. září 1926 (č. 165/1930 Sb. z. a n.)

Úmluva o potírání penězokazectví z 20. dubna 1929 (č. 15/1932 Sb. z. a n.)

Mezinárodní úmluva o potírání obchodu zletilými ženami z 11. října 1933 (č. 32/1936 Sb. z. a n.)

Úmluva o zabránění a trestání zločinu genocidia z 8. prosince 1948 (č. 32/1955 Sb.)

Úmluva o potlačování obchodu s lidmi a potlačování vykořisťování prostitutek druhých osob z 21. března 1950 (nebyla vyhlášena)

Úmluva na ochranu kulturních statků za ozbrojeného konfliktu s Protokolem z 14. května 1954 (č. 94/1958 Sb.)

Evropská úmluva o vydávání z 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 32/2004 Sb. m. s.; příloha č. 4)

Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (č. 550/1992 Sb.; příloha č. 8)

Jednotná úmluva o omamných látkách z 31. března 1961 (č. 47/1965 Sb.)

Úmluva o trestných a některých jiných činech spáchaných na palubě letadla z 14. září 1963 (č. 102/1984 Sb.)

Evropská úmluva o dohledu nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými pachateli z 30. listopadu 1964 (č. 75/2002 Sb.; příloha č. 14)

Úmluva o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti z 26. listopadu 1968 (č. 53/1974 Sb.)

Úmluva o potlačení protiprávního zmocnění se letadel z 16. prosince 1970 (č. 96/1974 Sb.)

Úmluva o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví z 23. září 1971 (č. 16/1974 Sb.)

Protokol o změnách Jednotné úmluvy o omamných látkách z roku 1961 z 25. března 1972 (č. 458/1991 Sb.)

Evropská úmluva o předávání trestního řízení z 15. května 1972 (č. 551/1992 Sb., č. 147/1993 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 20/2004 Sb. m. s.; příloha č. 11)

Mezinárodní úmluva o potlačení a trestání zločinu apartheidu z 30. listopadu 1973 (č. 116/1976 Sb.)

Úmluva o zabránění a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických zástupců z 14. prosince 1973 (č. 131/1978 Sb.)

Dodatkový protokol z 15. září 1975 k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (č. 29/1997 Sb.; příloha č. 5)

Evropská úmluva o potlačování terorismu z 27. ledna 1977 (č. 552/1992 Sb.)

Druhý dodatkový protokol ze 17. března 1978 k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 (č. 30/1997 Sb.; příloha č. 6)

²³⁾ Mimo mezinárodní smlouvy týkající se pouze členských států Evropské unie.

Dodatkový protokol ze 17. března 1978 k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (č. 31/1997 Sb.; příloha č. 9)

Úmluva o předávání osob odsouzených k trestu odnětí svobody k výkonu trestu ve státě, jehož jsou státními občany, z 19. května 1978 (č. 123/1980 Sb.)

Úmluva o fyzické ochraně jaderných materiálů z 26. října 1979 (č. 114/1996 Sb., č. 27/2007 Sb. m. s.)

Mezinárodní úmluva proti braní rukojmí ze 17. prosince 1979 (č. 36/1988 Sb.)

Úmluva o mořském právu z 16. prosince 1982 (č. 240/1996 Sb.)

Úmluva o předávání odsouzených osob z 21. března 1983 (č. 553/1992 Sb.; příloha č. 12)

Evropská úmluva o odškodňování obětí násilných trestných činů z 24. listopadu 1983 (č. 141/2000 Sb. m. s.)

Úmluva proti mučení a jinému krutému nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z 10. prosince 1984 (č. 143/1988 Sb.)

Evropská úmluva o zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání z 26. listopadu 1987 (č. 9/1996 Sb.)

Úmluva o potlačování protiprávních činů proti bezpečnosti námořní plavby z 10. března 1988 (č. 100/2005 Sb. m. s.)

Protokol o potlačování protiprávních činů proti bezpečnosti pevných plošin umístěných na pevninské mělčině z 10. března 1988 (č. 101/2005 Sb. m. s.)

Úmluva proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami z 20. prosince 1988 (č. 462/1991 Sb.)

Úmluva o finančních operacích prováděných důvěrně obeznámenými osobami z 20. dubna 1989 (č. 142/2000 Sb. m. s.)

Protokol k úmluvě o finančních operacích prováděných důvěrně obeznámenými osobami z 11. září 1989 (č. 143/2000 Sb. m. s.)

Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu z 8. listopadu 1990 (č. 33/1997 Sb.)

Úmluva o bezpečnosti personálu Organizace spojených národů a přidruženého personálu z 9. prosince 1994 (č. 46/1999 Sb.)

Mezinárodní úmluva o potlačování teroristických bombových útoků z 15. prosince 1997 (č. 80/2001 Sb. m. s.)

Úmluva OECD o boji proti podplácení zahraničních veřejných činitelů v mezinárodních podnikatelských transakcích ze 17. prosince 1997 (č. 25/2000 Sb. m. s.)

Dodatkový protokol z 18. prosince 1997 k Úmluvě o předávání odsouzených osob z 21. března 1983 (č. 26/2003 Sb. m. s., sdělení o opravě chyb překladu v části č. 49/2003 Sb. m. s.; příloha č. 13)

Římský statut Mezinárodního trestního soudu ze 17. července 1998 (č. 84/2009 Sb. m. s.)

Trestněprávní úmluva o korupci z 27. ledna 1999 (č. 70/2002 Sb. m. s., č. 43/2009 Sb. m. s.)

Druhý protokol k Úmluvě na ochranu kulturních statků za ozbrojeného konfliktu z 26. března 1999 (č. 71/2007 Sb. m. s.)

Mezinárodní úmluva o potlačování financování terorismu z 10. února 2000 (č. 18/2006 Sb. m. s., č. 9/2010 Sb. m. s.)

Druhý dodatkový protokol z 8. listopadu 2001 k Evropské úmluvě o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (č. 48/2006 Sb. m. s.; příloha č. 10)

Dohoda mezi Českou republikou a Organizací spojených národů o relokační svědků Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii (Haag, 15. 9. 2006; č. 56/2007 Sb. m. s.)

Mezinárodní úmluva o potlačování činů jaderného terorismu z 13. dubna 2005 (č. 57/2007 Sb. m. s.)

Opční protokol k Úmluvě o bezpečnosti personálu Organizace spojených národů a přidruženého personálu z 8. prosince 2005 (č. 69/2010 Sb. m. s.)

Meziamerická úmluva o výkonu trestních rozsudků v cizině (Managua, 9. 6. 1993; č. 106/2011 Sb. m. s.)

Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání (Štrasburk, 10. 11. 2010; č. 34/2013 Sb. m. s.; příloha č. 7)

Úmluva Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu (New York, 15. 11. 2000; č. 75/2013 Sb.)

Bližší informace k výše uvedeným mnohostranným úmluvám včetně aktuálních seznamů smluvních stran lze získat na internetových stránkách příslušných mezinárodních organizací, zejména:

Rada Evropy	conventions.coe.int
Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD)	www.oecd.org
Organizace spojených národů (OSN)	treaties.un.org
Mezinárodní organizace pro civilní letectví (ICAO)	www.icao.org
Organizace Amerických států (OAS)	www.oas.org

Pokud jde o internetové stránky Rady Evropy, jsou čísla ETS, resp. CETS, podle kterých lze úmluvy na těchto internetových stránkách vyhledávat, uvedena jednak v seznamu všech úmluv Rady Evropy na těchto internetových stránkách, jednak v případě nejdůležitějších úmluv Rady Evropy v oblasti mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních v přílohách č. 4 až 15/A. Údaje na stránkách Rady Evropy jsou průběžně aktualizovány.

Seznam mezinárodních smluv závazných pro Českou republiku je obsažen rovněž na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz).

Orientačně lze některé údaje o vybraných mnohostranných smlouvách závazných pro Českou republiku zjistit na internetových stránkách ministerstva (<http://portal.justice.cz/> > Ministerstvo spravedlnosti > Mezinárodní agenda > Mezinárodní vztahy > Mnohostranné vztahy).

Příloha č. 3

**DVOUSTRANNÉ MEZINÁRODNÍ SMLOUVY V OBLASTI
MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE V TRESTNÍCH VĚCECH²⁴⁾**

AFGHÁNISTÁN

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Afghánskou demokratickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních z 24. června 1981 (č. 44/1983 Sb.)

ALBÁNIE

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Albánskou lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních z 16. ledna 1959 (č. 97/1960 Sb.)

ALŽÍRSKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Alžírskou demokratickou a lidovou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních ze 4. února 1981 (č. 17/1984 Sb.)

BAHAMY

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., č. 39/2005 Sb. m. s.)

BĚLORUSKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních z 12. srpna 1982 (č. 95/1983 Sb.; č. 79/2009 Sb. m. s.)

BOSNA A HERCEGOVINA

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních z 20. ledna 1964 (č. 207/1964 Sb.)

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody z 23. května 1989 (č. 473/1990 Sb.)

GAMBIE

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n.)

GRUZIE

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních z 12. srpna 1982 (č. 95/1983 Sb.; 82/2009 Sb. m. s.)

INDIE

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., č. 22/1928 Sb. z. a n.)

JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., č. 22/1928 Sb. z. a n.)

²⁴⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území.

JEMEN

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Jemenskou lidovou demokratickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních z 19. ledna 1989 (č. 76/1990 Sb.)

KANADA

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., č. 56/1929 Sb. z. a n.)

Smlouva mezi Českou republikou a Kanadou o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 3. listopadu 1997 (č. 129/2000 Sb. m. s., č. 76/2003 Sb. m. s.)

KEŇA

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., výměna nót dne 15. ledna 1970 a výměna nót v roce 1996)

KLDR

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Korejskou lidově demokratickou republikou o vzájemné právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních z 11. září 1988 (č. 93/1989 Sb.)

KOSOVO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních z 20. ledna 1964 (č. 207/1964 Sb.)

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody z 23. května 1989 (č. 473/1990 Sb.)

KUBA

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Kubánskou republikou o vzájemné pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních z 18. dubna 1980 (č. 80/1981 Sb.)

KYRGYZSTÁN

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních z 12. srpna 1982 (č. 95/1983 Sb.; 80/2009 Sb. m. s.)

BÝVALÁ JUGOSLÁVSKÁ REPUBLIKA MAKEDONIE

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních z 20. ledna 1964 (č. 207/1964 Sb.)

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslávií o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody z 23. května 1989 (č. 473/1990 Sb.)

MOLDAVSKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních z 12. srpna 1982 (č. 95/1983 Sb.; 81/2009 Sb. m. s.)

MONAKO

Úmluva mezi Československem a knížectvím Monackým o vydávání zločinců a právní pomoci ve věcech trestních z 22. prosince 1934 (č. 222/1936 Sb. z. a n.)

MONGOLSKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Mongolskem o poskytování právní pomoci a o právních vztazích v občanských, rodinných a trestních věcech z 15. října 1976 (č. 106/1978 Sb.)

NOVÝ ZÉLAND

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., č. 22/1928 Sb. z. a n.)

RUSKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních z 12. srpna 1982 (č. 95/1983 Sb.)

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

Smlouva mezi republikou Československou a Spojenými Státy Severoamerickými o vzájemném vydávání zločinců z 2. července 1925 (č. 48/1926 Sb. z. a n.; příloha č. 21/B)

Dodatková úmluva mezi republikou Československou a Spojenými Státy Americkými o vzájemném vydávání zločinců z 29. dubna 1935 (č. 185/1935 Sb. z. a n.; příloha č. 21/B)

Smlouva mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými o vzájemné právní pomoci v trestních věcech ze 4. února 1998 (č. 40/2000 Sb. m. s.; příloha č. 21/A)

Dodatková úmluva o vzájemné právní pomoci v trestních věcech mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými z 16. května 2006 (č. 7/2010 Sb. m. s.; č. 26/2010 Sb. m. s.; příloha č. 21/A)

Druhá dodatková úmluva o vydávání mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými z 16. května 2006 (č. 8/2010 Sb. m. s.; č. 27/2010 Sb. m. s.; příloha č. 21/B)

SRBSKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslavií o úpravě právních vztahů ve věcech občanských, rodinných a trestních z 20. ledna 1964 (č. 207/1964 Sb.)

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Socialistickou federativní republikou Jugoslavií o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody z 23. května 1989 (č. 473/1990 Sb.)

SVAZIJSKO

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., výměna nót dne 11. listopadu 1970)

SÝRIE

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Syrskou arabskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských, rodinných a trestních z 18. dubna 1984 (č. 8/1986 Sb.)

THAJSKO

Dohoda mezi Českou republikou a Thajským královstvím o předávání pachatelů a spolupráci při výkonu trestních rozsudků z 26. dubna 2000 (č. 107/2002 Sb. m. s.)

TUNISKO

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Tuniskou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, o uznání a výkonu justičních rozhodnutí a o vydávání, s Dodatkovým protokolem z 12. dubna 1979 (č. 40/1981 Sb.)

UGANDA

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n., Dohoda mezi Československou socialistickou republikou a Ugandskou republikou o potvrzení platnosti Smlouvy ze dne 11. listopadu 1924 mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců na území Ugandy z 12. června 1965)

UZBEKISTÁN

Smlouva mezi Českou republikou a Uzbekistánskou republikou o právní pomoci a právních vztazích v občanských a trestních věcech z 18. ledna 2002 (č. 133/2003 Sb. m. s.)

VIETNAM

Smlouva mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních z 12. října 1982 (č. 98/1984 Sb.)

ZAMBIE

Smlouva mezi republikou Československou a Spojeným královstvím Velké Británie a Irska o vzájemném vydávání zločinců z 11. listopadu 1924 s Protokolem ze 4. června 1926 (č. 211/1926 Sb. z. a n.)

Některé z uvedených dvoustranných smluv byly z podstatné části derogovány Evropskou úmluvou o vydávání z 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb., sdělení o opravě chyb překladu v částce č. 32/2004 Sb. m. s.; srov. čl. 28) a Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních z 20. dubna 1959 (č. 550/1992 Sb.; srov. čl. 26).

Seznam mezinárodních smluv závazných pro Českou republiku je obsažen rovněž na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí (www.mzv.cz).

Orientačně lze seznam dvoustranných smluv závazných pro Českou republiku v oblasti mezinárodní justiční spolupráce zjistit na internetových stránkách ministerstva (<http://portal.justice.cz/> > Ministerstvo spravedlnosti > Mezinárodní agenda > Mezinárodní vztahy > Dvoustranné vztahy).

Příloha č. 4/A

**Evropská úmluva o vydávání
z 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb.)**SEZNAM SMLUVNÍCH STRAN²⁵⁾
ke dni 1. dubna 2014

Smluvní strana	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Albánie	17/08/98	V/P
Andorra	11/01/01	V/P
Arménie	25/04/02	V/P
Ázerbájdžán	26/09/02	V/P
Bosna a Hercegovina	24/07/05	
Černá Hora	06/06/06	P
Česká republika	01/01/93	P
Gruzie	13/09/01	V/P
Island	18/09/84	V/P
Izrael	26/12/67	V/P
Jihoafrická republika	13/05/03	V/P
Korea	29/12/11	V/P
Lichtenštejnsko	26/01/70	V/P
Bývalá jugoslávská republika Makedonie	26/10/99	V/P
Moldavsko	31/12/97	V/P
Monako	01/05/09	P
Norsko	18/04/60	V/P
Rusko	09/03/00	V/P
San Marino	16/06/09	V/P
Srbsko	29/12/02	V
Švýcarsko	20/03/67	V/P
Turecko	18/04/60	V
Ukrajina	09/06/98	V/P

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti
Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - CETS No. 024

²⁵⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území.

Příloha č. 4/B

**Evropská úmluva o vydávání
z 13. prosince 1957 (č. 549/1992 Sb.)**

VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ²⁶⁾
ke dni 1. dubna 2014
(NEOFICIÁLNÍ PŘEKLAD)

ALBÁNIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 19. května 1998 - originál anglicky

Výhrady**Článek 7**

Pokud jde o odstavec 1 článku 7, albánská strana nepovoluje vydávání osob, které se dopustily trestných činů buď na albánském území, nebo mimo ně, jestliže tento trestný čin poškodil zájmy státu nebo občanů, leda by bylo se zainteresovanou stranou dohodnuto něco jiného.

Toto prohlášení je platné jen za podmínek reciprocity.

Článek 12

Pokud jde o odstavec 2 článku 12, albánská strana předkládá výhradu, že žádost o vydání musí být vždy doprovázena originálním textem nebo ověřenou kopií použitého zákona.

Prohlášení**Článek 2**

Pokud jde o odstavec 1 článku 2 Úmluvy, albánská strana nemá žádné minimální limity pro délku trestu odnětí svobody nutnou pro účel vydání. Albánská strana považuje toto prohlášení za platné jen pod podmínkou reciprocity.

Toto prohlášení je platné jen za podmínek reciprocity.

Článek 6

Pokud jde o odstavec 1 písmeno a) článku 6, albánská strana odmítá vydávání svých občanů, pokud není jinak stanoveno v mezinárodních smlouvách, kterých je Albánie smluvní stranou.

Pokud jde o odstavec 1 písmeno b) článku 6, zahrnuje albánská strana do pojmu „občané“ osoby s dvojím občanstvím v případě, že jedno z nich je albánské.

Článek 19

Pokud jde o odstavec 2 článku 19, albánská strana prohlašuje, že pokud osoba, jejíž vydání se žádá, vykonává trest pro jiný trestný čin, bude jí v případě vydání povoleno, aby vykonala celý trest v dožadující zemi.

Toto prohlášení je platné jen za podmínek reciprocity.

Článek 21

Pokud jde o odstavec 4, písmeno a) článku 21, albánská strana prohlašuje, že předběžné oznámení není třeba v případě leteckého průvozu, při kterém není plánováno přistání na albánském území.

ANDORRA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 13. října 2000 - originál francouzsky a katalánsky

Výhrady**Článek 1**

Ústava Knížectví Andorra zakazuje ve svém článku 85 odstavci 2 zvláštní soudy. Vydání nebude proto povoleno v případech, kdy požadovaná osoba by v dožadujícím státě byla souzena zvláštním soudem nebo pokud by vydání bylo žádáno pro výkon trestu či ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Stejným způsobem a v souladu s článkem 14 odstavci 2, 13, 14 a 15 zákona „qualificada“ Knížectví Andorra vydání nebude povoleno:

a. pokud je výrok o vině založen na zjevném omylu,

b. pokud je pravděpodobné, že vydání by mělo pro požadovanou osobu výjimečně závažné důsledky, zejména z důvodu jejího věku či zdravotního stavu,

²⁶⁾ Mimo členské státy Evropské unie jejich zámořská a závislá území. Rozlišení mezi výhradami a prohlášeními je založeno na označení těchto úkonů na internetových stránkách depozitáře (Rada Evropy) nikoli na jejich obsahu. V některých případech tak mohou být mezi prohlášeními uvedeny i úkony, které jsou ve skutečnosti výhradami.

c. pokud by požadovaná osoba byla v dožadujícím státě souzena tribunálem, který nezabezpečuje základní procesní záruky a ochranu práv obhajoby, nebo tribunálem ustaveným pro jedinečný případ takové osoby, ať již samotné či nikoli.

Článek 12

Knížectví Andorra si vyhrazuje právo vyžadovat od dožadující strany předložení důkazů zakládajících dostatečnou pravděpodobnost, že trestný čin byl spáchán osobou, jejíž vydání je žádáno. Pokud by byly takové důkazy shledány nedostatečnými, vydání může být odmítnuto.

Prohlášení

Článek 6

Článek 14 odstavec 1 zákona „qualificada“ [zákon, k jehož přijetí je zapotřebí kvalifikované většiny v zákonodárném sboru] o vydávání zakazuje vydání osob s andorským občanstvím. Pro účely této Úmluvy bude pojem „občan“ znamenat jakoukoli osobu s andorským občanstvím v době spáchání skutku v souladu se zákonem „qualificada“ o andorském občanství.

Článek 11

Článek 8 odstavec 3 Ústavy Knížectví Andorra zakazuje trest smrti. Pokud by za trestný čin, pro který je vydání žádáno, mohl být podle práva dožadující strany uložen trest smrti, Knížectví Andorra odmítne vydání, leda by dožadující strana poskytla takové ujištění, které by dožádanou stranou bylo považováno za dostatečné, že trest smrti nebude vykonán.

Článek 16

V případě žádosti o předběžné zatčení bude Knížectví Andorra vyžadovat jako dodatečnou informaci krátké prohlášení o údajných skutečnostech proti požadované osobě.

Článek 21

Knížectví Andorra povolí průvoz pouze v případě, že všechny podmínky vyžadované pro povolení vydání budou splněny v souladu s touto Úmluvou.

Článek 23

Knížectví Andorra bude vyžadovat od dožadující strany dodání překladu žádosti o vydání a všech přiložených dokumentů do katalánštiny, španělštiny nebo francouzštiny.

ARMÉNIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 25. ledna 2002 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Pokud jde o článek 1 Úmluvy, Arménská republika si vyhrazuje právo odmítnout povolení vydání:

- a. pokud vydávaná osoba bude předvedena před výjimečný soud nebo pokud jde o osobu, která má vykonat trest uložený takovým soudem,
- b. pokud existují dostatečné důvody předpokládat, že v důsledku zdravotního stavu a věku takové osoby bude její vydání škodlivé pro její zdraví nebo ohrozí její život,
- c. pokud Arménská republika osobě, jejíž vydání je žádáno, poskytla politický azyl.

Článek 2

Arménská republika prohlašuje, že vydání k výkonu trestu podle článku 2 odstavce 1 Úmluvy bude povoleno, pokud osoba, jejíž vydání je žádáno, byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce alespoň šesti měsíců nebo k trestu přísnějším.

Prohlášení

Článek 3

Vzhledem k tomu, že zákonodárství Arménské republiky nedefinuje pojem „politický trestný čin“ nebo „trestný čin související s politickým trestným činem“, Arménská republika žádaná o vydání na takovém základě, povolí vydání, pokud trestný čin uvedený v žádosti o vydání je za takový považován podle jejího obecného trestního práva nebo podle mezinárodních smluv, jimiž je Arménská republika vázána.

Článek 4

Vzhledem k tomu, že všechny trestné činy vojenské spadají pod obecné trestní právo Arménské republiky, vydání žádané jinou smluvní stranou bude povoleno, pokud trestný čin, pro který je vydání žádáno, spadá rovněž pod obecné trestní právo dožadující strany.

Článek 6

Podle písmene a odstavce 1 článku 6 prohlašuje Arménská republika, že nebude vydávat své občany.

Podle písmene c odstavce 1 článku 6 občanství Arménské republiky ve smyslu této Úmluvy bude posuzováno dle stavu k okamžiku rozhodnutí týkajícího se vydání.

Článek 16

Předběžné zatčení podle odstavce 4 článku 16 bude zrušeno v každém případě, kdy v období jednoho měsíce po zatčení dožadovaná strana neobdrží žádost o vydání a dokumenty uvedené v čl. 12.

Článek 23

Arménská republika prohlašuje, že žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, musí být opatřeny ověřeným překladem do jazyka arménského nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

ÁZERBÁJDŽÁN

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. června 2002 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Ázerbájdžánská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání z humanitárních důvodů, se zřetelem ke stáří nebo zdravotnímu stavu hledané osoby.

Ázerbájdžánská republika odmítne vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že by takové vydání ovlivnilo suverenitu či národní bezpečnost Ázerbájdžánské republiky.

Ázerbájdžánská republika odmítne povolit vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, bude v dožadující zemi vystavena mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Ázerbájdžánská republika nepovolí vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, bude perzekvovaná na základě své rasy, národnosti, jazyka, vyznání, státní příslušnosti nebo politického přesvědčení.

Prohlášení

Článek 6

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že podle článku 53(II) ústavy Ázerbájdžánské republiky nesmí být občan Ázerbájdžánské republiky za žádných okolností vydán do jiného státu. S ohledem na tuto skutečnost Ázerbájdžánská republika v každém případě odmítne vydání svých občanů.

Článek 21

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že průvoz vydávané osoby přes území Ázerbájdžánské republiky bude umožněn v závislosti na splnění podmínek, které platí pro vydání.

-

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že nebude schopna zajistit plnění ustanovení Úmluvy a jejích Dodatkových protokolů na územích, okupovaných Arménskou republikou, a to až do doby jejich osvobození z této okupace (schématická mapa okupovaných území je přiložena).

Článek 23

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že žádosti o vydání a doklady k nim připojené musejí být předkládány společně s překladem do ázerbájdžánského jazyka.

ČERNÁ HORA²⁷⁾

Prohlášení obsažená v listině o přistoupení uložené dne 30. září 2002 - originál anglicky

Články 6 a 21

Svazová republika Jugoslávie bude v souladu s článkem 6 odstavcem 1.a Úmluvy odmítat vydání a v souladu s článkem 21 odstavcem 2 Úmluvy průvoz svých občanů.

Článek 21

V souladu s článkem 21 odstavcem 5 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie povolí průvoz osoby výhradně za stejných podmínek, jako platí pro vydání.

ČESKÁ REPUBLIKA

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 13. února 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. února 1992, potvrzené v ratifikační listině uložené dne 15. dubna 1992 a ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 15. dubna 1992, která byla

²⁷⁾ Výbor ministrů Rady Evropy na svém 967. zasedání rozhodl, že Černá Hora se stane smluvní stranou této úmluvy od 6. června 2006.

předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny, a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 2. ledna 1993 - originál anglicky

Článek 21

Podle článku 21.5 bude průvoz osob ve smyslu článku 21 povolen pouze za podmínek, které se vztahují na případy vydání.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce České republiky ze dne 14. ledna 2005, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 14. ledna 2005 - originál anglicky*

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání Česká republika tímto oznamuje implementaci rámcového rozhodnutí EU ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie (2002/584/JHA) v českém zákonodárství; dále „rámcového rozhodnutí o evropském zatýkáacím rozkazu“, které Česká republika považuje za jednotné právo podle článku 28, odstavce 3 Úmluvy, a které bude Česká republika aplikovat ve vzájemných vztazích s těmi členskými státy Evropské unie, které rovněž implementovaly rámcové rozhodnutí o evropském zatýkáacím rozkazu. Evropská úmluva o vydávání včetně dvou Dodatkových protokolů ze dne 15. října 1975 a 17. března 1978, se bude nadále aplikovat ve vztahu k členským státům Evropské unie ohledně vydávání osob stíhaných pro trestné činy spáchané před 1. listopadem 2004.

Česká republika bude nadále aplikovat článek 3 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci poskytované justičními orgány a o úpravě některých právních vztahů v občanských a trestních věcech podepsané v Praze dne 29. října 1992 a článek 15 Smlouvy mezi Českou republikou a Rakouskou republikou o dodatku k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 a o usnadnění jejího plnění, podepsané ve Vídni dne 27. června 1994, na jejichž základě jsou evropské zatýkáací rozkazy spolu s dalšími dokumenty zasílány bez překladu do úředního jazyka dožádaného státu.

GRUZIE

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 15. června 2001 - originál anglicky a gruzínsky*

Výhrady

Článek 1

Vydání bude povoleno pouze za podmínky, že jakákoliv osoba, občan, osoba bez státní příslušnosti nebo cizinec, který spáchal trestný čin, nebude souzen před zvláštním soudem dožadující strany a že jeho vydání není dožadující stranou žádáno k výkonu trestu či ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Gruzie si vyhrazuje právo odmítnout vydání jakékoli osoby z humanitárních důvodů, pokud by vydání negativně ovlivnilo stav této osoby.

Gruzie prohlašuje, že nepovolí vydání jakékoli osoby, pokud jde o trestné činy, za jejichž spáchání lze dle práva dožadující strany uložit trest smrti.

Prohlášení

Gruzie nebude odpovědná za používání ustanovení Úmluvy na teroristy v územích oblastí Abcházie a Jižní Osetie, dokud nad těmito územími nebude obnovena plná pravomoc Gruzie.

Článek 6

Pro účely této Úmluvy si vláda Gruzie vyhrazuje právo rozhodnout o vydání svých občanů na základě reciprocity a odmítnout jejich vydání z důvodů veřejné morálky, veřejného pořádku a bezpečnosti státu.

Pokud jde o článek 6 odstavec 1, pojem „občan“ ve smyslu této Úmluvy bude používán, jak je určen zákonodárstvím Gruzie.

Článek 21

V případě průvozu podle článku 21 Úmluvy se použije Článek 11 mutatis mutandis.

Pokud jde o článek 21 Úmluvy, Gruzie si vyhrazuje právo nepovolit průvoz za stejných podmínek, za kterých povoluje vydání.

Článek 23

Pokud jde o článek 23 Úmluvy, nejsou-li žádost o vydání a předložené dokumenty v gruzínském jazyce, musí být žádost i dokumenty opatřeny překladem do jazyka anglického či ruského.

ISLAND

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1984 - originál anglicky*

Výhrady

Článek 1

Island si vyhrazuje právo vymínit si při povolení vydání, že vydávaná osoba nesmí být předvolána před dočasný soud nebo před soud, který je pouze za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy, jakož i právo odmítnout vydání k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem.

Vydání může být odmítnuto, pokud by mohlo mít zvláště závažné důsledky pro vyžádanou osobu vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu či jiným osobním okolnostem.

Článek 2

Island může povolit vydání, pokud jde trestný čin nebo odpovídající trestný čin, který je podle islandského práva trestný, nebo by byl trestný, s horní hranicí trestu odnětí svobody nejméně jeden rok.

Článek 3

Island si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 článku 3 za politický trestný čin.

Článek 4

Vydání pro vojenský trestný čin, který je zároveň trestným činem podle obecného trestního práva, může být povoleno pouze za předpokladu, že vydávaná osoba není odsouzena podle vojenského práva.

Článek 12

Island si vyhrazuje právo požádat vyžadující stranu o předložení důkazů nasvědčujících tomu, že vyžadovaná osoba spáchala trestný čin, pro který je o její vydání žádáno. Vydání může být odmítnuto, pokud jsou poskytnuté důkazy shledány nedostatečnými.

Prohlášení

Článek 6

Pro účely této Úmluvy se pojmem „občané“ rozumí občané Islandu a občané Dánska, Finska, Norska a Švédska nebo osoby, které mají na území Islandu nebo jiné výše uvedené země trvalé bydliště.

Článek 28

Tato Úmluva se neuplatní v případě vydávání do Dánska, Finska, Norska a Švédska, neboť extradiční řízení mezi Severskými státy se řídí jednotným právem.

IZRAEL

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 27. září 1967 - originál anglicky

Výhrady

Článek 2

Izrael nepovolí vydání žádné osoby, pokud není obviněna nebo nebyla odsouzena v dožadujícím státě pro trestný čin, který by, kdyby byl spáchán v Izraeli, byl jedním z následujících trestných činů:

a. jakýmkoli trestným činem, za který lze uložit trest smrti nebo trest odnětí svobody delší než tři roky (i pro tresty nižší, je-li rozsudek vynesen nižším soudem), s výjimkou:

1. trestného činu, z něhož může být osoba obviněna, jen pokud byla v době jeho spáchání vojákem ve smyslu zákona o vojenské spravedlnosti, 5715-1955;

2. trestných činů podle § 85 trestního zákoníku z roku 1936 (násilné bránění nebo kladení překážek oznámení nebo přítomnosti příslušného policejního důstojníka v případě srocení k nepokojům nebo nepokojů) nebo podle novely trestního zákona (zákon o bigamii), 5719-1959 (bigamie);

3. trestných činů podle novely trestního zákona (zákon o útoku na policejního důstojníka), 5712-1952, nebo podle některého ze zákonů uvedených v příloze k zákonu o předcházení lichvě a spekulaci (jurisdikce), 5711-1951 (různé zákony, předpisy vyhlášky upravující podnájem a ubytování hostů a distribuci, ceny a kontrolu prodeje potravin).

b. trestným činem, za který je stanoven trest lehčí, než výše uvedený, a který je trestným činem podle novely trestního zákona (zákon o úplatcích), 5712-1952, nebo podle některého z následujících ustanovení trestního zákoníku z roku 1936: 88 (výtržnické bránění plavbě lodí), 109B, 110 - 115 (různé trestné činy vztahující se ke zneužití úřední pravomoci veřejnými činiteli), 120 - 122, 124 (křivá přísaha, křivé svědectví, ničení důkazů, spiknutí k vyhnutí se spravedlnosti a ovlivňování svědků), 140 (podvody veřejných činitelů), 146 (urážka náboženství), 156, 158, 159 (pohlavní styk manžela s dívkou mladší 15 let, obscénnost bez násilí a obscénnost vůči osobě mladší 16 let), 161 d. (sodomie), 185, 186 (zanedbání výživy atd. a opuštění dětí), 195 (šíření nebezpečné nákazy nebo nemoci), 218 (zabití z nedbalosti), 242, 250 (útok s následkem újm na těle), 261, 262 (nucené práce a omezování osobní svobody), 270 (krádež), 304 b. a c. (zpronevěra na věřitelích), 305 (spiknutí k zpronevěře na veřejnosti), 310 (přijetí majetku získaného podvodem), 350 (napodobování bankovek), 359, 360, 363 - 366 (padělání) nebo podle novely trestního zákona (zákon o podvodu, vydírání a vyhrožování), 5723-1963 (podvod a padělání).²⁸⁾

²⁸⁾ Výhrada byla odvolána verbální notou Ministerstva zahraničních věcí Izraele ze dne 13. ledna 2002, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 31. ledna 2002.

Izrael nepovolí vydání osoby obviněné z trestného činu, pokud není u soudu v Izraeli prokázáno, že jsou dostatečné důkazy pro to, aby byla v Izraeli pro takový trestný čin postavena před soud.

Článek 9

Izrael nevyhoví žádosti o vydání, pokud v dožadujícím státě, pokud jde o předmětný trestný čin, byla žádaná osoba omilostněna nebo jí byl trest prominut.

Článek 14

Izrael nepovolí vydání při odchýlení se od zásady speciality, leda:

- a. že žádaná osoba byla ve své nepřítomnosti prohlášena za podléhající vydání, také pokud jde o jiný trestný čin poté, co jí byla dána příležitost být zastoupena v řízení směřujícím k takovému prohlášení;
- b. za podmínky, že proti žádané osobě nebude vedeno trestní řízení, nebude odsouzena nebo zbavena svobody za účelem vykonání trestu, ledaže poté, co opustila dožadující stát po svém vydání, se do něj dobrovolně vrátila, nebo pokud neopustila dožadující stát do 60 dnů poté, co k tomu dostala příležitost.

Článek 15

Článek 15 bude znít, jako by slova „60 dní“ v článku 14 odstavci 1 b nahradila slova „45 dní“.

Prohlášení

Článek 21

Izrael povolí průvoz osoby, jen v případě, že pokud by přijímající stát požadoval vydání žádané osoby z Izraele, nebyly by žádné zákonné překážky prohlásit tuto osobu za podléhající vydání a vydat ji.

Článek 22

Písemné důkazy nebo prohlášení učiněná pod přísahou nebo bez přísahy nebo ověřené kopie takových důkazů nebo prohlášení a zatýkácí rozkaz a jiné právní dokumenty zakládající odsouzení budou připuštěny jako platný důkaz při posuzování žádosti o vydání, pokud jsou podepsány soudcem nebo úředníkem dožadujícího státu nebo jsou-li opatřeny potvrzením vydaným takovým soudcem nebo úředníkem, nebo pokud jsou ověřeny razítkem ministerstva spravedlnosti.

***Prohlášení** obsažené v dopise velvyslance Izraele odpovědného za vztahy s Radou Evropy ze dne 2. prosince 1997, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 5. prosince 1997 - originál anglicky*

Článek 23

Pokud jde o článek 23 Úmluvy, vláda Státu Izrael žádá, aby dokumenty, které mají být předloženy dožadující stranou, byly přeloženy do angličtiny nebo hebrejštiny.

JIŽNÍ AFRIKA

***Výhrady a prohlášení** obsažené ve verbální nótě Velvyslanectví Jižní Afriky v Bruselu ze dne 26. května 2003, zaregistrované v Generálním sekretariátu dne 11. června 2003, doplněné o verbální nótu ze dne 17. června 2003, zaregistrovanou v Generálním sekretariátu dne 17. června 2003 - originál anglicky*

Výhrada

Článek 2²⁹⁾

Ve smyslu článku 2 Úmluvy, Jižní Afrika nevydává žádnou osobu, u níž trest uložený při odsouzení, v souvislosti se kterým je hledána, nepřesáhne odnětí svobody na dobu šesti měsíců.

Prohlášení

Článek 6³⁰⁾

Pojem „občané“ pro účely článku 6 Úmluvy v jihoafrickém právním řádu označuje osoby, které získaly občanství Jihoafrické republiky narozením, z důvodu původu nebo naturalizací, včetně osob, které mají občanství Jihoafrické repub-

²⁹⁾ Velvyslanectví Jihoafrické republiky lituje opožděného sdělení výhrad a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání, které bylo způsobeno administrativním nedopatřením. Velvyslanectví souhlasí, že ustanovení Úmluvy upravující činění výhrad a prohlášení musí být smluvními státy respektována. Je však nutné zdůraznit, že prohlášení a výhrady byly parlamentem Jihoafrické republiky formulovány v rámci procesu vnitrostátního schvalování Úmluvy a jejích dvou Dodatkových protokolů. Parlament je jedinou institucí, jíž ústava Jihoafrické republiky svěřuje pravomoc rozhodovat o přijetí mezinárodní smlouvy této povahy, v důsledku čehož prohlášení a výhrady tvoří neoddělitelnou součást rozhodnutí parlamentu v tomto ohledu.

³⁰⁾ Velvyslanectví Jihoafrické republiky lituje opožděného sdělení výhrad a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání, které bylo způsobeno administrativním nedopatřením. Velvyslanectví souhlasí, že ustanovení Úmluvy upravující činění výhrad a prohlášení musí být smluvními státy respektována. Je však nutné zdůraznit, že prohlášení a výhrady byly parlamentem Jihoafrické republiky formulovány v rámci procesu vnitrostátního schvalování Úmluvy a jejích dvou Dodatkových protokolů. Parlament je jedinou institucí, jíž ústava Jihoafrické republiky svěřuje pravomoc rozhodovat o přijetí mezinárodní smlouvy této povahy, v důsledku čehož prohlášení a výhrady tvoří neoddělitelnou součást rozhodnutí parlamentu v tomto ohledu.

liky a jiné země. Všechny tyto osoby budou podléhat vydání. Skutečnost, že Jihoafrická republika akceptuje dvojí občanství, tudíž nebude bránit vydání osoby, která má rovněž občanství země, která nedovoluje vydávání svých občanů.

KOREA

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 29. září 2011 - originál anglicky

Výhrady

Článek 2

Pokud jde o čl. 2 Úmluvy, vyhrazuje si Korejská republika právo odmítnout vydání žádané osoby k výkonu ochranného opatření, pokud je systém ochranných opatření dožadujícího státu neslučitelný s účelem, požadavky, lhůtou, účinkem apod. ochranných opatření upravených právním řádem Korejské republiky.

Článek 12

Pokud jde o čl. 12 Úmluvy, vyhrazuje si Korejská republika pro případ žádosti o vydání osoby, která dosud nebyla shledána vinnou, právo vyžadovat takové podklady, které prokáží oprávněné důvody se domnívat, že žádaná osoba spáchala trestný čin, pro který je žádáno o její vydání. Vydání může být odmítnuto, pokud neexistují závažné důvody se domnívat, že žádaná osoba spáchala trestný čin podléhající extradici.

Prohlášení

Článek 2

Pokud jde od čl. 3 odst. 1 Úmluvy, Korejská republika prohlašuje, že pojem „uložený trest“ znamená zbývajících délkou trestu, která ještě zbývá vykonat. Neznamená to původně uložený trest.

Článek 11

Korejská republika prohlašuje, že pokud poskytne ujištění v souladu s článkem 11 Úmluvy, trest smrti nebude vykonán ani v případě jeho uložení soudem Korejské republiky.

Článek 16

Pokud jde o čl. 16 odst. 3 Úmluvy, Korejská republika prohlašuje, že bude zasílat žádost o předběžnou vazbu diplomatickou cestou nebo přímo ministerstvům spravedlnosti smluvních stran, nikoli prostřednictvím Mezinárodní organizace trestní policie.

Článek 21

Pokud jde o čl. 21 odst. 5 Úmluvy, vyhrazuje si Korejská republika právo povolit průvoz za podmínek, za kterých povoluje vydání.

LICHTENŠTEJNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. října 1969 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Vydávání je Lichtenštejským knížectvím v zásadě povolováno pouze za podmínky, že osoba, proti které se vede řízení pro trestný čin, bude souzena řádnými soudy dožadujícího státu. Vyhrazuje si proto právo povolit vydání pouze za podmínky, že dožadující stát poskytne v tomto směru dostatečné záruky.

Článek 11

Lichtenštejské knížectví si vyhrazuje právo používat článek 11 analogicky tam, kde dožadující stát neposkytne lichtenštejským orgánům dostatečné záruky, že neuloží žádný trest nebo opatření, které je v rozporu s lichtenštejským právem nebo které zasahuje do principu nedotknutelnosti osoby způsobem, který je neslučitelný s lichtenštejským právem.

Článek 21

Lichtenštejské knížectví si vyhrazuje právo odmítnout průvoz přes své území i v případech, kdy trestný čin, který je obviněné straně kladen za vinu, je zahrnut v článku 5 Úmluvy.

Prohlášení

Článek 6

Vláda Lichtenštejského knížectví prohlašuje, že lichtenštejské právo nedovoluje vydávání lichtenštejských občanů. Jakmile vstoupí na území Knižectví, budou souzeni lichtenštejskými orgány podle lichtenštejského trestního práva (§ 36 trestního zákoníku) za trestné činy spáchané v cizině bez ohledu na zákony státu, kde byl trestný čin spáchán. "Občané" ve smyslu Úmluvy jsou osoby mající lichtenštejské občanství.

Článek 23

Lichtenštejnské knížectví požaduje, aby žádosti a předkládané dokumenty, které jsou sepsány v jiném jazyce než v němčině, byly opatřeny překladem do tohoto jazyka.

Bývalá jugoslávská republika**MAKEDONIE**

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. července 1999 - originál anglicky

Výhrady

Článek 1

Makedonská republika nebude souhlasit s předáním vyžadované osoby, pokud je tato osoba obviněna výjimečným soudem, nebo v případech, kdy je předání žádáno pro účely vykonání trestu, ochranného opatření či nápravného opatření, které bylo uloženo takovým soudem.

Článek 12

I v případech, kdy konečný trest či zatýkáci rozkaz byly vydány příslušnými orgány ve státu, který je smluvní stranou této Úmluvy, si Makedonská republika vyhrazuje právo odmítnout vyžadované předání, pokud prozkoumání případu, o který jde, ukazuje, že uvedený trest či zatýkáci rozkaz jsou zjevně nepodložené.

Článek 18

V případě, že vyžadovaná osoba nebyla převzata dožadující stranou v určenou dobu, si Makedonská republika vyhrazuje právo zrušit zadržení takové osoby.

Prohlášení

Článek 6

S ohledem na článek 4 Ústavy Makedonské republiky, který neumožňuje vydávání občanů Makedonské republiky, ustanovení této Úmluvy se budou vztahovat na osoby, které nejsou občany Makedonské republiky.

MOLDAVSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 2. října 1997 - originál francouzsky a moldavsky

Výhrady

Článek 1

Moldavská republika odmítne povolit vydání, pokud by vyžadovaná osoba měla být na území dožadující strany souzena výjimečným soudem (ustaveným pro určitý případ) nebo pokud je vydání žádáno za účelem vykonání rozsudku nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Článek 3

Moldavská republika si vyhrazuje právo určit, pokud to budou vyžadovat okolnosti, zda usmrcení nebo pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny je nebo není politickým trestným činem.

Článek 7

Moldavská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by v souladu s článkem 7 odstavcem 2 dožadující strana ve stejných případech odmítla vydání.

Článek 9

Moldavská republika nepovolí vydání, pokud byl třetím státem nad vyžadovanou osobu vyneseno konečný rozsudek, který se týká téhož trestného činu nebo činů, pro které se vydání žádá.

Bez ohledu na článek 9 (první věta) může Moldavská republika povolit vydání, pokud dožadující stát může prokázat, že nastaly nové skutečnosti nebo důkazy odůvodňující znovuvetvení případu.

Článek 16

Moldavská republika žádá, aby každá žádost adresovaná jí podle článku 16, odstavce 2, obsahovala stručný popis trestného činu, který je kladen vyžadované osobě za vinu, včetně základních skutečností, na jejichž základě trestný čin posouzena v souladu s touto Úmluvou

Prohlášení

Článek 6

Podle článku 17 odstavce 3 Ústavy Moldavské republiky nesmějí být občané Moldavské republiky vydáni ani vyhoštěni ze země.

Pojem „občan“ ve smyslu článku 6, odstavce 1(b) zahrnuje všechny osoby, které mají občanství Moldavské republiky v souladu s jejím zákonodárstvím.

Článek 21

Moldavská republika si vyhrazuje právo povolovat průvoz pouze za podmínek, které jsou stanoveny pro vydávání.

Článek 23

Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o vydání a dokumenty k nim připojené musí být v moldavštině nebo v jednom z úředních jazyků Rady Evropy nebo musí být do jednoho z těchto jazyků přeloženy.

MONAKO

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 30. ledna 2009 - originál francouzsky

Článek 6

Monacké knížectví prohlašuje, že termín „občan“ v kontextu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o vydávání znamená jakoukoli osobu, která je „Monégasque“ podle monacké legislativy.

Článek 16

Monacké knížectví žádá vyžadující stranu o ověřený překlad žádosti o vydání a souvisejících dokumentů do francouzštiny.

NORSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 13. prosince 1957 - originál anglicky

Výhrady**Článek 1**

Vydání může být odmítnuto z humanitárních důvodů, je-li pravděpodobné, že předání by mělo následky výjimečné závažnosti pro vyžadovanou osobu, zejména z důvodu jejího věku, zdravotního stavu či jiných osobních okolností.

Článek 2

Podle ustanovení norského zákona č. 39 z 13. června 1975 o vydávání pachatelů trestných činů atd., § 3, je Norsko v postavení, kdy může povolit vydání, pouze pokud jde o trestný čin nebo o odpovídající trestný čin, za který je nebo by bylo možné podle norského práva uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.

Článek 3

Norsko si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 článku 3 za politický trestný čin.

Článek 4

Pokud trestný čin podle vojenského práva zahrnuje také trestný čin, pro který lze vydání jinak povolit, Norsko si vyhrazuje právo vymínit si, že vydaná osoba nebude potrestána podle vojenského práva dožadujícího státu.

Prohlášení**Článek 6**

Pokud jde o Norsko, pojem "občan" zahrnuje jak občany, tak osoby s trvalým pobytem v Norsku. Tento pojem zahrnuje také občany a osoby s trvalým pobytem v Dánsku, Finsku, na Islandu a ve Švédsku, pokud vydání žádají státy jiné, než ty jmenované výše.

Článek 12

Norské orgány si vyhrazují právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila zjevné důkazy, že vyžadovaná osoba spáchala trestný čin, pro který se vydání žádá. Žádost může být odmítnuta, pokud tyto důkazy budou shledány nedostatečnými.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován na generálním sekretariátu dne 19. ledna 1977 - originál anglicky

Článek 28

Tato Úmluva se nebude vztahovat na vydání do Dánska, Finska nebo Švédska, neboť vydání mezi uvedenými státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

RUSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - originál anglicky a rusky

Výhrady**Článek 1**

V souladu s článkem 1 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo odmítnout vydání:

a. pokud vydání je žádáno pro účely pohnání k odpovědnosti před ad hoc tribunálem nebo ve zkráceném řízení nebo pro účely výkonu trestu uloženého ad hoc tribunálem nebo ve zkráceném řízení, pokud jsou důvody pro předpoklad, že v průběhu těchto řízení osobě nebudou či nebyly poskytnuty minimální záruky stanovené v článku 14 Mezinárodního paktu

o občanských a politických právech a v člancích 2, 3 a 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pojmy „ad hoc tribunál“ a „zkrácené řízení“ nezahrnují žádný mezinárodní trestní soud s autoritou a jurisdikcí uznávanou Ruskou federací;

b. pokud jsou důvody pro předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, byla či bude v dožadujícím státě v trestním řízení vystavena mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo pokud této osobě nebyly či nebudou poskytnuty minimální záruky stanovené v článku 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a v člancích 2, 3 a 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod;

c. na základě zvážení humánnosti, jsou-li důvody pro předpoklad, že vydání osoby ji může vážně ovlivnit z důvodu jejího vysokého věku či zdravotního stavu.

Článek 2

V souladu s odstavci 3 a 4 článku 2 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo nevydávat osoby, jejichž vydání může ovlivnit suverenitu, bezpečnost, veřejný pořádek či jiné základní zájmy. Trestné činy, které nemohou vést k vydání, budou stanoveny federálním právem.

Prohlášení

Generální prokuratura bude orgánem určeným Ruskou federací k vyřizování případů vydání.

Proti rozhodnutí příslušných orgánů Ruské federace o vydání může být osobou, proti níž bylo rozhodnutí o vydání vyneseno, podáno odvolání k soudu v souladu se zákonodárstvím Ruské federace

Článek 1

Ruská federace sdílí názor vlády Spolkové republiky Německo v jejím prohlášení ze 4. února 1991 a vlády Rakouské republiky - v jejím prohlášení ze 4. června 1991 a vlády Švýcarské konfederace - v jejím prohlášení z 21. srpna 1991 ohledně portugalské výhrady z 12. února 1990 k článku 1 Úmluvy.

Portugalská výhrada k článku 1 Úmluvy je slučitelná s cílem a účelem Úmluvy, ledaže odmítnutí vydat osobu, která spáchala trestný čin, za který lze uložit doživotní trest odnětí svobody, nebo které soud nařídil vazbu jako preventivní trest, je absolutní. To umožňuje interpretovat výše uvedenou výhradu způsobem, že vydání nebude povoleno, ledaže právo dožadujícího státu poskytuje možnost přezkoumat případ osoby, které byl uložen doživotní trest odnětí svobody, která vykonala část trestu nebo byla po určitou dobu držena ve vazbě, s možností podmíněčně ji propustit.

Článek 3

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že ustanovení článku 3 Úmluvy by se měla používat tak, aby byla zajištěna nevyhnutelná odpovědnost za trestné činy, na které se Úmluva vztahuje.

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že zákonodárství Ruské federace neupravuje pojem „politických trestných činů“. Ve všech případech při rozhodování o vydání Ruská federace nebude za „politické trestné činy“ nebo za „trestné činy spojené s politickými trestnými činy“, spolu s trestnými činy uvedenými v článku 1 Dodatkového protokolu z roku 1975 k Evropské úmluvě o vydávání z roku 1957, považovat zejména následující činy:

- a. zločiny proti lidskosti uvedené v člancích II a III Mezinárodní úmluvy o potlačování a trestání zločinu apartheidu (1973) a v člancích 1 a 4 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání (1984);
- b. zločiny uvedené v článku 85 Dodatkového protokolu I k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (1977), a podle článků 1 a 4 Dodatkového protokolu II k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (1977);
- c. trestné činy uvedené v Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel (1970), Úmluvě o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví (1971) a Protokolu o potlačování protiprávních násilných činů na letištích, která slouží mezinárodnímu civilnímu letectví (1988), který doplňuje výše zmíněnou Úmluvu z roku 1971;
- d. trestné činy uvedené v Úmluvě o předcházení a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických pracovníků (1973);
- e. trestné činy uvedené v Mezinárodní úmluvě proti braní rukojmí (1979);
- f. trestné činy uvedené v Úmluvě o fyzické ochraně jaderných materiálů (1980);
- g. trestné činy uvedené v Úmluvě OSN proti nezákonnému obchodu s narkotiky a psychotropními látkami (1988);
- h. jiné obdobné trestné činy uvedené v mnohostranných mezinárodních úmluvách, jichž je Ruská federace smluvní stranou.

Článek 6

Pokud jde o písmeno a odstavce 1 článku 6 Úmluvy, Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 61 (část I) Ústavy Ruské federace občan Ruské federace nemůže být vydán do jiného státu.

Článek 16

Ruská federace nebude odpovědná za náhradu škody na majetku a/nebo újmy morální způsobené dočasným zatčením osoby v Ruské federaci v souladu s článkem 16 Úmluvy.

Článek 18

V souladu s odstavci 4 a 5 článku 18 Ruská federace nebude odpovědná za náhradu škody na majetku a/nebo újmy morální způsobené odkladem či zrušením předání osoby, která má být vydána.

Článek 21

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 21 Úmluvy průvoz vydávané osoby územím Ruské federace je povolován po posouzení podmínek pro vydání.

Článek 23

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 23 Úmluvy při předkládání dokumentů Ruské federaci vztahujících se k vydání bude vyžadován jejich úřední překlad do ruského jazyka.

SAN MARINO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 18. března 2009 - originál francouzsky

Výhrady

Článek 1

Podle čl. 1 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že nebude vydávat osoby, které:

- a) jsou souzeny zvláštním soudem nebo které mají vykonat trest uložený takovým soudem;
- b) by měly být souzeny soudem, který neposkytuje žádné právní záruky souladu trestního procesu s mezinárodně uznávanými podmínkami zásadními pro ochranu lidských práv, nebo by vykonávaly uložený trest v nelidských podmínkách.

Článek 2

Podle čl. 2 Úmluvy Republika San Marino povolí průvoz přes vlastní území pouze ve vztahu k osobám, u nichž by bylo povoleno vydání.

Článek 23

Pokud jde o čl. 23 Úmluvy, jestliže bude žádost o vydání a související dokumenty vyhotovena v jiném než italském jazyce, musí být přiložen překlad do italštiny nebo jiného úředního jazyka Rady Evropy.

Článek 28

Ve vztahu ke čl. 28 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že všechny dvoustranné smlouvy o vydávání uzavřené mezi smluvními stranami této Úmluvy zůstanou účinné.

Prohlášení

Článek 1

Ve vztahu ke čl. 1 Úmluvy se termín „občan“ pro účely této Úmluvy vztahuje na všechny občany San Marina, bez ohledu na způsob nabytí jejich občanství.

Článek 6

Podle článku 6 odst. 1 písm. a) Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že nebude vydávat své občany.

SRBSKO

Prohlášení obsažené v listině o přistoupení uložené dne 30. září 2002 - originál anglicky

Článek 21

V souladu s článkem 21, odstavcem 5 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie povolí průvoz osoby výhradně za stejných podmínek, jako platí pro vydání.

ŠVÝCARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - originál francouzsky

Výhrady

Článek 1

Švýcarská federální rada prohlašuje, že vydání Švýcarskem je ve všech případech podmíněno tím, že žádaná osoba nebude postavena před výjimečný soud (tribunal d'exception). Vyhrazuje si proto právo odmítnout vydání:

- a. je-li možné, že žádaná osoba, pokud bude vydána, bude postavena před výjimečný soud (tribunal d'exception) a pokud dožadující stát neposkytne záruky, které budou považovány za dostatečné, že rozsudek bude vyneset soudem, který je podle pravidel soudní správy obecně oprávněn k vynášení rozsudků ve věcech trestních;
- b. pokud je vydání žádáno za účelem vykonání trestu uloženého výjimečným soudem (tribunal d'exception).

Článek 3

Bez ohledu na článek 3 odstavec 3 Úmluvy si Švýcarsko vyhrazuje právo odmítnout vydání na základě článku 3 odstavce 1, pokud je žádáno vydání pro zabití nebo pokus o zabití hlavy státu nebo člena její rodiny.

Článek 9

Švýcarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání při odchýlení se od článku 9, pokud byla ve třetím státě, na jehož území byl trestný čin spáchán, vydána rozhodnutí odůvodňující odmítnutí vydání podle tohoto článku.

Švýcarsko si vyhrazuje právo povolit vydání bez ohledu na první větu článku 9, pokud povolilo vydání pro jiné trestné činy a dožadující stát prokázal, že nové skutečnosti nebo důkazy, s nimiž se seznámil, opravňují přehodnocení rozhodnutí odůvodňující odmítnutí vydání v souladu s tímto článkem, nebo pokud žádaná osoba nevykonala celý nebo část trestu uloženého jí tímto rozhodnutím.

Článek 11

Švýcarsko si vyhrazuje právo používat článek 11 mutatis mutandis také v případech, kde právo dožadujícího státu stanoví, že žádaná osoba může být, pokud jde o trestný čin, pro který se vydání žádá, odsouzena k tělesnému trestu nebo podrobena takovému nakládání proti své vůli.

Článek 16

Švýcarsko žádá, aby jakékoli žádosti, které mu budou adresovány v souladu s článkem 16 odstavcem 2, obsahovaly stručný popis trestného činu, který je žádané osobě kladen za vinu, včetně základních údajů, podle kterých lze posoudit povahu trestného činu, pokud jde o extradiční právo.

Článek 21

Švýcarsko si vyhrazuje právo nepovolit průvoz v případech, kde trestný čin, který je žádané osobě kladen za vinu, podléhá ustanovení článku 5 Úmluvy nebo zakládá porušení předpisů o obchodu se zbožím, omezení trhu.

Prohlášení

Článek 14

Švýcarská federální rada prohlašuje, že švýcarské orgány považují propuštění za konečné ve smyslu článku 14, pokud umožňuje vydané osobě pohybovat se volně bez porušení pravidel chování a jiných podmínek stanovených příslušným orgánem. Pro švýcarské orgány je vydaná osoba ve všech případech považována za způsobilou opustit území státu ve smyslu tohoto článku, pokud jí v tom ve skutečnosti nebrání nemoc nebo jiné skutečné omezení svobody pohybu.

Článek 23

Švýcarsko žádá, aby žádosti v souvislosti s vydáváním adresované jeho orgánům a dokumenty k nim přiložené byly opatřeny překladem do francouzštiny, němčiny nebo italštiny, pokud nejsou v jednom z těchto jazyků sepsány.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Švýcarska ze dne 25. ledna 1983, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 26. ledna 1983 - originál francouzsky

Článek 2

Výhrada k článku 2, odstavci 2 zní takto:

Federální rada prohlašuje, že pokud vydání je nebo bylo povoleno, pokud jde o trestný čin, který je extradičním trestným činem podle švýcarského práva, Švýcarsko může rozšířit jeho účinky na jakýkoli další trestný čin, za který lze uložit trest podle obecného švýcarského práva.

Článek 6

Výhrada k článku 6 zní takto:

Federální rada prohlašuje, že švýcarské právo povoluje vydávání švýcarských občanů jen za podmínek uvedených v článku 7 federálního zákona z 20. března 1981 o mezinárodní vzájemné pomoci ve věcech trestních. Za předpokladu, že zákonné požadavky jsou splněny, trestné činy spáchané mimo Švýcarsko, za které lze podle švýcarského práva uložit trest jako za zločiny (crimes) nebo přečiny (délits), mohou být stíhány a souzeny švýcarskými orgány v následujících případech: - pokud byly spáchány proti švýcarským občanům (článek 5 švýcarského trestního zákoníku z 21. prosince 1937); - pokud jsou podle švýcarského práva extradiční a byly spáchány švýcarskými občany (článek 6 švýcarského trestního zákoníku); - pokud byly spáchány na palubě švýcarského plavidla nebo švýcarského letadla (§ 4 federálního zákona z 23. září 1953 o plavbě pod švýcarskou vlajkou; § 97 federálního zákona z 21. prosince 1948 o letecké dopravě); - pokud tak stanoví zvláštní zákonné ustanovení, pokud jde o jisté trestné činy (články 202 a 240 švýcarského trestního zákoníku; článek 19 federálního zákona z 3. října 1951 o narkotikách; článek 101 federálního zákona z 19. prosince 1958 o silniční dopravě; článek 16 federálního zákona z 14. března 1958 o odpovědnosti Konfederace, členů jejích orgánů a jejích státních úředníků; článek 12 federálního zákona z 26. září 1958 o zárukách za exportní rizika).

V souladu se zákonem z 20. března 1981 o mezinárodní vzájemné pomoci ve věcech trestních mohou být ostatní trestné činy spáchané v cizině švýcarským občanem stíhány ve Švýcarsku na žádost státu, v němž byly spáchány, v případech, kdy je předmětná osoba ve Švýcarsku a odpovídá tam za závažnější trestné činy a pokud v případě, že bude osvobozena nebo potrestána ve Švýcarsku, nebude moci být znovu stíhána pro stejný čin v dožadujícím státě.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 21. srpna 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 22. srpna 1992 - originál francouzsky

Článek 1

S odvoláním na výhradu učiněnou Portugalskem ohledně článku 1 (c) Evropské úmluvy o vydávání, mám tu čest informovat Vás, že moje vláda podporuje prohlášení zasláné Vám k této otázce vládou německou dne 4. února 1991 a prohlášení zasláné Vám vládou rakouskou dne 4. června 1991 na podporu německého stanoviska.

Ve skutečnosti je předmětná výhrada slučitelná s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud není odmítnutí povolit vydání pro trestné činy, za které lze uložit doživotní trest vězení nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, absolutní. Také moje vláda chápe tuto výhradu tak, že vydání bude odmítnuto, pouze pokud podle práva dožadujícího státu není žádná možnost, aby osoba odsouzená k doživotnímu trestu odnětí svobody po vykonání určité části trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody dosáhla soudního přezkoumání svého případu za účelem podmíněného propuštění z výkonu trestu.

TURECKO

Výhrada obsažená v dopise Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. listopadu 1957, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. prosince 1957 - originál francouzsky

Článek 11

Ujištění uvedené v článku 11 bude omezeno na následující řízení:

V případě vydání osoby odsouzené k trestu smrti nebo obviněné z trestného činu, za který lze uložit trest smrti, do Turecka bude jakákoliv dožádaná strana, jejíž právo nepřipouští trest smrti, moci předložit žádost o zmírnění trestu smrti na doživotní trest odnětí svobody. Taková žádost bude předána tureckou vládou Velkému národnímu shromáždění, které je konečnou instancí pro potvrzení trestu smrti, pokud se Shromáždění v této záležitosti dosud nerozhodlo.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Turecka ze dne 15. června 1994, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 21. června 1994 - originál francouzsky

Pokud jde o výhrady a prohlášení formulované Polskem při ratifikaci Evropské úmluvy o vydávání, turecká vláda sdílí interpretaci učiněnou Spolkovou republikou Německo a Rakouskem zaregistrovanou dne 13. října 1993, respektive 11. ledna 1994.

Turecká vláda je toho názoru, že polské prohlášení týkající se článku 6 odstavce 1.b, které srovnává osoby, jimž byl v Polsku poskytnut azyl, s polskými občany, je slučitelné s cílem a účelem této Úmluvy, pouze pokud se netýká případů vydání uvedených osob do třetího státu, který není státem, vůči němuž byl azyl udělen.

UKRAJINA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. března 1998 - originál anglicky a ukrajinsky

Výhrady

Článek 1

Ukrajina si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud osoba, jejíž vydání se žádá, nemůže být vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vydána bez újmy na jejím zdraví.

Článek 2

Ukrajina povolí vydání jen pro trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně jeden rok nebo tresty přísnější.

Prohlášení

Článek 4

Pokud jde o obecné trestné činy, které jsou zároveň vojenskými trestnými činy, vydání může být povoleno za předpokladu, že osoba, jejíž vydání se žádá, nebude podrobena trestnímu stíhání podle stanného práva.

Článek 6

Ukrajina nebude vydávat občany Ukrajiny do jiného státu. Pro účely této Úmluvy se za občana Ukrajiny považuje každá osoba, která je občanem Ukrajiny v souladu se zákony Ukrajiny v době, kdy se přijímá rozhodnutí o vydání.

Článek 21

Ukrajina umožní přes své území průvoz osob, které jsou vydávány, za stejných podmínek, jako jsou ty, za nichž se povoluje vydání.

Článek 23

Žádosti o vydání a k nim přiložené dokumenty je nutno zaslat na Ukrajinu s překladem do ukrajinštiny nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy, pokud nebyly v těchto jazycích sepsány.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 31. ledna 2000, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 1. února 2000 - originál francouzsky

Článek 12

Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny (v případě žádostí soudů) a Generální prokuratura Ukrajiny (v případě žádostí orgánů činných v přípravném řízení) budou orgány, o nichž se zmiňuje článek 12, odstavec 1 Úmluvy ve znění Druhého dodatkového protokolu.

Příloha č. 4/C

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VYDÁVÁNÍ

(PAŘÍŽ, 13. PROSINCE 1957; Č. 549/1992 SB.) VE ZNĚNÍ DODATKOVÉHO PROTOKOLU K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍ (ŠTRASBURK, 15. ŘÍJNA 1975; Č. 29/1997 SB.), DRUHÉHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍ (ŠTRASBURK, 17. BŘEZNA 1978; Č. 30/1997 SB.) a TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍ (ŠTRASBURK, 10. LISTOPADU 2010; Č. 34/2013 SB. M. S.)

Důležité upozornění: Při používání ustanovení Evropské úmluvy o vydávání, která byla v následujícím textu změněna či doplněna jako ustanovení vyplývající z prvních tří dodatkových protokolů k Evropské úmluvě o vydávání, je nezbytné nejprve zjistit, zda dožadující i dožádaný stát ratifikovaly příslušný dodatkový protokol. Seznamy smluvních stran Evropské úmluvy o vydávání a jejích prvních tří dodatkových protokolů jsou obsaženy v přílohách č. 4/A, 5/A a 6/A. Dále je při používání všech ustanovení Evropské úmluvy o vydávání nebo jejích dodatkových protokolů nezbytné nejprve zjistit, zda dožadující nebo dožádaný stát učinily k Evropské úmluvě o vydávání a/nebo jejímu příslušnému dodatkovému protokolu nějakou výhradu či prohlášení. Výhrady a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání a jejím prvním dvěma dodatkovým protokolům jsou obsaženy v přílohách č. 4/B, 5/B a 6/B. Seznam smluvních strana a výhrady a prohlášení ke Třetímu dodatkovému protokolu k Evropské úmluvě o vydávání, který nemá povahu přímé novelizace Evropské úmluvy o vydávání, ale představuje do značné míry svébytnou, samostatnou úpravu, jsou obsaženy v přílohách č. 7/A a 7/B.

Vlády, které podepsaly tuto Úmluvu, jsou členy Rady Evropy majíce na zřeteli, že cílem Rady je dosažení větší jednoty mezi jejími členy; majíce na zřeteli, že tento cíl může být dosažen sjednáním dohod a společným postupem v právních záležitostech; majíce na zřeteli, že přijetí jednotných pravidel o vydávání vhodně přispěje k tomuto sjednocování, se dohodly na následujícím:

Článek 1 - Povinnost vydávat

Smluvní strany se zavazují vzájemně si vydávat, v souladu s ustanoveními a podmínkami uvedenými v této Úmluvě, všechny osoby, proti kterým vedou příslušné orgány dožadující strany trestní stíhání pro trestný čin, nebo které jsou vyžadovány těmito orgány k výkonu trestu nebo ochranného opatření.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:**Článek 1 - Povinnost vydávat zjednodušeným postupem**

Smluvní strany se zavazují vzájemně si zjednodušeným postupem podle tohoto Protokolu vydávat osoby žádané v souladu s článkem 1 Úmluvy za podmínky souhlasu těchto osob a souhlasu dožádané strany.

Článek 4 - Souhlas s vydáním

1. Souhlas žádané osoby a případně její výslovné vzdání se práva na uplatnění zásady speciality se vyslovují před příslušným justičním orgánem dožádané strany v souladu s právními předpisy této strany.

2. Každá strana přijme opatření nezbytná k zajištění, aby souhlas a případně vzdání se podle odstavce 1 byly učiněny takovým způsobem, z něž bude zřejmé, že osoba, o kterou jde, je vyslovila dobrovolně a s plným vědomím právních následků. Za tímto účelem má žádaná osoba právo na právního zástupce. Pokud je to nezbytné, dožádaná strana zajistí, aby žádaná osoba měla pomoc tlumočníka.

3. Souhlas a případně vzdání se podle odstavce 1 se zaznamenají v souladu s právními předpisy dožádané strany.

4. S výhradou odstavce 5, souhlas a případně vzdání se podle odstavce 1 nelze odvolat.

5. Každý stát může při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí, schválení či přístupu anebo kdykoliv později prohlásit, že souhlas a případně vzdání se práva na uplatnění zásady speciality, mohou být odvolány. Souhlas může být odvolán, dokud dožádaná strana nepřijme své konečné rozhodnutí o zjednodušeném vydání. V tomto případě doba mezi oznámením souhlasu a oznámením jeho odvolání nebude brána v úvahu při stanovení lhůt uvedených v článku 16 odstavci 4 Úmluvy. Vzdání se práva na uplatnění zásady speciality může být odvoláno až do okamžiku předání osoby, o kterou jde. Odvolání souhlasu s vydáním nebo odvolání vzdání se práva na uplatnění zásady speciality se zaznamená v souladu s právními předpisy dožádané strany a neprodleně se oznámí dožadující straně.

Článek 10 - Souhlas vyslovený po uplynutí lhůty podle článku 6

Pokud žádaná osoba vyslovila souhlas až po uplynutí desetidenní lhůty stanovené v článku 6 odstavci 1 tohoto Protokolu, dožádaná strana uplatní zjednodušený postup podle tohoto Protokolu, jestliže dosud neobdržela žádost o vydání ve smyslu článku 12 Úmluvy

Článek 2 - Trestné činy podléhající vydání

1. Vydání bude povoleno pro trestné činy, za které právní řád dožadující i dožádané strany stanoví trest odnětí svobody nebo ochranného opatření, jehož horní hranice je nejméně jeden rok nebo trest přísnější. Pokud již trest odnětí svobody nebo ochranné opatření byly na území dožadující strany uloženy, musely být uloženy nejméně v trvání čtyř měsíců.

EVROPSKÁ ÚMLUVA:

2. Pokud se žádost o vydání vztahuje k několika samostatným trestným činům, které jsou všechny trestné podle právních řádů dožadující i dožádané strany odnětím svobody, nebo za ně lze uložit ochranné opatření, ale některé nesplňují podmínky stanovené pro délku trestu, který může být uložen, dožádaná strana má právo povolit vydání i pro tyto trestné činy.

VE ZNĚNÍ DRUHÉHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:

2. Pokud se žádost o vydání vztahuje k několika samostatným trestným činům, které jsou všechny trestné podle právních řádů dožadující i dožádané strany odnětím svobody, nebo za ně lze uložit ochranné opatření, ale některé nesplňují podmínky stanovené pro délku trestu, který může být uložen, dožádaná strana má právo povolit vydání i pro tyto trestné činy. Toto právo se vztahuje rovněž na trestné činy, za které může být uložen pouze peněžitý trest.

3. Každá smluvní strana, jejíž právní řád neumožňuje vydání pro určité trestné činy uvedené v odst. 1 tohoto článku, může v rozsahu, v jakém se jí to týká, vyloučit tyto trestné činy z působnosti této Úmluvy.

4. Každá smluvní strana, která si přeje použít práv, která jí poskytuje odst. 3 tohoto článku, předá generálnímu tajemníkovi Rady Evropy při uložení ratifikační listiny nebo listiny o přístupu buď seznam trestných činů, pro které se vydávání povoluje nebo seznam těch, pro které je vyloučeno. Zároveň uvede ustanovení právních předpisů, které povolují nebo vylučují vydávání. Generální tajemník rozešle tyto seznamy ostatním signatářům.

5. Jestliže právní řád některé ze smluvních stran dodatečně vyloučí vydávání pro další trestné činy, tato smluvní strana o tom informuje generálního tajemníka. Generální tajemník to sdělí ostatním signatářům. Tato informace nabude účinnosti tři měsíce poté, kdy ji generální tajemník obdržel.

6. Kterákoliv strana, která využije práva uvedeného v odst. 4 nebo 5 tohoto článku, může kdykoliv použít tuto Úmluvu i na trestné činy, které byly z ní vyloučeny. Bude informovat o těchto změnách generálního tajemníka Rady, který je sdělí ostatním signatářům.

7. Kterákoliv strana může použít vzájemnosti, pokud jde o trestné činy, které jsou vyloučeny z působnosti této Úmluvy podle tohoto článku.

Článek 3 - Politické trestné činy

1. Vydání nebude povoleno, pokud je trestný čin, pro který se o vydání žádá, považován dožádanou stranou za trestný čin politický nebo trestný čin, který s trestným činem politickým souvisí.

2. Stejně pravidlo bude použito, pokud má dožádaná strana vážné důvody se domnívat, že žádost o vydání pro obecný trestný čin byla podána za účelem stíhat nebo potrestat danou osobu z důvodů její rasy, náboženství, národnosti nebo politických názorů, nebo že postavení této osoby by pro některý z těchto důvodů mohlo vyvolat předpojatost.

3. Atentát nebo pokus o něj na hlavu státu nebo člena její rodiny nebudou pro účely této Úmluvy považovány za politický trestný čin.

4. Tento článek nebude mít vliv na závazky, které smluvní strany případně přijaly nebo v budoucnu přijmou v jiných mnohostranných mezinárodních úmluvách.

PROTOKOLU:

Článek 1

Při uplatňování článku 3 Úmluvy nebudou považovány za politické trestné činy:

(a) zločiny proti lidskosti uvedené v Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia, přijaté 9. prosince 1948 Valným shromážděním OSN;

(b) trestné činy uvedené v článku 50 Ženevské úmluvy z roku 1949 o zlepšení osudu raněných a nemocných příslušníků ozbrojených sil v poli, v článku 51 Ženevské úmluvy z roku 1949 o zlepšení osudu raněných, nemocných a trusečníků ozbrojených sil na moři, v článku 130 Ženevské úmluvy z roku 1949 o zacházení s válečnými zajatci a v článku 147 Ženevské úmluvy z roku 1949 o ochraně osob za války;

(c) jakákoliv obdobná porušení válečných zákonů platných za účinnosti tohoto Protokolu a v té době existujících válečných zvyklostí, která již nejsou stanovena ve shora uvedených ustanoveních Ženevských úmluv.

Článek 4 - Trestné činy vojenské

Vydávání pro trestné činy vojenské, které nejsou obecnými trestnými činy, je vyloučeno z působnosti této Úmluvy.

<p>EVROPSKÁ ÚMLUVA:</p> <p>Článek 5 - Trestné činy fiskální</p> <p>Vydání podle ustanovení této Úmluvy bude povoleno pro trestné činy, které se vztahují k daním, dávkám, clům a devizovým předpisům, pouze v případě, že smluvní strany ohledně daného trestného činu nebo kategorií trestných činů tak rozhodnou.</p>	<p>VE ZNĚNÍ DRUHÉHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:</p> <p>Článek 5 - Fiskální trestné činy</p> <p>1. Vydání ohledně trestných činů souvisejících s daněmi, cly, poplatky a devizovými předpisy bude mezi smluvními stranami povoleno v souladu s touto Úmluvou, jestliže čin, o který se jedná, odpovídá podle právního řádu dožadované strany trestnému činu stejné povahy.</p> <p>2. Vydání nemůže být odmítnuto pouze z toho důvodu, že právní řád dožadované strany neukládá stejný druh daní nebo cel nebo neobsahuje daně, cla, poplatky nebo devizové předpisy stejného druhu jako právní řád dožadující strany.</p>
---	---

Článek 6 - Vydávání občanů

1. (a) Smluvní strany mají právo odmítnout vydání svých občanů.
 - (b) Každá smluvní strana může prohlášením učiněným při podpisu nebo ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, v rozsahu, v jakém se jí to týká, a pro účely této Úmluvy vymezit pojem „občan“.
 - (c) Občanství bude určováno k době, kdy se přijímá rozhodnutí o vydání. Jestliže však vyžádaná osoba je v období mezi přijetím rozhodnutí o vydání a jeho provedením uznána za občana dožadované strany, může dožadovaná strana použít ustanovení obsažené v písmenu (a) tohoto článku.
2. Jestliže dožadovaná strana nevydá svého občana, předá na žádost dožadující strany věc svým příslušným orgánům, aby mohly zahájit trestní stíhání, pokud to považují za vhodné. Spisy, informace a doličné věci, které se vztahují k trestnému činu, budou za tím účelem bezplatně předány způsobem uvedeným v odst. 1 článku 12. Dožadující strana bude informována o výsledku své žádosti.

Článek 7 - Místo spáchání činu

1. Dožadovaná strana může odmítnout vydání osoby žádané pro trestný čin, který se považuje podle jejího právního řádu za spáchaný zcela nebo z části na jejím území nebo na místě, které se považuje za její území.
2. Pokud byl trestný čin, pro který se o vydání žádá, spáchán mimo území dožadující strany, vydání může být odmítnuto pouze tehdy, když právní řád dožadované strany neumožňuje trestní stíhání pro stejnou kategorii trestných činů spáchaných mimo její území nebo kdy nedovoluje vydání pro daný trestný čin.

Článek 8 - Stíhání pro totožné trestné činy

Dožadovaná strana může odmítnout vydání žádané osoby, když příslušné orgány této strany vedou proti ní trestní stíhání pro trestný čin nebo trestné činy, pro které se o vydání žádá.

<p>EVROPSKÁ ÚMLUVA:</p> <p>Článek 9 - Překážka pravomocně rozhodnuté věci</p> <p>Vydání nebude povoleno v případech, kdy příslušné orgány dožadované strany vynesly konečné rozhodnutí v řízení proti žádané osobě o trestném činu nebo trestných činech, pro které se o vydání žádá. Vydání může být odmítnuto, pokud příslušné orgány dožadované strany již rozhodly nezahajovat nebo zastavit trestní stíhání pro stejný trestný čin nebo trestné činy.</p>	<p>VE ZNĚNÍ DODATKOVÉHO PROTOKOLU:</p> <p>Článek 9 - Překážka pravomocně rozhodnuté věci</p> <p>1. Vydání nebude povoleno v případech, kdy příslušné orgány dožadované strany vynesly konečné rozhodnutí v řízení proti žádané osobě o trestném činu nebo trestných činech, pro které se o vydání žádá. Vydání může být odmítnuto, pokud příslušné orgány dožadované strany již rozhodly nezahajovat nebo zastavit trestní stíhání pro stejný trestný čin nebo trestné činy.</p> <p>2. Vydání osoby nebude povoleno, bylo-li ve třetím státě, který je smluvní stranou Úmluvy, již vyneseno konečné rozhodnutí v řízení o trestném činu nebo činech, pro něž se vydání žádá, a:</p> <ol style="list-style-type: none"> (a) osoba byla uvedeným rozhodnutím zproštěna viny; (b) uložený trest odnětí svobody nebo jiné uložené opatření:
--	---

	<p>(i) bylo zcela vykonáno;</p> <p>(ii) podléhá zcela nebo z nevykonané části milosti nebo amnestii;</p> <p>(c) soud uznal obžalovaného vinným a upustil od potrestání.</p> <p>3. V případech uvedených v odstavci 2 však může být vydání povoleno, pokud</p> <p>(a) čin, pro který byl vynesena rozsudek, byl namířen proti veřejnému činiteli nebo veřejné instituci nebo čemukoliv, co má veřejný charakter v dožadujícím státě;</p> <p>(b) osoba, proti které byl rozsudek vynesena, má sama postavení veřejného činitele v dožadujícím státě;</p> <p>(c) čin, jehož se vydaný rozsudek týká, byl zcela nebo zčásti spáchán na území dožadujícího státu nebo je považován za spáchaný na jeho území.</p> <p>4. Ustanovení odstavců 2 a 3 nebrání použití širších vnitrostátních ustanovení týkajících se účinku ne bis in idem ve spojení s cizími trestními rozsudky.</p>
--	--

Článek 10 - Promlčení

Vydání nebude povoleno, pokud žádaná osoba nemůže být podle právního řádu dožadující nebo dožádané strany trestně stíhána nebo potrestána v důsledku promlčení.

Článek 11 - Trest smrti

Pokud možno podle právního řádu dožadující strany za trestný čin, pro který se o vydání žádá, uložit trest smrti a pokud právní řád dožádané strany pro takový trestný čin trest smrti nestanoví nebo není obvykle vykonáván, vydání může být odmítnuto, pokud dožadující strana neposkytne takové ujištění, které dožádaná strana bude považovat za dostačující, že trest smrti nebude vykonán.

Z DRUHÉHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:

Článek 3

Úmluva se doplňuje o následující ustanovení:

„Rozsudky vynesené v nepřítomnosti

1. Žádá-li smluvní strana jinou smluvní stranu o vydání osoby k výkonu trestu nebo ochranného opatření uloženého rozhodnutím vydaným v nepřítomnosti obžalovaného, může dožádaná strana vydání odmítnout, jestliže podle jejího názoru v dotčeném trestním řízení nebyla zajištěna minimální práva obhajoby přiznaná každému obviněnému. Vydání se však povolí, jestliže dožadující strana poskytne pro dožádanou stranu postačující ujištění o tom, že vyžadované osobě zaručí právo na nové trestní řízení, ve kterém budou zajištěna práva obhajoby. Takové rozhodnutí opravňuje dožadující stranu buď k vykonání příslušného rozsudku, jestliže to odsouzený neodmítá, anebo, je-li odsouzený proti výkonu rozsudku, k provedení trestního řízení po jeho vydání.

2. Informuje-li dožádaná strana osobu, o jejíž vydání se žádá, o rozsudku vynesena proti ní v nepřítomnosti, dožadující strana nebude toto sdělení považovat za formální doručení s příslušnými účinky pro trestní řízení v tomto státě.“

Článek 4

Úmluva se doplňuje o následující ustanovení:

„Amnestie“

Vydání nebude povoleno pro trestné činy, na které se vztahuje amnestie vyhlášená v dožádaném státě, pokud měl pravomoc vést trestní stíhání podle svého trestního práva.“

Článek 12 - Žádost a potřebné doklady

<p>EVROPSKÁ ÚMLUVA:</p> <p>1. Žádost bude podána písemně a bude předána diplomatickou cestou. Jiný způsob předání může být stanoven přímo dohodou mezi dvěma nebo více stranami.</p>	<p>VE ZNĚNÍ DRUHÉHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:</p> <p>1. Žádost bude podávána písemně a zasílána ministerstvem spravedlnosti dožadující strany ministerstvu spravedlnosti dožádané strany; zaslání diplomatickou cestou se však nevylučuje. Přímou dohodou mezi dvěma nebo více stranami lze sjednat i jiný postup.</p>
---	--

2. K žádosti bude přiložen:

(a) originál nebo ověřená kopie vykonatelného rozsudku o trestu nebo rozhodnutí o uložení ochranného opatření, nebo příkazu k vzetí do vazby, nebo jiného příkazu, který má stejný účinek a byl vydán v souladu s řízením stanoveným právním řádem dožadující strany;

(b) popis trestných činů, pro které se o vydání žádá; co nejpřesnější uvedení doby a místa jejich spáchání, právní kvalifikace a odkazu na příslušné právní předpisy;

(c) kopie příslušných právních předpisů a tam, kde to není možné, prohlášení o právním stavu a co nejpřesnější popis žádané osoby spolu s jakoukoliv další informací, která pomůže zjistit její totožnost a státní občanství.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:

Článek 2 - Zahájení postupu

1. Pokud je žádaná osoba předmětem žádosti o předběžnou vazbu podle článku 16 Úmluvy, vydání podle článku 1 tohoto Protokolu nebude podmíněno podáním žádosti o vydání a potřebných dokladů podle článku 12 Úmluvy. Následující informace poskytnuté dožadující stranou budou dožádanou stranou považovány za dostatečné pro účely uplatnění článků 3 až 5 tohoto Protokolu a pro přijetí konečného rozhodnutí o vydání zjednodušeným postupem:

- a) totožnost žádané osoby, včetně jejího občanství nebo jejích občanství, jsou-li tyto informace k dispozici;
- b) orgán žádající o zatčení;
- c) existence příkazu k vzetí do vazby nebo jiného dokumentu se stejným právním účinkem nebo vykonatelného rozsudku, jakož i potvrzení, že osoba je žádána v souladu s článkem 1 Úmluvy;
- d) povaha a právní kvalifikace trestného činu, včetně horní hranice trestní sazby, nebo výše trestu uloženého konečným rozsudkem, včetně toho, zda nějaká část rozsudku již byla vykonána;
- e) informace o promlčení a jeho přerušení;
- f) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně času, místa a stupně zapojení žádané osoby;
- g) následky trestného činu, pokud je to možné;
- h) v případech, kdy o vydání je žádáno pro účely výkonu konečného rozsudku, zda byl tento rozsudek vyneset v nepřítomnosti.

2. Bez ohledu na ustanovení odstavce 1 může být žádáno o poskytnutí dodatkových informací, pokud informace stanovené v uvedeném odstavci nejsou pro dožádanou stranu dostatečné, aby jí umožnily rozhodnout o vydání.

3. V případech, kdy dožádaná strana obdržela žádost o vydání podle článku 12 Úmluvy, se tento Protokol použije přiměřeně.

Povinnost vydávat zjednodušeným postupem

Článek 8 - Způsob styku

Pro účely tohoto Protokolu mohou být sdělení zasílána prostřednictvím elektronických nebo jakýchkoli jiných prostředků schopných zachytit písemný záznam za podmínek umožňujících stranám ověřit jejich pravost, jakož i prostřednictvím Mezinárodní organizace kriminální policie (INTERPOL).

V každém případě strana, o kterou jde, na žádost kdykoli předloží originály nebo ověřené kopie dokumentů.

Článek 13 - Dodatkové informace

Pokud se zjistí, že informace poskytnuté dožadující stranou nejsou pro dožádanou stranu dostatečné na to, aby mohla rozhodnout podle této Úmluvy, tato strana si vyžádá potřebné dodatkové informace a může též stanovit lhůtu pro jejich dodání.

Článek 14 - Zásada speciality

1. Proti osobě, která byla vydána, nebude vedeno trestní stíhání, nebude odsouzena ani zbavena svobody z důvodu výkonu trestu nebo ochranného opatření pro jakýkoli jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním než pro ten, pro který byla vydána, ani ze žádného jiného důvodu nebude omezena její osobní svoboda s výjimkou následujících případů:

(a) pokud strana, která ji předala, souhlasí. Žádost o souhlas bude podána spolu s doklady uvedenými v článku 12 a protokolem obsahujícím výpověď vydané osoby k danému trestnému činu. Souhlas bude dán, pokud trestný čin, pro který se žádá o vydání, podléhá vydání v souladu s ustanoveními této Úmluvy;

(b) pokud tato osoba měla možnost opustit území smluvní strany, do které byla předána a neučinila tak do 45 dnů od konečného propuštění nebo se na toto území po jeho opuštění vrátila.

2. Dožadující strana však může přijmout jakákoliv opatření potřebná k tomu, aby odstranila tuto osobu ze svého území, nebo jakákoliv potřebná zákonná opatření, včetně trestního stíhání v nepřítomnosti, aby předešla právním účinkům promlčení.

3. Pokud se v průběhu trestního stíhání změní popis trestného činu, vydaná osoba bude trestně stíhána nebo potrestána, jen pokud trestný čin i podle nového popisu vykazuje skutkové znaky trestného činu, který by podléhal vydání.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:**Článek 5 - Vzdání se práva na uplatnění zásady speciality**

Každý stát může při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí, schválení či přístupu anebo kdykoliv později prohlásit, že pravidla stanovená v článku 14 Úmluvy se nepoužijí, pokud osoba vydaná tímto státem v souladu s článkem 4 tohoto Protokolu:

- a) souhlasila s vydáním; nebo
- b) souhlasila s vydáním a výslovně se vzdala svého práva na uplatnění zásady speciality.

Článek 15 - Další vydání do třetího státu

S výjimkou případů uvedených v článku 14, odst. 1 písmeno (b) dožadující strana nepředá bez souhlasu dožádané strany jiné straně nebo třetímu státu osobu předanou dožadujícímu státu, o níž usiluje uvedená jiná strana nebo třetí stát pro trestné činy spáchané před jejím předáním. Dožádaná strana může požadovat předložení dokladů uvedených v článku 12, odst.

Článek 16 - Předběžná vazba

1. Příslušné orgány dožadující strany mohou v naléhavých případech žádat, aby hledaná osoba byla vzata do předběžné vazby. Příslušné orgány dožádané strany rozhodnou o této věci podle svého právního řádu.

2. V žádosti o předběžnou vazbu bude uvedeno, že je k dispozici jeden z dokladů uvedených v článku 12, odst. 1 písmeno (a) a že se miní zaslat žádost o vydání. Bude v ní též uvedeno, pro který trestný čin bude o vydání žádáno, kdy a kde byl tento trestný čin spáchán, a pokud je to možné, popis hledané osoby.

3. Žádost o předběžnou vazbu bude poslána příslušným orgánům dožádané strany diplomatickou cestou nebo přímo poštou, telegramem nebo prostřednictvím Mezinárodní organizace trestní policie (INTERPOL) nebo jakýmkoliv jiným způsobem, umožňujícím její příslušné prokázání, nebo který dožádaná strana přijme. Dožadující orgán bude bez odkladu informován o výsledku své žádosti.

4. Předběžná vazba může být zrušena, pokud dožádaná strana nedostane do 18 dnů od zadržení žádost o vydání a doklady uvedené v článku 12. V žádném případě nesmí být delší než 40 dnů ode dne vzetí do vazby. Možnost předběžného propuštění se nikdy nevylučuje, dožádaná strana však přijme taková opatření, která bude považovat za potřebná, aby zabránila uprchnutí hledané osoby.

5. Propuštění nevylučuje nové vzetí do vazby a vydání, pokud žádost o vydání dojde následně.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:**Článek 3 - Povinnost informovat osobu**

Pokud je osoba, hledaná pro účely vydání, vzata do předběžné vazby podle článku 16 Úmluvy, příslušný orgán dožádané strany tuto osobu v souladu se svými právními předpisy a bez zbytečného odkladu informuje o žádosti týkající se jí a o možnosti využití zjednodušeného vydání v souladu s tímto Protokolem.

Článek 6 - Oznámení v případě předběžné vazby

1. Aby dožadující strana mohla případně předložit žádost o vydání v souladu s článkem 12 Úmluvy dožádaná strana ji co nejdříve a ne později než deset dní ode dne vzetí do předběžné vazby oznámí, zda žádaná osoba vyslovila souhlas s vydáním.

2. Ve výjimečných případech, kdy se dožádaná strana rozhodne nevyužít zjednodušeného postupu navzdory souhlasu hledané osoby, oznámí tuto skutečnost dožadující straně v dostatečném předstihu, aby tato strana mohla podat žádost o vydání před uplynutím lhůty čtyřiceti dnů stanovené v článku 16 Úmluvy.

Článek 17 - Střet žádostí

Pokud o vydání žádá současně víc jak jeden stát, ať už pro stejný trestný čin nebo pro různé trestné činy, dožádaná strana rozhodne po přihlédnutí ke všem okolnostem, zejména k relativní závažnosti a místu spáchání trestných činů, dále k datu žádostí, k občanství vyžádané osoby a k možnosti následného vydání do dalšího státu.

Článek 18 - Předání osoby, která má být vydána

1. Dožádaná strana bude informovat dožadující stranu způsobem uvedeným v článku 12, odst. 1 o svém rozhodnutí ohledně vydání.

2. Důvody pro celkové nebo částečné odmítnutí budou sděleny.

3. Pokud se žádosti vyhová, dožadující strana bude informována o místě a datu předání a o době, kterou byla vyžádaná osoba z důvodu předání držena ve vazbě.

4. S výjimkou ustanovení odstavce 5 tohoto článku může být vyžádaná osoba propuštěna po uplynutí 15 dnů, pokud nebyla převzata k stanovenému datu, a v každém případě bude propuštěna po uplynutí 30 dnů. Dožádaná strana ji může odmítnout vydat pro tentýž trestný čin.

5. Pokud nepřekonatelné překážky zabrání straně předání nebo převzetí osoby, která má být vydána, oznámí to druhé straně. Obě strany se dohodnou na novém datu předání a budou použita ustanovení odstavce 4 tohoto článku.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:

Článek 7 - Oznámení rozhodnutí

Pokud žádaná osoba vyslovila souhlas s vydáním, dožádaná strana informuje dožadující stranu o svém rozhodnutí ohledně zjednodušeného vydání do dvaceti dnů ode dne vyslovení souhlasu osobou, o kterou jde.

Článek 9 - Předání osoby, která má být vydána

Předání proběhne co nejdříve, nejlépe do deseti dnů ode dne oznámení rozhodnutí o vydání.

Článek 19 - Odložení předání nebo podmíněné předání

1. Dožádaná strana může poté, když přijme rozhodnutí o žádosti vydání, odložit předání vyžádané osoby, aby ji mohla trestně stíhat, nebo pokud již byla odsouzena, aby na ni mohl být na jejím území vykonán trest za jiný trestný čin, než pro který je žádáno o vydání.

2. Namísto odložení předání může dožádaná strana vyžádanou osobu dočasně předat dožadující straně v souladu s podmínkami, které budou mezi stranami dohodnuty.

Článek 20 - Předání věci

1. Na žádost dožadující strany dožádaná strana, v rozsahu, který jí to její právní řád umožňuje, zajistí a předá věci:

(a) které mohou být použity jako důkazy, nebo

(b) které byly získány v důsledku trestného činu a které v době zadržení byly nalezeny u vyžádané osoby nebo byly objeveny dodatečně.

2. Věci uvedené v odst. 1 tohoto článku budou předány, i když dohodnuté vydání nemohlo být uskutečněno, protože vyžádaná osoba zemřela nebo uprchla.

3. Pokud uvedené věci podléhají zabavení nebo propadnutí na území dožádané strany, může si je tato strana v souvislosti s probíhajícím trestním stíháním dočasně ponechat nebo je předat s podmínkou, že jí budou vráceny.

4. Jakákoliv práva k těmto věcem, která může mít dožádaná strana nebo třetí osoby, zůstávají zachována. Pokud tato práva existují, budou věci vráceny bezplatně dožádané straně co nejdříve po ukončení řízení.

Článek 21 - Průvoz

1. Průvoz územím některé ze smluvních stran bude povolen po podání žádosti způsobem, který je uveden v článku 12, odst. 1, za předpokladu, že strana, která je žádána o povolení průvozu, nepovažuje předmětný trestný čin za politický nebo výlučně vojenský ve smyslu článků 3 a 4 této Úmluvy.

2. Průvoz občana, tak jak je definován v článku 6, státu, který je žádán o povolení průvozu, může být odmítnut.

3. S výjimkou ustanovení v odst. 4 tohoto článku bude nutno předložit doklady uvedené v článku 12, odst. 2.

4. Pokud bude použita vzdušná přeprava, budou platit následující pravidla:

(a) pokud nemá být uskutečněno přistání, dožadující strana informuje stranu, přes jejíž území má být let uskutečněn, a potvrdí, že je k dispozici jeden z dokladů uvedených v článku 12, odst. 2 písmeno (a). V případě neplánovaného přistání tato informace bude mít účinky žádosti o předběžnou vazbu ve smyslu článku 16 a dožadující strana podá formální žádost o průvoz;

(b) pokud se počítá s přistáním, dožadující strana podá formální žádost o průvoz.

5. Kterákoliv strana však může při podpisu nebo uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu k této Úmluvě prohlásit, že povolí průvoz osob za některé nebo všech podmínek, za kterých povoluje vydání. V takovém případě může být použita vzájemnost.

6. Průvoz vydávané osoby nebude uskutečněn přes území, kde je důvodná obava, že její život nebo svoboda by mohla být ohrožena pro její rasu, náboženství, občanství nebo politické názory.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:

Článek 11 - Průvoz

V případě průvozu za podmínek stanovených v článku 21 Úmluvy se, pokud má být osoba vydána dožadující straně zjednodušeným postupem, použijí následující ustanovení:

a) žádost o průvoz bude obsahovat informace požadované podle článku 2 odstavce 1 tohoto Protokolu;

b) strana, která je žádána o povolení průvozu, může požadovat dodatkové informace, jestliže informace uvedené v písmenu a) jsou nedostatečné pro rozhodnutí této strany o průvozu.

Článek 22 - Řízení

Kromě případů, kdy tato Úmluva stanoví jinak, bude se řízení o vydávání a předběžnou vazbu řídit výhradně právním řádem dožádané strany.

Článek 23 - Používaný jazyk

Doklady, které mají být vystaveny, budou v jazyce dožadující nebo dožádané strany. Dožádaná strana může požadovat překlad do některého z oficiálních jazyků Rady Evropy, který si zvolí.

Článek 24 - Náklady

1. Náklady vynaložené na území dožádané strany z důvodu vydání ponese tato strana.
2. Náklady vynaložené z důvodu průvozu přes území strany, která byla požádána o povolení průvozu, ponese dožadující strana.
3. V případě vydání z nemetropolitního území dožádané strany budou náklady za dopravu mezi tímto územím a metropolitním územím dožadující strany hrazeny stranou dožadující. Stejně pravidlo platí o nákladech na dopravu mezi nemetropolitním územím dožádané strany a jejím metropolitním územím.

Článek 25 - Definice „ochranného opatření“

Pro účely této Úmluvy se pojmem „ochranné opatření“ rozumí jakýkoliv příkaz zahrnující zbavení svobody, který byl trestním soudem vydán dodatkem k trestu odnětí svobody nebo namísto něho.

Článek 26 - Výhrady

1. Kterákoliv smluvní strana může při podpisu této Úmluvy nebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přístupu učinit výhrady ke kterémukoliv ustanovení nebo ustanovením Úmluvy.
2. Kterákoliv smluvní strana, která učinila výhrady, je odvolá, jakmile to okolnosti dovolí. Toto odvolání bude skutečně sdělením generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.
3. Smluvní strana, která učinila výhradu k některému z ustanovení Úmluvy, se nemůže dovolávat použití tohoto ustanovení jinou stranou kromě rozsahu, v jakém sama toto ustanovení přijala.

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:**Článek 17 - Prohlášení a výhrady**

1. Výhrady učiněné státem k některému ustanovení Úmluvy nebo dvou Dodatkových protokolů k ní se budou vztahovat také na tento Protokol, ledaže tento stát při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí, schválení či přístupu prohlásí něco jiného. Totéž platí pro jakékoli prohlášení učiněné v souvislosti nebo na základě některého ustanovení Úmluvy nebo dvou Dodatkových protokolů k ní.
2. Každý stát může při uložení ratifikační listiny nebo listiny o přijetí, schválení nebo přístupu prohlásit, že využívá právo nepřijmout zcela nebo částečně článek 2 odstavec 1 tohoto Protokolu. Žádná jiná výhrada se nepřipouští.
3. Každý stát může při uložení ratifikační listiny nebo listiny o přijetí, schválení nebo přístupu nebo kdykoli později učinit prohlášení stanovené v článku 4 odstavec 5 a v článku 5 tohoto Protokolu.
4. Každý stát, který učinil výhradu nebo prohlášení podle tohoto Protokolu, je může zcela nebo částečně odvolat prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, které nabude účinnosti dnem svého doručení.
5. Žádná strana, která učinila výhradu k článku 2 odstavec 1 tohoto Protokolu v souladu s odstavcem 2 tohoto článku, nemůže vyžadovat použití uvedeného odstavce jinou stranou. Může vyžadovat uplatnění uvedeného odstavce, pokud je jeho výhrada částečná nebo podmíněná, a to v rozsahu, v jakém jej sama přijala.

Článek 27 - Územní působnost

1. Tato Úmluva se bude provádět na metropolitních územích smluvních stran.
2. Ve vztahu k Francii bude též platit v Alžírsku a v zámořských departmentech, ve vztahu k Spojenému království Velké Británie a Severního Irska na Channel Islands a na Isle of Man.
3. Spolková republika Německo může rozšířit působnost této Úmluvy na „Land Berlin“ sdělením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, který bude informovat další strany o tomto prohlášení.
4. Přímým ujednáním mezi dvěma nebo více smluvními stranami může být provádění této Úmluvy, za podmínek stanovených v těchto ujednáních, rozšířeno na kterékoliv území těchto stran, kromě těch, jež jsou uvedena v odst. 1, 2 a 3 tohoto článku, za jejichž zahraniční vztahy kterákoliv z těchto stran odpovídá.

Článek 28 - Vztahy mezi touto Úmluvou a dvoustrannými dohodami

1. Tato Úmluva nahradí u států, které jsou jí vázány, ustanovení všech dvoustranných smluv, úmluv a dohod, která upravují vydávání mezi kterýmikoliv dvěma smluvními stranami.

2. Smluvní strany mohou sjednávat mezi sebou dvoustranné nebo mnohostranné dohody pouze k doplnění ustanovení této Úmluvy nebo aby napomáhaly použití zásad, které obsahují.

3. Pokud se vydávání mezi dvěma nebo více stranami uskutečňuje na základě jednotných právních předpisů, strany mohou upravovat své vzájemné vztahy, pokud jde o vydávání, výlučně podle tohoto systému bez ohledu na ustanovení této Úmluvy. Stejná zásada bude platit mezi dvěma nebo více smluvními stranami, pokud každá z nich má platné právní předpisy, na základě kterých se provádějí na jejím území příkazy k vzetí do vazby vydané na území druhé strany nebo stran. Smluvní strany, které mezi sebou vylučují nebo v budoucnosti vyloučí působnost této Úmluvy podle tohoto odstavce, informují o tom generálního tajemníka Rady Evropy. Generální tajemník bude informovat ostatní smluvní strany o sděle-

ZE TŘETÍHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU:

Článek 12 - Vztah k Úmluvě a dalším mezinárodním nástrojům

1. Slova a výrazy používané v tomto Protokolu se vykládají ve smyslu Úmluvy. Pokud jde o smluvní strany tohoto Protokolu, ustanovení Úmluvy se uplatní přiměřeně do té míry, aby byla slučitelná s ustanoveními tohoto Protokolu.
2. Ustanovení tohoto Protokolu se nedotýkají použití článku 28 odstavců 2 a 3 Úmluvy ohledně vztahů mezi Úmluvou a dvoustrannými nebo mnohostrannými dohodami.

Článek 29 - Podpis, ratifikace a vstup v platnost

1. Tato Úmluva bude otevřena k podpisu členům Rady Evropy. Podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Rady.
2. Úmluva vstoupí v platnost 90 dní po datu uložení třetí ratifikační listiny.
3. Pokud jde o signatáře, kteří budou Úmluvu ratifikovat poté, Úmluva vstoupí v platnost 90 dní po uložení jejich ratifikačních listin.

Článek 30 - Přístup

1. Výbor ministrů Rady Evropy může pozvat kterýkoli stát, který není členem Rady, aby k této Úmluvě přistoupil, za podmínky, že pro rezoluci, která bude takovému pozvání obsahovat, budou hlasovat všichni členové Rady, kteří Úmluvu ratifikovali.
2. Přístup bude proveden uložení listiny o přístupu u generálního tajemníka Rady a vstoupí v účinnost 90 dní po jejím uložení.

Kterákoli ze smluvních stran může v rozsahu, v jakém se jí to týká, vypovědět tuto Úmluvu sdělením předaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy. Výpověď nabude účinnost šest měsíců po datu, kdy generální tajemník Rady takové sdělení obdrží.

Článek 32 - Informace

Generální tajemník Rady Evropy bude informovat členy Rady a vlády států, které přistoupily k této Úmluvě, o:

- (a) uložení ratifikačních listin a listin o přístupu;
- (b) datu vstupu této Úmluvy v platnost;
- (c) všech prohlášení učiněných podle ustanovení článku 6, odst. 1 a článku 21, odst. 5;
- (d) všech výhrad učiněných podle článku 26 odst. 1;
- (e) odvolání všech výhrad podle článku 26, odst. 2;
- (f) sdělení o odstoupení obdržených podle ustanovení článku 31 a o datech, kdy tato odstoupení vstoupí v účinnost.

Na důkaz toho níže podepsaní, jsouce k tomu řádně zmocnění, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno v Paříži dne 13. prosince 1957 v jazyce anglickém a francouzském, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Generální tajemník Rady Evropy předá ověřené kopie vláдам signatářů.

Příloha č. 5/A

**Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání
z 15. října 1975 (č. 29/1997 Sb.)**

Smluvní strana	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Albánie	17/08/98	
Andorra	11/01/01	
Arménie	17/03/04	
Ázerbájdžán	26/09/02	P
Bosna a Hercegovina	24/07/05	
Černá Hora	06/06/06	
Česká republika	17/02/97	
Gruzie	13/09/01	V/P
Island	18/09/84	P
Jihoafrická republika	13/05/03	
Korea	29/12/11	
Lichtenštejnsko	04/05/04	
Bývalá jugoslávská republika Makedonie	26/10/99	
Moldavsko	25/09/01	
Monako	01/05/09	
Norsko	11/03/87	P
Rusko	09/03/00	P
Srbsko	21/09/03	
Švýcarsko	09/06/85	
Ukrajina	09/06/98	P

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - CETS No. 086

³¹⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území.

Příloha č. 5/B

**Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání
z 15. října 1975 (č. 29/1997 Sb.)**VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ⁵²⁾ke dni 1. dubna 2014
(neoficiální překlad)**ÁZERBÁJDŽÁN****Prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. června 2002 - originál anglicky

Republika Ázerbájdžán prohlašuje, že není schopna zaručit používání ustanovení Úmluvy a jejích Dodatkových protokolů na územích okupovaných Arménskou republikou, dokud tato území nebudou osvobozena od této okupace (schématická mapa okupovaných území Republiky Ázerbájdžán je připojena).

GRUZIE**Výhrada a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 15. června 2001 - originál anglicky a gruzínsky**Výhrada**

Článek 1

Gruzie prohlašuje, že nepřijímá hlavu I Protokolu a vyhrazuje si právo v souladu s touto hlavou rozhodovat případ od případu, zda vyhovět žádosti o vydání či nikoli.

Prohlášení

Gruzie nebude odpovědná za používání ustanovení Protokolu na územích Abcházie a Jižní Osetie, dokud nad těmito územími nebude obnovena plná pravomoc Gruzie.

ISLAND**Prohlášení** učiněné při uložení ratifikační listiny dne 20. června 1984 - originál anglicky

Článek 1

Island nepřijímá hlavu I Protokolu.

NORSKO**Prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. prosince 1986 - originál anglicky

Článek 1

Podle článku 6 Norsko prohlašuje, že nepřijímá hlavu I Protokolu.

RUSKO**Prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - originál anglicky a rusky

Článek 1

S ohledem na své prohlášení ohledně článku 3 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 Ruská federace nepovažuje výčet trestných činů, které nejsou „politickými trestnými činy“, obsažený v článku 1 Dodatkového protokolu z 15. října 1975 k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957 za vyčerpávající.

UKRAJINA**Prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. března 1998 - originál anglicky

Článek 1

Ačkoli ukrajinské zákonodárství je v souladu s článkem 1, písmeny a) a b) a neobsahuje žádné ustanovení v rozporu s písmenem c), Ukrajina prohlašuje, že nepřijímá hlavu I, a vyhrazuje si právo rozhodovat v souladu s touto hlavou případ od případu, zda vyhovět či nevyhovět žádostem o vydání.

⁵²⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území. Rozlišení mezi výhradami a prohlášeními je založeno na označení těchto úkonů na internetových stránkách depozitáře (Rada Evropy) nikoli na jejich obsahu. V některých případech tak mohou být mezi prohlášeními uvedeny i úkony, které jsou ve skutečnosti výhradami.

Příloha č. 6/A

**DRUHÝ Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání
z 19. března 1978 (č. 30/1997 Sb.)**SEZNAM SMLUVNÍCH STRAN³³⁾
ke dni 1. dubna 2014

<i>Smluvní strana</i>	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Albánie	17/08/98	
Arménie	17/03/04	
Ázerbájdžán	26/09/02	P
Bosna a Hercegovina	24/07/05	
Černá Hora	06/06/06	
Česká republika	17/02/97	
Gruzie	13/09/01	P
Island	18/09/84	
Jihoafrická republika	13/05/03	
Korea	29/12/11	P
Bývalá jugoslávská republika Makedonie	26/10/99	
Moldavsko	25/09/01	
Monako	01/05/09	V
Norsko	11/03/87	V
Rusko	09/03/00	V/P
Srbsko	21/09/03	
Švýcarsko	09/06/85	V
Turecko	08/10/92	V
Ukrajina	09/06/98	P

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - CETS No. 098³³⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území.

Příloha č. 6/B

**DRUHÝ DODATKOVÝ PROTOKOL K EVROPSKÉ ÚMLUVĚ O VYDÁVÁNÍ
z 19. března 1978 (č. 30/1997 Sb.)**VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ³⁴⁾

ke dni 1. dubna 2014
(neoficiální překlad)

Ázerbájdžán

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 28. června 2002 - originál anglicky

Republika Ázerbájdžán prohlašuje, že není schopna zaručit používání ustanovení Úmluvy a jejích Dodatkových protokolů na územích okupovaných Arménskou republikou, dokud tato území nebudou osvobozena od této okupace (schématická mapa okupovaných území Republiky Ázerbájdžán je připojena).

GRUZIE

Prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 15. června 2001 - originál anglicky a gruzínsky

Gruzie nebude odpovědná za používání ustanovení Protokolu na územích Abcházie a Jižní Osetie, dokud nad těmito územími nebude obnovena plná pravomoc Gruzie.

Článek 5

Podle článku 9, odstavce 2 Gruzie prohlašuje, že nepřijímá hlavu V tohoto Protokolu.

V souladu s gruzínským zákonodárstvím je orgánem příslušným k posuzování případů vydávání Generální prokuratura Gruzie. Použití diplomatických cest tím není vyloučeno.

KOREA

Prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 29. září 2011 - originál anglicky

Článek 5

Pokud se jedná o článek 5 Druhého dodatkového protokolu k Úmluvě, prohlašuje Korejská republika, že bude komunikovat diplomatickou cestou; v urgentních případech přímo s ministerstvy spravedlnosti smluvních stran.

MONAKO

Článek 9

Podle článku 9 odst. 1 Protokolu si Monacké knížectví vyhrazuje právo nepřijmout kapitolu I Protokolu.

Podle článku 9 odst. 2 písm. b) Protokolu si Monacké knížectví vyhrazuje právo přijmout kapitolu II Protokolu pouze ve vztahu k trestným činům zahrnujícím nepřímé daně, včetně DPH, celní trestné činy a trestné činy proti měně; trestné činy týkající se přímých daní budou vyloučeny

.NORSKO

Výhrady obsažené v ratifikační listině uložené 11. prosince 1986 - originál anglicky

Články 1 a 5

Podle článku 9 Norsko prohlašuje, že nepřijímá hlavy I a V Protokolu.

RUSKO

Výhrada a prohlášení obsažené v dopise prvního náměstka ministra zahraničních věcí Ruské federace, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 7. listopadu 1996 - originál anglicky a rusky

Výhrada

Článek 5

Ruská federace si vyhrazuje právo nepoužívat hlavu V.

Prohlášení

³⁴⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území. Rozlišení mezi výhradami a prohlášeními je založeno na označení těchto úkonů na internetových stránkách depozitáře (Rada Evropy) nikoli na jejich obsahu. V některých případech tak mohou být mezi prohlášeními uvedeny i úkony, které jsou ve skutečnosti výhradami.

Článek 5

Orgánem Ruské federace určeným k posuzování otázek vydávání je Generální prokuratura Ruské federace.

***Výhrada** obsažená v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - originál anglicky a rusky*

Článek 9

Ruská federace si vyhrazuje právo nepoužívat hlavu V Druhého dodatkového protokolu ze 17. března 1978 k Evropské úmluvě o vydávání z 13. prosince 1957.

ŠVÝCARSKO

***Výhrada** učiněná při podpisu dne 17. listopadu 1981 a obnovena při uložení ratifikační listiny dne 11. března 1985 - originál francouzsky*

Článek 2

Švýcarsko prohlašuje, že nepřijímá hlavu II Druhého dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání.

TURECKO

***Výhrada** učiněná při podpisu dne 16. července 1987 a potvrzená při uložení ratifikační listiny dne 10. července 1992 - originál rusky a anglicky*

Článek 5

Vláda Turecké republiky si vyhrazuje právo při předávání žádostí o vydání používat diplomatické cesty, aby bylo možno sledovat a provádět nezbytná řízení diplomatickými misemi v dožadovaném státě s přihlédnutím k typu žádosti.

UKRAJINA

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 31. ledna 2000, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 1. února 2000 - originál francouzsky*

Článek 5

MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI UKRAJINY (V PŘÍPADĚ ŽÁDOSTÍ SOUDŮ) A GENERÁLNÍ PROKURATURA UKRAJINY (V PŘÍPADĚ ŽÁDOSTÍ ORGÁNŮ ČINNÝCH V PŘÍPRAVNÉM ŘÍZENÍ) BUDOU ORGÁNY, O NICHŽ SE ZMIŇUJE ČLÁNEK 12, ODSTAVEC 1 ÚMLUVY VE ZNĚNÍ DRUHÉHO DODATKOVÉHO PROTOKOLU

Příloha č. 7/A

**TŘETÍ Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání
z 10. listopadu 2010 (č. 34/2013 Sb. m. s.)**SEZNAM SMLUVNÍCH STRAN³⁵⁾
ke dni 1. dubna 2014

<i>Smluvní strana</i>	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Albánie	01/05/12	
Ázerbájdžán	01/05/14	Ú
Česká republika	01/05/13	P
Srbsko	01/05/12	
Makedonie	01/03/14	

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - CETS No. 209

³⁵⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území.

Příloha č. 7/B

**TŘETÍ Dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání
z 10. listopadu 2010 (č. 34/2013 Sb. m. s.)**

VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ³⁶⁾
KE DNI 1. DUBNA 2014
(NEOFICIÁLNÍ PŘEKLAD)

ÁZERBÁJDŽÁN

Územní prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 8. ledna 2014 - originál anglicky

Ázerbájdžánská republika ratifikuje Třetí dodatkový protokol k Evropské úmluvě o vydávání a prohlašuje, že nebude schopna zajistit plnění ustanovení Protokolu na svých územích, okupovaných Arménskou republikou (oblast Náhorního Karabachu a sedmi k němu přilehlých území), a to až do doby jejich osvobození z okupace a odstranění veškerých jejích následků.

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že do doby osvobození svých teritorií z okupace Arménskou republikou a odstranění veškerých následků této okupace nebude schopna spolupracovat s Arménskou republikou v rámci Protokolu (schématická mapa okupovaných území je přiložena).

ČESKÁ REPUBLIKA

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 17. ledna 2013 - originál anglicky

Článek 4 a 5

V souladu s čl. 5(a) Třetího dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o vydávání Česká republika prohlašuje, že pravidla stanovená v čl. 14 Evropské úmluvy o vydávání se nepoužijí, pokud osoba vydaná z České republiky souhlasila se svým vydáním v souladu s čl. 4 Třetího dodatkového protokolu.

³⁶⁾ Mimo členské státy Evropské a jejich zámořská a závislá území. Rozlišení mezi výhradami a prohlášeními je založeno na označení těchto úkonů na internetových stránkách depozitáře (Rada Evropy) nikoli na jejich obsahu. V některých případech tak mohou být mezi prohlášeními uvedeny i úkony, které jsou ve skutečnosti výhradami.

Příloha č. 8/A

**Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních
z 20. dubna 1959 (č. 550/1992 Sb.)**SEZNAM SMLUVNÍCH STRAN³⁷⁾
KE DNI 1. DUBNA 2014

<i>Smluvní strana</i>	Datum vstupu v platnost	Poznámky
Albánie	03/07/00	V/P
Andorra	25/07/05	V/P
Arménie	25/04/02	V/P
Ázerbájdžán	02/10/03	V/P
Bosna a Hercegovina	24/07/05	P
Černá Hora	06/06/06	P
Česká republika	01/01/93	P
Gruzie	11/01/00	V/P
Chile	28/08/11	V/P
Island	18/09/84	V/P
Izrael	26/12/67	V/P
Korea	29/12/11	V/P
Lichtenštejnsko	26/01/70	V
Bývalá jugoslávská republika Makedonie	26/10/99	P
Moldavsko	05/05/98	V/P
Monako	17/06/07	V/P
Norsko	12/06/62	V/P
Rusko	09/03/00	V/P
San Marino	16/06/09	V/P
Srbsko	29/12/02	V/P
Švýcarsko	20/03/67	V/P
Turecko	22/09/69	P
Ukrajina	09/06/98	V/P

V = výhrady; P = prohlášení; Ú = prohlášení o územní působnosti

Zdroj: internet - adresa: <http://conventions.coe.int/> - CETS No. 030

³⁷⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území.

Příloha č. 8/B

**Evropská úmluva o vzájemné pomoci ve věcech trestních
z 20. dubna 1959 (č. 550/1992 Sb.)**

VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ¹⁾
KE DNI 1. DUBNA 2014
(NEOFICIÁLNÍ PŘEKLAD)

Albánie

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 4. dubna 2000 - originál anglicky

Výhrada**Článek 5**

Provedení dožadání o prohlídku či zajištění věci bude závislé na podmínkách stanovených v článku 5 odstavci 1 písmenech „a“ a „c“.

Prohlášení**Článek 15**

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Albánie prohlašuje, že kopie všech žádostí o pomoc, které jsou předávány přímo mezi justičními orgány, jakož i písemnosti je doprovázející se zasílají zároveň jejímu Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

V souladu s článkem 16 odstavcem 2 Albánie prohlašuje, že žádosti a přiložené dokumenty mají být opatřeny úředním překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy, ledaže dohody uzavřené na základě reciprocity stanoví něco jiného.

Článek 24

Za justiční orgán ve smyslu článku 24 Úmluvy se považuje Ministerstvo spravedlnosti.²⁾

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stále mise Albánie ze dne 27. července 2006, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 2. srpna 2006 - originál anglicky

Článek 24

Albánská republika považuje za justiční orgány v souladu s článkem 24 Úmluvy a ve smyslu Úmluvy:

Nejvyšší soud
Odvolací soudy
Soudy prvního stupně
Nejvyšší státní zastupitelství
Státní zastupitelství při odvolacích soudech
Státní zastupitelství při soudech prvního stupně.

ANDORRA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 26. dubna 2005 - originál francouzsky

Výhrady**Článek 2**

V souladu s článkem 2 Úmluvy si Andorské knížectví vyhrazuje právo podmiňovat dodání jakýchkoli materiálů k žádosti o pomoc tím, že takové materiály či důkazy nebudou bez jejího předchozího souhlasu použity pro účel, který nebyl v žádosti uveden.

S ohledem na článek 2 Úmluvy si Andorské knížectví vyhrazuje právo nevyhovět žádosti o pomoc:

- a) týká-li se žádost jednání, které podle andorského práva není trestným činem;
- b) existuje-li pravomocný rozsudek soudu Andorského knížectví, kterým byla dotyčná osoba za stejný trestný čin, z jehož spáchání je podezřelá nebo obviněná v dožadujícím státě, již odsouzena či osvobozena.

Článek 5

¹⁾ Mimo členské státy Evropské unie a jejich zámořská a závislá území. Rozlišení mezi výhradami a prohlášeními je založeno na označení těchto úkonů na internetových stránkách depozitáře (Rada Evropy), které je učinily, nikoli na jejich obsahu. V některých případech tak mohou být mezi prohlášeními uvedeny i úkony, které jsou ve skutečnosti výhradami.)

²⁾ Platnost do 2. srpna 2006.

V souladu s článkem 5 Úmluvy si Andorské knížectví vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku a/nebo zajištění věci závislým na podmínkách stanovených v písmenech a, c odstavce 1 článku 5 Úmluvy.

Článek 13

V souladu s článkem 13 Úmluvy si Andorské knížectví vyhrazuje právo poskytnout výpisy z trestních rejstříků osoby, která má trvalé bydliště na území Andorského knížectví, pouze pokud půjde o osobu, která byla obviněna nebo postavena před soud.

Článek 22

V souladu s článkem 22 Úmluvy Andorské knížectví prohlašuje, že s ohledem na vnitřní uspořádání a fungování rejstříku trestů nebude Andorské knížectví ostatní smluvní strany automaticky informovat o odsouzeních obsažených v tomto rejstříku.

Nicméně, na základě žádosti cizího justičního orgánu bude Andorské knížectví poskytovat výpisy z rejstříku trestů cizinců, kteří nemají trvalé bydliště na území Andorského knížectví a rezidentů, kteří byli obviněni nebo postaveni před soud.

Prohlášení

Článek 7

Pro účely článku 7 odstavce 3 Úmluvy Andorské knížectví prohlašuje, že předvolání, které má být doručeno obviněné osobě, která se nachází na jeho území, musí být zasláno jeho úřadům nejméně 30 dní před datem, kdy se má dostavit.

Andorské knížectví dále prohlašuje, že v případě, že se jedná o předvolání osoby v procesním postavení obžalovaného, poškozeného, znalce anebo svědka, předvolání může být učiněno doporučeným dopisem v případě, že to připouští právo dožadujícího státu.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy Andorské knížectví prohlašuje následující:

Kopie dožádání uvedených v článku 15 odstavci 2 a žádostí o předběžné vyšetřování uvedených v článku 15 odstavci 4, mají být zaslány Ministerstvu spravedlnosti a vnitra Andorry.

V naléhavém případě mohou andorské justiční orgány vrátit dožádání orgánům uvedeným v článku 15 a zároveň mohou tato dožádání zaslat prostřednictvím Interpolu anebo orgánům dožadujícího státu k tomu výslovně určeným.

Článek 16

Andorské knížectví prohlašuje, že v souladu s článkem 16 odstavcem 2 musí být žádosti a přiložené dokumenty opatřeny překladem do katalánštiny, španělštiny anebo francouzštiny.

Článek 21

Andorské knížectví prohlašuje, že v naléhavém případě mohou být informace podle článku 21 zaslány Ministerstvu spravedlnosti a vnitra a zároveň státnímu zastupitelství Andorského knížectví spolu s informacemi nezbytnými pro další řízení.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Andorské knížectví prohlašuje, že pro účely této Úmluvy jsou justičními orgány Andorského knížectví:

- Vyšší soud Andorry;
- Soud „The Court of Corts“ (soud s výlučnou pravomocí v trestních věcech);
- předseda soudu „The Court of of Corts“;
- Soud „The Court of the Batlles“ (soud první instance);
- soudce „The Battle“ (soudce);
- generální prokurátor;
- zástupce prokurátora.

ARMÉNIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 25. ledna 2002 -originál anglicky

Výhrady

Článek 2

K důvodům, které stanoví článek 2, si Arménská republika dále vyhrazuje právo odmítnout pomoc v jakémkoli z následujících případů:

- a) pokud trestný čin, ohledně něž se právní pomoc žádá, není kvalifikován jako „zločin“ a podle zákonodárství Arménské republiky za něj nelze uložit trest,
- b) pokud je v Arménské republice ohledně trestného činu, pro který se právní pomoc žádá, podána žaloba,
- c) pokud je v právní moci rozsudek nebo jiné konečné rozhodnutí týkající se trestného činu, ohledně něž se právní pomoc žádá.

Článek 3

V souladu s článkem 3 Úmluvy Arménská republika při provádění dožádání o provedení důkazu výsledkem svědků vezme v úvahu článek 42 Ústavy, podle nějž osoba nemá být nucena svědčit sama proti sobě nebo svědčit proti svému manželu nebo proti blízkému příbuznému.

Článek 5

V souladu s článkem 5 Úmluvy si Arménská republika vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku a/nebo zajištění věci závislým na podmínkách stanovených v písmenech a, b, c odstavce 1 článku 5 Úmluvy.

Prohlášení

Článek 7

V souladu s článkem 7 Úmluvy Arménská republika prohlašuje, že dožádání o doručení předvolání se zasílají nejméně 50 dní před datem kdy se má osoba dostavit.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 kopie všech žádostí o pomoc, které jsou v případech stanovených v odstavci 2 téhož článku předávány mezi justičními orgány, se zároveň zasílají Ministerstvu spravedlnosti Arménské republiky.

Článek 16

V souladu s článkem 16 odstavcem 2 Arménská republika prohlašuje, že žádosti a příložené dokumenty musí být opatřeny ověřeným překladem do jazyka arménského nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy jsou pro účely této Úmluvy justičními orgány Arménské republiky:

Ministerstvo spravedlnosti
Generální prokuratura
Ministerstvo vnitra³⁾
Ministerstvo národní bezpečnosti
Kasační soud
odvolací soudy
obvodní soudy prvního stupně města Jerevan
soud prvního stupně kraje Kotayk⁴⁾
soud prvního stupně kraje Ararat
soud prvního stupně kraje Armavir
soud prvního stupně kraje Aragatzotn
soud prvního stupně kraje Shirak
soud prvního stupně kraje Tavoush
soud prvního stupně kraje Gegharunik
soud prvního stupně kraje Vayots Tzor
soud prvního stupně kraje Sjunik.

***Prohlášení** obsažené v dopise stálého zástupce Arménie ze dne 22. října 2008, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 24. října 2008 - originál anglicky*

Článek 24

V prohlášení Arménské republiky z roku 2002 bylo příslušným orgánem pro účely Úmluvy mezi jinými zvoleno Ministerstvo vnitra. V roce 2003 bylo Ministerstvo vnitra Arménské republiky reorganizováno v Policii Arménské republiky; Policie Arménské republiky tedy nahradilo předchozí Ministerstvo vnitra v pozici příslušného justičního orgánu.

Ázerbájdžán

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 4. července 2003 - originál anglicky*

Výhrady

Článek 2

V souladu se článkem 23 odstavcem 1 Úmluvy Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že kromě případů uvedených v článku 2 této Úmluvy může být pomoc odmítnuta také v následujících případech:

- týká-li se žádost jednání, které podle právního řádu Ázerbájdžánské republiky není trestným činem;
- existuje-li pravomocný rozsudek soudu Ázerbájdžánské republiky nebo třetího státu, kterým byla dotyčná osoba za stejný trestný čin, z jehož spáchání je podezřelá nebo obviněná v dožadujícím státě, již odsouzena;
- týká-li se žádost trestného činu, který je předmětem vyšetřování či soudního řízení v Ázerbájdžánské republice, a splnění této žádosti není možné odložit.

³⁾ Platnost do 24. října 2008.

⁴⁾ Tento a následující zeměpisné názvy jsou ponechány v anglické transkripci.

Článek 5

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že dožádání týkající se prohlídky nebo zajištění věci bude provedeno za podmínky uvedených v ustanovení článku 5, odstavce 1.a a c Úmluvy.

Prohlášení

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že nebude schopna zajistit dodržování Úmluvy na územích, okupovaných Arménskou republikou, a to až do doby jejich osvobození z této okupace (schématická mapa okupovaných území je přiložena).

Článek 3

Ázerbájdžánská republika prohlašuje, že dožádání týkající se trestních věcí uvedených článku 3 Úmluvy a za účelem provedení důkazů budou prováděna s ohledem na ustanovení článku 66 ústavy Ázerbájdžánské republiky:

Výňatek z ústavy Ázerbájdžánské republiky:

Článek 66

Zákaz výpovědi proti rodinným příslušníkům

Nikdo nesmí být nucen vypovídat proti sobě, svému manželovi či manželce, dětem, rodičům nebo sourozencům. Úplný výčet rodinných příslušníků, vůči kterým svědecká výpověď není povinná, je uveden v zákoně.

Článek 7

V souladu s článkem 7 Úmluvy prohlašuje Ázerbájdžánská republika, že doručení předvolání musí být předáno nejmeně 50 dní před datem, kdy se má osoba dostavit.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy prohlašuje Ázerbájdžánská republika, že všechny žádosti o pomoc, doručované mezi justičními orgány přímo, jakož i ostatní přiložené doklady, musí být současně zaslány i Ministerstvu spravedlnosti Ázerbájdžánské republiky.

Článek 16

V souladu s článkem 16 odstavcem 2 Úmluvy prohlašuje Ázerbájdžánská republika, že žádosti, jakož i jakékoliv jiné dokumenty související s uplatňováním této Úmluvy, musí být opatřeny překladem do ázerbájdžánského nebo anglického jazyka.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy prohlašuje Ázerbájdžánská republika, že pro účely Úmluvy bude za justiční orgány považovat následující instituce:

- Ministerstvo spravedlnosti Ázerbájdžánské republiky;
- Generální prokuratura Ázerbájdžánské republiky;
- soudy Ázerbájdžánské republiky (s výjimkou Ústavního soudu).

BOSNA A HERCEGOVINA

Článek 15

Poznámka Sekretariátu - ohledně prohlášení Bosny a Hercegoviny viz také prohlášení k článku 4 Druhého dodatkového protokolu k Úmluvě (ETS č. 182) ze 7. listopadu 2007.

Článek 24

Poznámka Sekretariátu - ohledně prohlášení Bosny a Hercegoviny viz také prohlášení k článku 6 Druhého dodatkového protokolu k Úmluvě (ETS č. 182) ze 7. listopadu 2007.

ČERNÁ HORA⁵⁾

Prohlášení obsažená v listině o přístupu, uložené dne 30. září 2002 - originál anglicky

Článek 1

V souladu s článkem 1 odstavcem 1 Úmluvy bude Svazová republika Jugoslávie poskytovat právní pomoc pouze v řízeních o trestných činech, zakotvených v zákonech Svazové republiky Jugoslávie, jejichž trestání v době žádosti o pomoc spadá do pravomoci příslušných jugoslávských soudů.

Článek 7

V souladu s článkem 7 odstavcem 3 Úmluvy doručí Svazová republika Jugoslávie soudní předvolání vydané na jméno osoby, proti níž bylo zahájeno trestní řízení a která má trvalé bydliště na území Jugoslávie, pouze tehdy, bude-li předvolání doručeno příslušnému justičnímu orgánu 30 dní před stanoveným datem, kdy se má zmíněná osoba dostavit k soudu.

⁵⁾ Výbor ministrů Rady Evropy na svém 967. zasedání rozhodl, že Černá Hora se stane smluvní stranou této úmluvy od 6. června 2006.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy a v souvislosti s prováděním článku 15, odstavce 2 Úmluvy, Svazová republika Jugoslávie žádá o zaslání kopii žádosti o právní pomoc Federálnímu ministerstvu spravedlnosti.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie tímto prohlašuje, že za justiční orgány bude pro účely této Úmluvy považovat řádné soudy a veřejné (tj. státní) prokuratury.

ČESKÁ REPUBLIKA

Výhrada učiněná původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 2. ledna 1993 - originál anglicky

Článek 5

Podle ustanovení článku 5.1.a a 5.1.c bude dožádání o prohlídku či zajištění věci provedeno za podmínek, že trestný čin, k němuž se dožádání vztahuje, je trestný jak podle práva dožadující strany, tak práva České republiky a že provedení dožádání je v souladu s právem České republiky.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky ze dne 15. března 1994, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 16. března 1994 - originál anglicky

Článek 7⁶⁾

V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručení předvolání obviněnému, který se nachází na území České republiky, má být zasláno příslušným orgánům České republiky nejméně 30 dnů před datem, kdy se mají dostavit.

Článek 15⁷⁾

Ve smyslu článku 15 odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mají být dožádání týkající se trestní věci adresována Nejvyššímu státnímu zastupitelství České republiky před tím, než je věc předložena soudu, a Ministerstvu spravedlnosti České republiky poté, co byla věc předložena soudu.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny k Dodatkovému protokolu k Úmluvě dne 19. listopadu 1996 - originál anglicky

Článek 24⁸⁾

⁶⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 2. ledna 1993.

Text původního prohlášení - originál anglicky: „V souladu s Evropskou úmluvou o vzájemné pomoci ve věcech trestních doručení předvolání obviněnému, který se nachází na území České republiky, má být zasláno příslušným orgánům České republiky nejméně 30 dnů před datem, kdy se má dostavit.“

⁷⁾ Nahrazuje prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 2. ledna 1993.

Text původního prohlášení - originál anglicky: „Ve smyslu článku 15, odstavce 6 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních mají být dožádání týkající se trestní věci adresována Generální prokuratuře České republiky před tím, než je věc předložena soudu, a Ministerstvu spravedlnosti České republiky poté, co byla věc předložena soudu.“

⁸⁾ Nahrazuje prohlášení obsažené v dopise ministra spravedlnosti České republiky ze dne 15. prosince 1995, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu Dodatkového protokolu k Úmluvě dne 18. prosince 1995, které nahradilo prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České republiky ze dne 15. března 1994, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 16. března 1994, které nahradilo prohlášení učiněné původně Českou a Slovenskou Federativní Republikou při uložení ratifikační listiny dne 15. dubna 1992 a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátu dne 2. ledna 1993.

Text původního prohlášení z 15. prosince 1995 - originál anglicky:

„V souladu s článkem 24 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a s článkem 8 jejího Dodatkového protokolu prohlašuji, že pro účely Úmluvy a jejího Dodatkového protokolu budou za justiční orgány dále považovány následující orgány: Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, krajská a okresní státní zastupitelství, Městské státní zastupitelství v Praze, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, krajské a okresní soudy a Městský soud v Praze.“

Text původního prohlášení z 15. března 1994 - originál anglicky:

„Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou Nejvyšší státní zastupitelství České republiky a Ministerstvo spravedlnosti České republiky.“

Text původního prohlášení z 15. dubna 1992 - originál anglicky:

„Justičními orgány odpovědnými za implementaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních jsou Generální prokuratura České republiky a Ministerstvo spravedlnosti České republiky.“

V souladu s článkem 24 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a s článkem 8 jejího Dodatkového protokolu prohlašuji, že pro účely Úmluvy a jejího Dodatkového protokolu budou za justiční orgány považovány následující orgány: Nejvyšší státní zastupitelství České republiky, krajská a okresní státní zastupitelství, Městské státní zastupitelství v Praze, Ministerstvo spravedlnosti České republiky, krajské a okresní soudy a Městský soud v Praze.

GRUZIE

Výhrady a prohlášení obsažené ve verbální nótě ministra zahraničních věcí, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. října 1999 - originál anglicky

Výhrady

Článek 2

Ministr zahraničních věcí Gruzie prohlašuje, že právní pomoc může být odmítnuta:

- (a) pokud bylo v Gruzii zahájeno trestní řízení pro trestný čin, ohledně něž se pomoc žádá;
- (b) pokud trestný čin, ohledně něž se pomoc žádá, byl již souzen soudem a rozsudek vstoupil v účinnost.

Článek 5

Gruzie si vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým na podmínkách daných v písmenech „a“, „b“ a „c“ článku 5, odstavce 1.

Prohlášení

Článek 15

Jak stanoví článek 15, odstavec 6, kopie dožádání musí být zasílány Ministerstvu spravedlnosti Gruzie.

Článek 16

Žádosti o právní pomoc a přiložené dokumenty musí být dodány v anglickém či ruském jazyce.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy považuje Gruzie za „justiční orgány“:

- 1. Ústavní soud,
- 2. obecné soudy,
- 3. Generální prokuratura.

CHILE

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 30. května 2011 - originál španělsky a anglicky

Výhrady

Článek 5

V souladu s článkem 5 odstavcem 1 Úmluvy Republika Chile prohlašuje, že si vyhazuje právo provést dožádání týkající se prohlídky nebo zajištění věci závislým na podmínce uvedené v článku 5 odstavci 1 písmeno c).

Prohlášení

Článek 7

V souladu s článkem 7 odstavcem 3 Úmluvy Republika Chile prohlašuje, že předvolání obviněným osobám musí být předáno chilským úřadům nejméně 50 dnů před datem, kdy se mají dostavit.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy Republika Chile prohlašuje, že pro účely článku 15 odstavce 1 musejí být dožádání dle článků 3, 4 a 5 a žádosti podle článku 11 adresovány Ministerstvu zahraničních věcí Chile.

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy, pro účely článku 15 odstavce 3 a v návaznosti na článek 13 odstavce 1 a 2 Republika Chile prohlašuje, že žádosti o vzájemnou pomoc týkající se poskytování opisů a informací z rejstříku trestů mají být zasílány Ministerstvu spravedlnosti Chile a v informativní kopii Ministerstvu zahraničních věcí Chile.

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy Republika Chile prohlašuje, že za účelem provedení čl. 21 odst. 1 musejí být oznámení předávána Úřadu státního zástupce Chile.

Článek 16

V souladu s článkem 16 odstavcem 2 Úmluvy Republika Chile prohlašuje, že žádosti ji adresované musejí být doplněné překladem do španělského jazyka. Pokud jde o přiložené doklady, Republika Chile si vyhazuje právo vyžadovat jejich překlad do španělského jazyka

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy Republika Chile prohlašuje, že soudy tvořící soudnictví se pro účely této Úmluvy považují za justiční orgány.

Žádosti o vzájemnou pomoc mohou být pro účely této Úmluvy předávány také Úřadu státního zástupce, který si vyžádá intervenci příslušného záručního soudce, pokud je to dle chilského práva nutné vzhledem k povaze žádosti. V žádném případě ale toto prohlášení neuděluje Úřadu státního zástupce soudní pravomoc, ani z něj nečiní soudní orgán.

ISLAND

Výhrady obsažené v listině o přístupu uložené dne 20. června 1984 - originál španělsky a anglicky

Článek 1

Island bude poskytovat pomoc pouze v řízeních týkajících se trestných činů, které jsou trestné též podle islandského práva.

Pomoc může být odmítnuta:

- a) pokud justiční orgány Islandu nebo třetího státu zahájily soudní řízení proti obviněnému pro trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě; nebo
- b) pokud byl obviněný odsouzen nebo osvobozen konečným rozsudkem vyneseným justičními orgány Islandu nebo třetího státu, pokud jde o trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě; nebo
- c) pokud justiční orgány Islandu nebo třetího státu rozhodly o zastavení řízení nebo odložení věci, pokud jde o trestný čin, který vyvolal řízení v dožadujícím státě.

Článek 13

Závazek předávat opisy a informace z rejstříku trestů podle tohoto ustanovení se vztahuje jen na trestní rejstřík osoby obviněné v dožadujícím státě z trestného činu.

Výhrada obsažená v dopisu stálé mise Islandu, který byl předán při uložení ratifikační listiny dne 18. září 1984 - originál anglicky

Článek 5

Žádost o prohlídku či zajištění věci může být odmítnuta, pokud nejsou splněny podmínky stanovené v článku 5 odstavci 1 písmenech a, b a c.

Prohlášení obsažená v dopisu Stálé mise Islandu, který byl předán při uložení ratifikační listiny dne 18. září 1984 - originál anglicky

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno obviněné osobě nacházející se na Islandu, musí být předáno příslušným islandským orgánům nejméně 50 dnů před datem, kdy se má zmíněná osoba dostavit.

Článek 15

Veškeré žádosti o pomoc na Islandu podle této Úmluvy musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti.

Článek 16

Žádosti a příložené dokumenty, které nejsou sepsány v islandštině, dánštině, angličtině, norštině nebo švédštině, musí být opatřeny překladem do islandštiny nebo angličtiny.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy znamená pojem "justiční orgány" na Islandu Ministerstvo spravedlnosti, soudy, prokurátory a velitele policie.

IZRAEL

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 27. září 1967 - originál anglicky

Výhrady

Článek 22

Israel nebude provádět oznamování „následných opatření“ uvedených v článku 22 automaticky, ale vyvine veškeré úsilí tak činit.

Prohlášení

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno obviněné osobě, která se nachází na jeho území, musí být zasláno jeho úřadům nejméně 40 dní před datem, kdy se má dostavit.

Článek 16

Israel bude vyžadovat, aby žádosti a příložené dokumenty, které mu budou adresovány, byly opatřeny překladem do hebrejštiny, angličtiny nebo francouzštiny.

Prohlášení obsažená ve verbální nótě Ministerstva zahraničních věcí Izraele ze dne 27. ledna 1999, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 8. února 1999 - originál anglicky

Článek 15

Veškeré žádosti a jiná sdělení do Izraele podle této Úmluvy by měly být zasílány na následující adresu: Ministry of Justice, Directorate of Courts, Departments of Legal Assistance to Foreign Countries, P. O. Box 34142 - 91340 Jerusalem.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy budou za justiční orgány Státu Izrael považovány následující orgány:

- jakýkoli příslušný soud či tribunál
- nejvyšší státní zástupce Státu Izrael
- státní zástupce Státu Izrael
- ředitel odboru mezinárodních věcí Ministerstva spravedlnosti
- zástupce ředitele odboru mezinárodních věcí Ministerstva spravedlnosti

KOREA

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 29. září 2011 - originál anglicky

Výhrady

Článek 5

Pokud jde o článek 5 Úmluvy, Korejská republika si vyhrazuje právo provést dožádání za předpokladu splnění podmínek stanovených v článku 5 odstavci 1 písmenech a) a b).

Prohlášení

Korejská republika prohlašuje, že pokud za trestný čin, pro který je žádána součinnost, lze podle právního řádu Korejské republiky uložit trest smrti a pokud trest smrti za takový zločin neukládá právní řád dožadující smluvní strany nebo pokud není trest smrti běžně vykonáván, Korejská republika poskytne ujištění, že trest smrti nebude vykonán ani v případě, že by jej uložil soud Korejské republiky.

Článek 7

Pokud jde o článek 7 odstavec 2 Úmluvy, Korejská republika prohlašuje, že pojem „určitá doba“ znamená 45 dní.

Článek 15

V souladu s článkem 15 Úmluvy si Korejská republika vyhrazuje právo omezit způsoby komunikace na diplomatický styk a přímý styk mezi ministerstvy spravedlnosti.

Článek 16

Pokud jde o článek 16 Úmluvy, Korejská republika si vyhrazuje právo použít článek 16 odstavec 2 následovně: „Žádosti, přiložené doklady a ostatní písemnosti podle této Úmluvy musejí být doplněny o překlad do jazyka dožádané strany nebo do anglického jazyka.“

LICHTENŠTEJNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přistoupení uložené dne 28. února 1969 - originál francouzsky

Výhrady

Článek 5

Vláda Lichtenštejnského knížectví prohlašuje, že Lichtenštejnské knížectví bude činit provedení všech dožádání vyžadujících použití jakéhokoli donucovacího opatření závislým na podmínkách uvedených v článku 5 odstavci 1.a Úmluvy.

Prohlášení

Článek 16

Lichtenštejnské knížectví si vymíní, aby dožádání a přiložené dokumenty adresované lichtenštejnským orgánům v jiném než německém jazyce - s výjimkou žádostí o doručení předvolání - byly opatřeny překladem do tohoto jazyka.

Bývalá jugoslávská republika

MAKEDONIE

Článek 15

Poznámka Sekretariátu - ohledně prohlášení Bývalé jugoslávské republiky Makedonie viz také prohlášení k článku 4 Druhého dodatkového protokolu k Úmluvě (ETS č. 182) z 16. prosince 2008.

Článek 24

Poznámka Sekretariátu - ohledně prohlášení Bývalé jugoslávské republiky Makedonie viz také prohlášení k článku 6 Druhého dodatkového protokolu k Úmluvě (ETS č. 182) z 16. prosince 2008.

MOLDAVSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 4. února 1998 - originál francouzsky a moldavsky

Výhrady**Článek 2**

Podle článku 2 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že odmítne pomoc, pokud:

- spáchaný čin není považován za trestný čin podle zákonodárství Moldavské republiky;
- pachatel nemůže být volán k odpovědnosti z důvodu amnestie;
- trestní odpovědnost je vyloučena promlčením;
- po spáchání trestného činu pachatel upadl do stavu trvalé duševní poruchy vylučující trestní odpovědnost;
- existuje trvalé trestní řízení ohledně téže osoby pro týž trestný čin;
- existuje vykonatelný trest či soudní rozhodnutí, které uzavírá případ, ohledně téže osoby a pro týž trestný čin.

Článek 5

Podle článku 5 odstavce 1 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že si vyhrazuje právo provádět dožádání o prohlídku či zajištění věci v souladu a s přihlédnutím k podmínkám stanoveným v článku 5 odstavci 1 písmenech a), b) a c) Úmluvy.

Článek 13

Moldavská republika si vyhrazuje právo neprovést dožádání o pomoc uvedenou v článku 13 odstavci 2 Úmluvy.

Prohlášení**Článek 15**

Podle článku 15 odstavce 6 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc musí být adresovány Ministerstvu spravedlnosti nebo Generální prokuratuře.

Článek 16

Podle článku 16 odstavce 2 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o pomoc a přiložené dokumenty mají být vyhotoveny v moldavštině nebo v jednom z úředních jazyků Rady Evropy nebo opatřeny překladem do některého z těchto jazyků.

Článek 24

Podle článku 24 Úmluvy Moldavská republika prohlašuje, že pro účely Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních považuje soudy prvního stupně (judecatoriile), soudy (tribunalele), Odvolací soud (Curtea de Apel), Nejvyšší soud (Curtea Supremă de Justiție), Ministerstvo spravedlnosti (Ministerul Justiției), Generální prokuraturu (Procuratura Generală), orgány Generálního prokurátora Moldavské republiky (organele procuraturii Republicii Moldova) za justiční orgány pro Moldavskou republiku.

MONAKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 19. března 2007 - originál francouzsky

Výhrady**Článek 2**

Monacké knížectví si vyhrazuje právo v konkrétních případech poskytovat vzájemnou pomoc podle Úmluvy pouze za výslovné podmínky, že výsledky vyšetřování a informace obsažené v zaslaných dokumentech či spisech budou použity výlučně pro účely vyšetřování a souzení trestných činů, ohledně kterých byla vzájemná pomoc poskytnuta.

Článek 5

V souladu s článkem 5 Úmluvy si Monacké knížectví vyhrazuje možnost podřídit žádost o prohlídku či zajištění splnění podmínek stanovených v článku 5 odstavci 1.a.

Prohlášení**Článek 7**

Monacké knížectví prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 7 odstavci 3 a v souladu s tím stanoví, že doručení předvolání obviněným osobám, které jsou na monackém území, musí být zasláno monackým orgánům nejméně 30 dnů před datem, kdy se takové osoby mají dostavit.

Monacké knížectví prohlašuje, že „Ministerstvem spravedlnosti“ se pro účely Úmluvy rozumí „Direction des Services Judiciaires“.

Článek 15

Monacké knížectví prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 15 odstavci 6 ve vztahu k odstavcům 2 a 4 článku 15, takže ustanovení těchto dvou odstavců se budou používat následovně:

Článek 15 odstavec 2: v naléhavém případě, když dožádání uvedená v člancích 3, 4 a 5 jsou adresována justičními orgány dožadující strany přímo justičním orgánům dožadované strany, má být jejich kopie zároveň zaslána ministerstvu spravedlnosti dožadované strany;

Článek 15 odstavec 4: žádosti o vzájemnou pomoc, kromě těch, které upravují odstavce 1 a 3 článku 15, a zejména žádosti o vyšetřování předcházející trestnímu stíhání, musí být adresovány ministerstvem spravedlnosti dožadující strany ministerstvu spravedlnosti dožadované strany a vráceny stejnou cestou.

Článek 16

Monacké knížectví prohlašuje, že bude využívat možnosti stanovené v článku 16 odstavci 2 Úmluvy a v souladu s tím stanoví, že žádosti a přiložené dokumenty mu adresované musí být opatřeny překladem do francouzštiny.

NORSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu Úmluvy dne 21. dubna 1961 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 14. března 1962 - originál anglicky

Výhrady

Článek 2

Pomoc může být odmítnuta:

a) pokud je obviněná osoba stíhána veřejným žalobcem v Norsku či justičními orgány třetího státu pro trestný čin nebo činy, které jsou příčinou řízení v dožadujícím státě; nebo

b) pokud byla obviněná osoba odsouzena nebo osvobozena konečným rozsudkem norského soudu či justičních orgánů třetího státu pro trestný čin nebo činy, které jsou příčinou řízení v dožadujícím státě, nebo pokud veřejný žalobce v Norsku či justiční orgány třetího státu rozhodly nezahajovat nebo zastavit řízení pro řečený trestný čin nebo činy.

Článek 5

Žádost o prohlídku či zajištění může být odmítnuta, pokud nejsou splněny podmínky stanovené v článku 5 odstavci 1.a, b a c.

Článek 7

Žádost o doručení listin atd. jinak než neformálním předáním dokumentu předmětné osobě může být vždy odmítnuta.

Prohlášení

Článek 7

Předvolání, které má být doručeno osobě obviněné z trestného činu, která se zdržuje v Norsku, musí být zasláno příslušnému norskému orgánu nejméně 30 dní před datem, kdy se má zmíněná osoba dostavit k soudu.

Článek 16

Žádosti a přiložené dokumenty, které nejsou sepsány v norštině, dánštině, angličtině či švédštině, musí být opatřeny překladem do norštiny. Pokud tomu tak nebude, vyhrazuje se právo pořídit takový překlad na náklady dožadujícího státu.

Článek 24

Pro účely této Úmluvy se pojem "justiční orgány" v Norsku vztahuje na soudy a prokuraturu včetně policejních náčelníků.

Změna prohlášení obsaženého v dopise Ministerstva zahraničních věcí Norska ze dne 4. září 2002, který byl zaregistrován v Generálním sekretariátě dne 30. září 2002 - originál anglicky

Článek 26

Vláda Norska nahrazuje prohlášení k článku 26, odst. 4 Úmluvy následujícím textem: "Bude se aplikovat Dohoda o vzájemné pomoci uzavřená mezi Norskem, Dánskem, Islandem, Finskem a Švédskem dne 26. dubna 1974."

RUSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - originál anglicky a rusky

Výhrady

Článek 2

V souladu s článkem 23 odstavcem 1 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že kromě důvodů stanovených v článku 2 Úmluvy může být pomoc odmítnuta v některém z následujících případů:

a) pokud osoba, která je podezřelá či obviněná z trestného činu v dožadujícím státě, je v Ruské federaci či ve třetím státě v souvislosti s tímto trestným činem postavena před soud nebo byla odsouzena či osvobozena nebo bylo ohledně ní v Ruské federaci či ve třetím státě soudem rozhodnuto ve věci nezahajovat či zastavit řízení, ohledně kterého byla žádost o pomoc učiněna;

b) pokud jsou trestní řízení nebo výkon trestu vzhledem k uplynutí promlčecí lhůty v souladu s právem Ruské federace nemožné.

Článek 3

V souladu s článkem 3 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo odmítnout provést dožádání o zajištění důkazu, pokud osoby, o které jde, použily své právo neposkytnout důkaz v předmětném případě přiznané jim právem Ruské federace.

Článek 5

V souladu s článkem 5 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo činit provedení dožádání o prohlídku či zajištění věci závislým pouze na podmínkách uvedených v písmenech „a“, „b“, „c“ odstavce 1 uvedeného článku Úmluvy.

Článek 11

V souladu s článkem 11 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že ve své žádosti o dočasné předání osoby ve vazbě k výsledku jako svědka nebo pro účely konfrontace by příslušné orgány dožadujícího státu měly poskytnout následující informace:

- a) plné jméno osoby a místo jejího narození, pokud možno;
- b) popis trestného činu, dobu a místo jeho spáchání;
- c) okolnosti, které mají být objasněny v průběhu vyšetřování či konfrontace;
- d) dobu, po kterou je požadována přítomnost této osoby v dožadujícím státě.

V souladu s článkem 11 odstavcem 2 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že žádost o průvoz osoby ve vazbě se adresuje Generální prokuratuře Ruské federace.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že při poskytování pomoci podle článků 3, 4 a 5 Úmluvy příslušné orgány smluvních stran komunikují s:

- Nejvyšším soudem Ruské federace - ve věcech soudní činnosti Nejvyššího soudu Ruské federace, a Ministerstvem spravedlnosti Ruské federace - ve věcech týkajících se činnosti ostatních soudů;

- Ministerstvem vnitra Ruské federace - pokud jde o dožádání, která nevyžadují schválení soudcem či státním zástupcem a týkají se provádění šetření a předběžného vyšetřování ve věcech v působnosti útvarů Ministerstva vnitra Ruské federace;

- Federální bezpečnostní službou Ruské federace - pokud jde o dožádání, která nevyžadují schválení soudcem či státním zástupcem a týkají se provádění šetření a předběžného vyšetřování ve věcech v působnosti útvarů Federální bezpečnostní služby;

- Federální finanční policií Ruské federace - pokud jde o dožádání, která nevyžadují schválení soudcem či státním zástupcem a týkají se provádění šetření a předběžného vyšetřování ve věcech v působnosti útvarů Federální finanční policie;

- Generální prokuraturou Ruské federace - ve všech ostatních případech šetření a předběžného vyšetřování.

V naléhavých případech mohou být žádosti zasílány přímo justičními orgány dožadujícího státu justičním orgánům Ruské federace ve smyslu výhrady k článku 24 Úmluvy. Kopie dožádání se současně zasílají patřičně příslušnému centrálnímu orgánu.

Žádosti upravené článkem 13 odstavcem 2 Úmluvy se adresují Ministerstvu spravedlnosti Ruské federace nebo Generální prokuratuře Ruské federace.

Pokud o to požádá orgán, který vydal dožádání o právní pomoc, Nejvyšší soud Ruské federace a Generální prokuratura Ruské federace zváží možnost použití procesního práva dožadujícího cizího státu při provádění dožádání, pokud je to slučitelné s právem Ruské federace.

Článek 22

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 22 Úmluvy Ruská federace informuje ostatní smluvní strany o opatřeních následujících po odsouzení jejich občanů na základě vzájemnosti a pouze, pokud jde o informace uznávané jako úřední v souladu s právem Ruské federace.

Prohlášení

Článek 2

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že ustanovení článku 2 Úmluvy by se měla používat tak, aby byla zajištěna nevyhnutelná odpovědnost za trestné činy, na které se Úmluva vztahuje.

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že právo Ruské federace neupravuje pojem „politických trestných činů“. Ve všech případech při rozhodování, zda poskytnout pomoc, Ruská federace nebude za „politické trestné činy“ nebo za „trestné činy spojené s politickými trestnými činy“ považovat následující činy:

a) zločiny proti lidskosti uvedené v člancích II a III Úmluvy o zabránění a trestání zločinu genocidia (1948), v člancích II a III Mezinárodní úmluvy o potlačování a trestání zločinu apartheidu (1973) a v člancích I a 4 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání (1948);

b) uvedené v článku 50 Ženevské úmluvy o zlepšení osudu zraněných a nemocných příslušníků ozbrojených sil v poli (1949), článku 51 Ženevské úmluvy o zlepšení osudu zraněných, nemocných a trosečníků ozbrojených sil na moři (1949), článku 130 Ženevské úmluvy o zacházení s válečnými zajatci (1949), článku 147 Ženevské úmluvy o ochraně civilních osob za války, článku 85 Dodatkového protokolu I k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (1977), článků 1 a 4 Dodatkového protokolu II k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (1977);

c) trestné činy uvedené v Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel (1970), Úmluvě o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví (1971), Protokolu o potlačování protiprávních násilných činů na letištích, která slouží mezinárodnímu civilnímu letectví (1988), který doplňuje výše uvedenou Úmluvu z roku 1971;

d) trestné činy uvedené v Úmluvě o předcházení a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických pracovníků (1973);

e) trestné činy uvedené v Mezinárodní úmluvě proti brání rukojmí (1979);

f) trestné činy uvedené v Úmluvě o fyzické ochraně jaderných materiálů (1980);

g) trestné činy uvedené v Úmluvě OSN proti nezákonnému obchodu s narkotiky a psychotropními látkami (1988);

h) jiné srovnatelné trestné činy uvedené v mnohostranných mezinárodních úmluvách, jichž je Ruská federace smluvní stranou.

Článek 7

V souladu s článkem 7 Úmluvy Ruská federace prohlašuje, že dožádání o doručení předvolání by mělo být zasláno nejméně 50 dnů před datem, kdy se má osoba dostavit.

Článek 16

Ruská federace prohlašuje, že žádosti o pomoc a přiložené dokumenty zasílané Ruské federaci by v souladu s článkem 16 odstavcem 2 Úmluvy měly být opatřeny překladem do ruského jazyka.

Článek 24

Ruská federace prohlašuje, že pro účely Úmluvy uvedené v článku 24 Úmluvy, se soudy a orgány prokuratury považují za justiční orgány Ruské federace.

SAN MARINO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené 18. března 2009 – originál anglicky

Výhrady

Článek 2

Ve smyslu článku 2 Úmluvy si Republika San Marino vyhrazuje právo poskytnout právní pomoc za podmínky, že výsledky šetření, stejně jako předané informace, dokumenty a provedené úkony nebudou bez předchozího souhlasu použity ani poskytnuty k jiným účelům, než byly vymezeny v žádosti.

Ve smyslu článku 2 Úmluvy si Republika San Marino vyhrazuje právo odmítnout právní pomoc, pokud osoba, které se žádost týká, byla již usvědčena ze stejného skutku pravomocným rozhodnutím justičního orgánu San Marina.

Článek 22

Ve smyslu článku 22 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že z organizačních důvodů není Archiv San Marina schopen zaručit systematickou výměnu informací o rozhodnutích obsažených v soudních záznamech. Nicméně republika San Marino bude na základě konkrétní žádosti od příslušného zahraničního justičního orgánu poskytovat informace o trestních rozsudcích ze soudních záznamů.

Výhrada obsažená ve verbální nótě Státního sekretariátu pro zahraniční záležitosti ze dne 27. března 2013, která byla zaregistrována v Generálním sekretariátu dne 10. dubna 2013 – originál anglicky, doplněná sdělením stálého zastoupení San Marina z 30. dubna 2013, které bylo v Generálním sekretariátu zaregistrováno ve stejný den – originál anglicky

Výhrada učiněná Republikou San Marino k článku 22 Úmluvy v době uložení ratifikační listiny dne 18. března 2009 se doplňuje takto:

Ve smyslu článku 22 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že poskytne informace uvedené v čl. 22 v takovém rozsahu, v jakém to umožňuje organizace rejstříku trestů

Podle příslušných orgánů San Marina, doplnění výhrady k článku 22 Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních má za cíl zajistit, že Republika San Marino vyhoví každé žádosti druhé smluvní strany, a to s jediným omezením týkajícím se organizace rejstříku trestů. Na základě výhrady učiněné v době ratifikace mohou být totiž přijímány pouze žádosti postoupené cizími soudními orgány. Podle revidovaného znění se Republika San Marino zavazuje přijmout i žádosti od jiných orgánů, a to konkrétně od ministerstev spravedlnosti ostatních zemí, jak je výslovně ustanoveno v článku 22 Úmluvy

Prohlášení**Článek 5**

Ve smyslu článku 5 odstavce 1 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že si vyhrazuje právo přijmout žádosti o právní pomoc za podmínek zmíněných v článku 5 a) a c).

Článek 7

Ve smyslu článku 7 odstavce 3 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že bude poskytovat právní pomoc na svém území pouze, pokud budou předvolání zaslána příslušnému orgánu 40 dní před požadovaným datem dostavení.

Článek 15

Ve smyslu článku 15 odstavce 2 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že všechny žádosti a související dokumenty musí být předávány přímo příslušnému justičnímu orgánu a kopie musí být zaslána Ministru spravedlnosti. Republika San Marino prohlašuje, že pro účely této úmluvy je příslušným orgánem Jednotný soud San Marino (Tribunale Unico di San Marino).

Článek 16

Ve smyslu článku 16 odstavce 2 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že všechny žádosti o právní pomoc a související dokumenty zaslané příslušným orgánům San Marina vyhotovené v jiném než italském jazyce musí být doplněny o překlad do italštiny.

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě Státního sekretariátu pro zahraniční záležitosti ze dne 27. března 2013, které bylo zaregistrováno v Generálním sekretariátu dne 10. dubna 2013 – originál anglicky*

Ve smyslu článku 16 odstavce 2 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že všechny žádosti o právní pomoc a související dokumenty postoupené orgánům San Marina a sepsané v jiném jazyce než italském, musejí být doplněny o překlad do italského jazyka, a pokud to není možné, do anglického jazyka.

Článek 24

Ve smyslu článku 24 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že pro účely této Úmluvy se termínem justiční orgány rozumí:

- Právní komisař – vyšetřující soudce (Commissario della Legge – Giudice inquirente)
- Právní komisař – rozhodčí soudce (Commissario della Legge – Giudice decidente)
- Státní zástupce (Procuratore del Fisco)
- Odvolací soudce pro trestní věci (Giudice di appello penale)
- Soudce třetí instance ve trestních věcech (Giudice per la Terza Istanza penale)
- Soudce mimořádných opravných prostředků v trestních věcech (Giudice per Rimedi straordinari in materia penale)
- Rada garantů ústavních pravidel (Collegio Garante della costituzionalità delle norme)

Článek 26

Ve smyslu článku 26 odstavce 4 Úmluvy Republika San Marino prohlašuje, že všechna ustanovení dvoustranných úmluv o právní pomoci se smluvními stranami této Úmluvy zůstanou účinná, pokud nejsou v rozporu s ustanoveními této úmluvy.

SRBSKO

***Prohlášení** obsažené v listině o přístupu, uložené dne 30. září 2002 – originál anglicky*

Článek 1

V souladu s článkem 1 odstavcem 1 Úmluvy bude Svazová republika Jugoslávie poskytovat právní pomoc pouze v řízeních o trestných činech, zakotvených v zákonech Svazové republiky Jugoslávie, jejichž trestání v době žádosti o pomoc spadá do pravomoci příslušných jugoslávských soudů.

Článek 7

V souladu s článkem 7 odstavcem 3 Úmluvy doručí Svazová republika Jugoslávie soudní předvolání vydané na jméno osoby, proti níž bylo zahájeno trestní řízení a která má trvalé bydliště na území Jugoslávie, pouze tehdy, bude-li předvolání doručeno příslušnému justičnímu orgánu 30 dní před stanoveným datem, kdy se má zmíněná osoba dostavit k soudu.

Článek 15

V souladu s článkem 15 odstavcem 6 Úmluvy a v souvislosti s prováděním článku 15 odstavce 2 Úmluvy, Svazová republika Jugoslávie žádá o zaslání kopií žádosti o právní pomoc Federálnímu ministerstvu spravedlnosti.

Článek 24

V souladu s článkem 24 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie tímto prohlašuje, že za justiční orgány bude pro účely této Úmluvy považovat řádné soudy a veřejné (tj. státní) prokuratury.